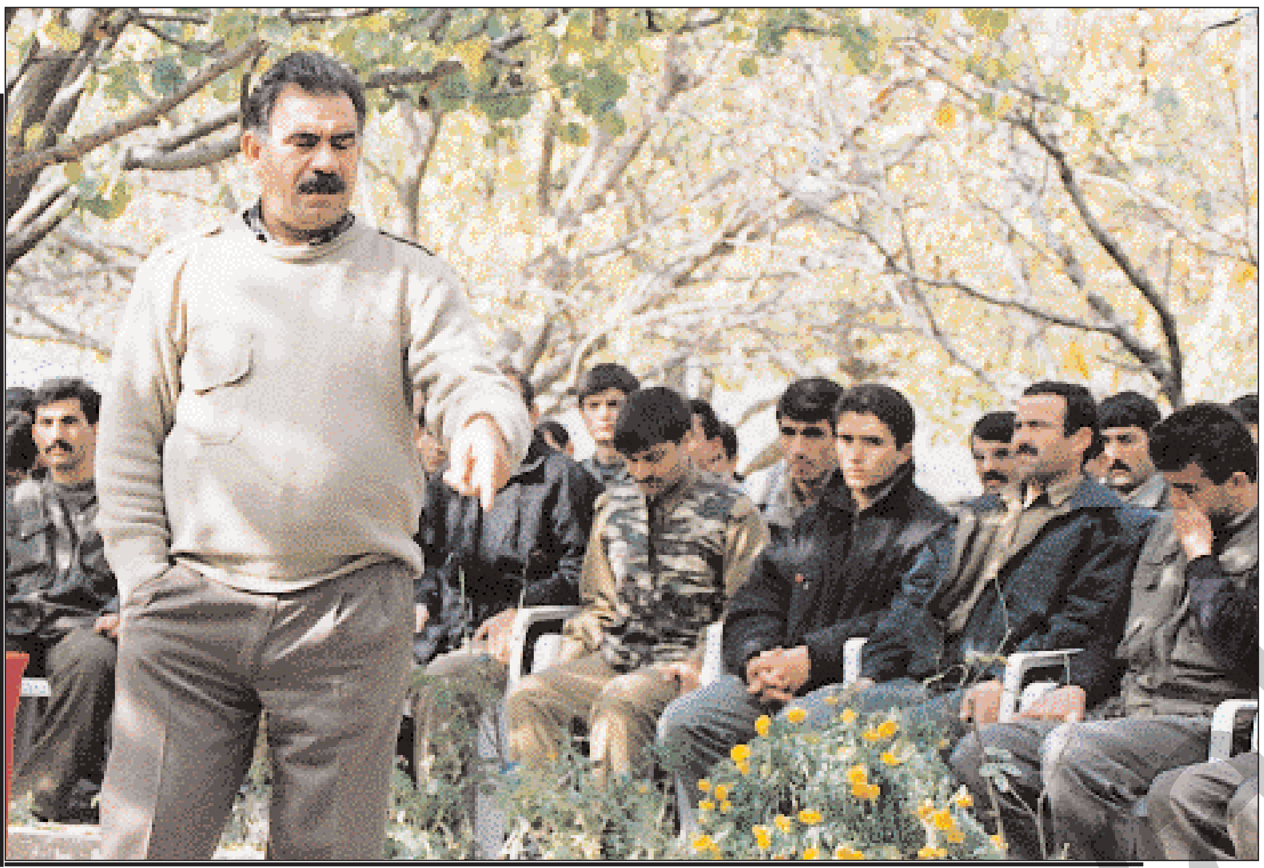
SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Yıl: 16 / Sayı: 181 / Ocak 1997 / 5,- DM

BÜYÜK ÇÖZÜM VE FİNAL YILI

“Yaşanan bu andır; ya kazanırsın, ya kaybedersin”

1997'ye ilişkin çözümleme ve perspektiflerinde Başkan APO; *“Ulusal değerlere inanacağız. Kaldı ki, evrensellik de bunun içindir. Şan, şeref, onur her şey bunun içindir. Bunlara basit kör duygularınızın, putlarınızın üstünde yer vermeyeceksiniz. Ulusal irade, ulusal kurum artık bizden görev bekliyor.*

(...) Hiçbir önyargı ulusal iradeden daha değerli olamaz, üstünde olamaz! Bunun için iradeleriniz kırılacak, ama ulusal irade adına. Beyniniz, yüreğiniz oyulacak, yine ulusal yürek adına.

Kürt gerçeğinde büyük bir siyasallaşma, uluslaşma yaşanıyor ve giderek resmileşiyor. Bu siyasal erk, hatta yarı-devlet temsili gibi bir durumu artık kendimize yakıştırmak zorundayız.

Ulusal inisiyatif büyük kazanılmıştır, devrim inisiyatifi büyük kazanılmıştır. Bu size yeni yıl için verilebilecek en değerli armağandır” demektedir.

Yıl bin dokuzyüz doksan yedi. PKK'nin ondokuzuncu savaş yılının başlangıcı. İlk günkü gibi yine çağdaş diriliş ve kurtuluşun başındadır Başkan APO. Bu kez zaferi örgütlüyor. Bundan tam emindir; tek endişesi öncülüğündeki özgürlük kuvvetlerinde yaşanan kişilik sorunlarıdır. Zaferin bu soruna kurban gitmemesi için çözümleme üstüne çözümleme, uyarı üstüne uyarı, müdahale üstüne müdahale, ay-

● *Devamı 18. sayfada*

Başkan APO değerlendiriyor...

1997'nin çözüm yılı ve yaşadığımız büyük yoğunlaşmanın pratikleştiği bir yıl olması dileğiyle sizlere kutlu olsun!

Her cephedeki savaşçımız, bütün yıllarda olduğu gibi gerek inisiyatif kazanmada, gerekse hazırlıklar itibariyle bu yılı en başarılı kazanmanın başlangıcını bir kez daha yakalamıştır.

Gerek düşman cephesinde ve gerekse kendi iç bünyemizde, ulusal kurtuluş saflarında olsun, parti ve ordulaşmanın iç düzeyinde yaşanan gelişmeler oldukça oldukça çarpıcıdır. Ve hiçbir dönemle kıyaslanmayacak kadar sonuca gitmede, 1997'nin büyük anlam ifade ettiğini, sadece kendimiz açısından değil, çok çeşitli çevrelerin ortak bir görüşü olarak kendisini ortaya koymakta ve dile getirmektedir.

Bizim cephemizde, bir yoğunlaşmayla ve taktiğe giderek daha fazla hakimiyet kendini gösterirken, düşman cephesinde ise parçalanma, çözülmenin geliştiğini ve bu anlamda yenilenme ile bu çözülüşü durdurmayla birlikte daha bir çözümsüzlüğü yaşayacağı bir yıl olacaktır.

1996 bizim büyük bir hazırlığı, iç yoğunlaşmayı, özellikle taktik dönüşüm ve en önemlisi de savaşa güç yetirecek komuta ve savaşçı kişiliğini netleştirmek, yetkinleştirmek, biçimlendirmek anlamında büyük çabaların harcandığı ve sonuca gitmek için epey ilerlemenin sağlandığı bir yıl oldu.

“Savaş tarzımızda reform yapma, taktik tarzda çok bilinip de uygulanmayanı uygulama sorumluluğunun kesin gösterilmesi gerekiyor. Bunun gereklerine uymayan komuta kişiliğinin anında yerle bir edilmesi gerekiyor. Bu, eleştiri değil, günlük görev olarak anlaşılmalıdır.”

Çarpıcı bir gelişme durumu da giderek kendini mevzilenmelerde, üstlenmelerde daha kalıcı kıldığını, yeni savaş tarzına, taktik tarza hükmedebileceğini, gerekli yönleriyle ortaya koymuşken, düşmanın özel savaş yöntemlerinin toplumda büyük bir çözülüşe, güvensizliğe, uluslararası alanda da bir tecrite ve kabul edilmezliğe doğru götürdüğü ve bu-

● *Devamı 2. sayfada*

Yeni savaş süreci ve

KIRYA REŞ

1 23. Sayfada

Topraktan kaçış, insanın kendisinden kaçışıdır

“Toprak inancı ve toprağın kendisi, bize insanlığın yeniden gerçekleşebileceği bir ülke kurmak için gereklidir.”

● **Yazısı 15. sayfada**

ARGK Arşivinden...

Komutan AGİT

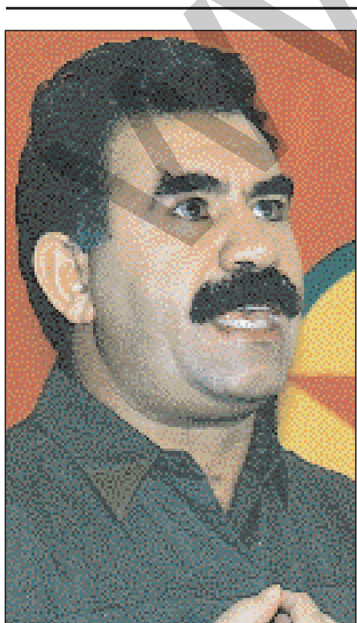
“Agit, yani Mahsum Korkmaz kendi el yazısıyla bıraktığı bayrağı taşıyanlara altın değerinde öğütler, değerlendirmeler sunuyor. Bazen eleştiriyor, bazen de özeleştiri veriyor. Onun el yazılarını okurken hem onu daha yakından tanıyacaksınız, hem de tanıklığını yaptığı, öznesi olduğu bir tarihi kesitin esintilerinde gerilere uzanıp bugünleri daha iyi anlayacaksınız.”

● **Yazısı 16. sayfada**

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Başkan APO'nun Serxwebûn gazetesinin 16. yıldönümüne ilişkin mesajı

“Serxwebûn geleneği bağımsız düşünmenin ve aydınlanmanın tarihimizdeki en güçlü sesidir. Düşüncede bağımsızlığın en yetkin organıdır. Ve Serxwebûn düşüncesinin bütün yönleriyle özümsendiğini de sanmıyoruz. Fakat tek yaşayan değer buradaki düşünce gerçekliğimizdir.”

● ***Yazısı 10. sayfada***

Serxwebûn, Axin, Çiçek ve Gundi hevallerin anı yazıları

20-21-22. sayfalarda

1997 Perspektifleri

BÜYÜK ÇÖZÜM VE FİNAL YILI

PKK Genel Başkanı Abdullah ÖCALAN yoldaş değerlendiriyor...

“Yoğunlaşmada çözüm, taktikte çözüm, eğitimde çözüm, rapor sisteminde çözüm, mevzilenmenin her biçiminde, üstlenmelerde çözüm, eylemlerde çözüm, moralde çözüm. Kısacası, önünüze koyduğunuz her sorunda yüksek çözüm gücü olma yılın temel sloganıdır.”

Baştarafı 1. sayfada

nun en çok açığa çıktığı bir yıl olduğu tartışmasızdır. Özel savaşın tabiatı gereği, başka türlüsü de olmazdı. Baştan itibaren esas aldıkları siyaset ve oyalama tarzının klasik Türk devlet yapısını bile zorlayacağını ve hatta devlet olmaktan çıkaracağını çok önceden söylemiştik. Doğrulanan, bu görüşümüz olmuştur.

Eğer mevcut özel savaşı bu haliyle daha fazla sürdürecek olurlarsa, bunun giderek kendi kendilerini tüketen bir duruma dönüşmesi işten bile değildir. Devletin bizim savaşımızdan çok, kendi kendisini yiyerek tüketmesi gibi bir durumu yaşaması kaçınılmazdır. Özel savaş mantığı budur. Bu biçimde götüremeyeceklerini anladıkları için birtakım değişikliklere gitmek istiyorlar.

Zaten devlet bünyesindeki son çatışmalar ve tartışmalar da bununla bağlantılıdır. Bunu, hemen “siyasi diyaloga hazırlanıyorlar” biçiminde yorumlamak ne kadar yanlışsa, bütünüyle gözardı etmek de bir o kadar yanlıştır.

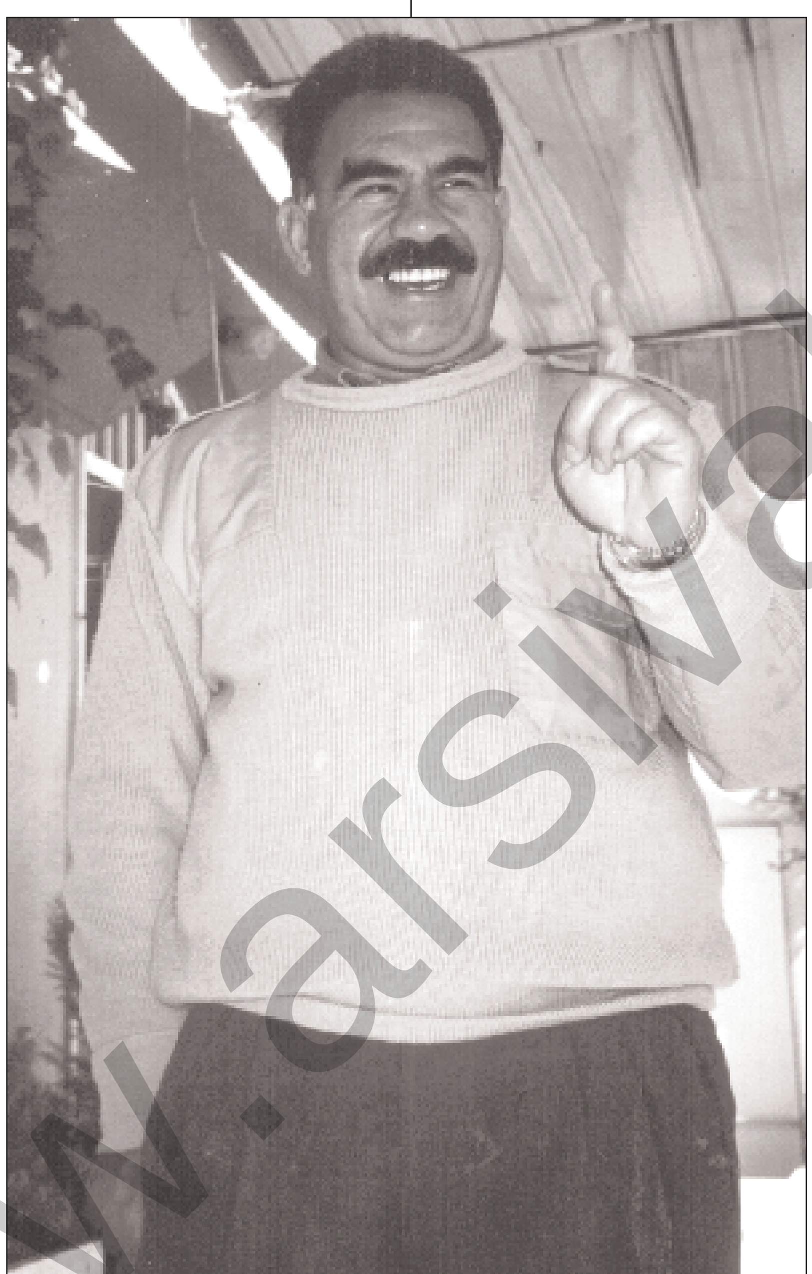
Her şey olabilir!

Özel savaşın kendini yeniden şekillendirmesi kadar, bunun bir biçimi olarak siyasal olanakları devreye sokması da ihtimal dahilindedir. Siyasal süreç derken, yanlız ulusal kurtuluş ve diyalog yöntemlerinden bahsetmiyorum. Türkiye'de politika tükenmiştir ve özel savaş politikayı adeta işlemez duruma getirmiştir.

Verilen kavga bunun yolunu açmak içindir. Başarılıp başarılmaması o kadar önemli değildir. Ama kavga kızışacaktır! Çok geniş sivil politikacılar ekibi, çok sayıda parti ya tamamen teslimiyet bayrağını çekerler ya da mevcut özel savaş kliğini daraltabilirler ve hatta düşürebilirler. Elbette ki, bu da devlet içindeki çatışmanın gelişmesi anlamına geliyor. Hem hükümetin, hem muhalefetin, MİT'ten tutalım orduya kadar içinde dayanakları vardır. Bunların hepsi harekete geçirilmiştir ve daha da geliştirilmek zorundadır. Ya bütünüyle muhalefetin tükenişi ve böylece de kendine özgü bir özel savaş rejiminin devleti bütünüyle ele geçirmesi ya da mevcut özel savaş hükümetinin aşılması söz konusu olacaktır.

1997, bunun en çok yaşanacağı bir yıl olmaya daha şimdiden aday olduğunu göstermiştir. Birçok ihtimal, muhalefet partilerini daha önceki yıllarda olduğu gibi özel savaş hükümetleriyle kurdukları milli mutabakatın artık devlet için yararlı olmadığını, kendilerini de bitirmenin eşiğine getirdiklerini görmüşlerdir. Ve siyasal faaliyetlerini artan bir etkinlikle sergileyecekleri kaçınılmazdır.

Ana muhalefet partisinin içine girdiği tutum Yılmaz'ın tükenişini önlemek içindir. Ardından Bülent Ecevit, Deniz Baykal ve hatta yeni oluşumların da kendi ağırlıklarını hissettirmek zorunda oldukları, aksi halde erimekten kendilerini kurtaramayacaklarını belirtiyoruz.

Hükümetteki Refah Partisi'nin her iki durumdan yararlanmak istediği, gerek DYP'nin çözümsüzlüğü ve gerekse de muhalefetin zor durumu kullanarak puan toplamak istediğini, ama bunun da pek güvenilemez bir yol olduğunu, puan toplamaya çalışırken birçok puan kaybetmesi de işten bile değildir. Böylesine karmaşık bir durum yaşanıyor. DYP faşizme, yani özel savaşa çok bel bağlayan bir partidir. Ayakta zor durduğu, aşınmayla ve giderek CHP'nin durumuna düşmekle karşı karşıyadır.

Bütün bunlar, özel savaş rejiminin, sivil kliğinin nasıl zor durumda olduğunu ve hatta görünmeyen çetelerin de son ortaya çıkan kavgasında görüldüğü gibi mevcut sistemi yürütmede ne kadar zorlandıklarını veya kapıştıklarını açıkça gösteriyor. Bu anlamda **1997 yılı özel savaşın tarihinde ya bir değişim-dönüşüm ya da içinde daha fazla dağılma ve çatışmanın yaşanacağını göstermektedir.**

Burada ak hayaller beslememek gerekiyor. Siyasal yollar açılsa bile, ulusal kurtuluş savaşımızın bu konuda siyasal diyaloga kolay kolay gireceğini sanmamak gerekir. Daha çok tasfiye temelinde yaklaşacaklardır. Uygun olmayan kanallardan tecrit etmeye çalışacaklardır. Bunun için değişik önderlikler ve politikalar gündeme sokulacaktır. Gerek Refah kanadında, gerek muhalefet kanadında buna benzer çabalar artabilir. Ama bütün bunları özel savaş yöntemi olarak kullanan klik, aslında kendi savaşımında bir tıkanıklığı yaşamaktadır. Kullanabildiği bütün yöntemlerin aleyhine sonuç verdiği, eğer bunda ısrar ederlerse, daha da bunun çarpıcı olumsuz etkilerini yaşayacağını görmesi söz konusudur.

“Ak hayaller beslememek gerekiyor. Siyasal yollar açılsa bile, ulusal kurtuluş savaşımızın bu konuda siyasal diyaloga kolay kolay gireceğini sanmamak gerekir. Daha çok tasfiye temelinde yaklaşacaklardır. Uygun olmayan kanallarda tecrit etmeye çalışacaklardır.”

Dolayısıyla çatışmanın daha da derinleşmesi ve devletin temel kurumlarını çatırdatması söz konusudur. Birlikleri de sakıncalı, parçalanmaları da, bir reforma gidip gitmemeleri de son derece tartışmalıdır. Köklü bir reform mümkün olabilir mi? Türk devlet yapısında bu biraz zor görünüyor. Ama giderek bunun için zaman da kısalmaktadır. Eğer önümüzdeki süreci de değerlendirmezlerse belki tümden kaybetmenin çaresizliğini de yaşayabilirler.

Bu nedenle özel savaş cephesinde, yeni yıl son derece sonuç alıcı, ya dönüşüm anlamında ya da bunu sağlayamazsa daha da daralma tükenme anlamında hayati bir yıl olacağa benziyor.

“1997'ye girdiğimizde hiçbir dönemle kıyaslanmayacak kadar muazzam bir pratikleşme, ordulaşma, özellikle de taktikte bir netleşmeyle birlikte hayata geçirmenin pratik hazırlıkları ileri düzeye gelmiştir. En eski PKK'lilik, en yeni PKK'lilik gibi bir dönüşüme uğruyor. Son gerçekliğimiz iç yapımızı sorgulama düzeyimiz, büyük açılımlar göstermiştir.”

Geleneksel olarak bu savaşı destekleyen ABD ve Avrupa da desteğini önemli oranda durdurmakta ve bazılarını geri çekmektedir. Bu haliyle rejimi desteklemeyecekleri önümüzdeki süreçte daha fazla ortaya çıkacaktır.

Erbakan yoluyla İslam ülkeleriyle kurdukları ilişkilerin de lehine değil, aleyhine sonuç vereceği günler yaşanıyor. PKK'yi yalıtma, tecrit etmede başarı değil, başarısızlık söz konusudur. Rusya ile geliştirmek istedikleri ittifak, PKK aleyhinde tersini doğrulamaya adaydır.

Kısaca diplomaside özel savaş en tecrit olmuş yılı yaşarken, PKK'nin diplomatik atakları tarihte ilk kez çok kapsamlı bir şekilde ortaya çıkmaktadır.

Elbette ki, özel savaşın dayandığı ekonomi, tamamen en bunalımlı bir dönemi yaşadığı gibi her an değişik krizlerle de işlemez duruma gelmesini önümüzdeki süreç ortaya çıkaracaktır. Kartopu gibi büyüyen dış borç, ancak daha da faizi büyüyen iç borçla ödeniyor ki; bu da devleti kurtaramaz. Hiçbir ekonomi, hiçbir devlet buna dayanamaz. Dünyada bir başka örneği yok. Enflasyon yüzde doksandan aşağı düşmüyor. Yatırımlar bütünüyle durmuş ve alta dayalı bir ekonomi, kesinlikle bu toplumun ekonomik taleplerine cevap veremez.

Siyasal krizden bahsettik. Neredeyse birbirlerini yerle bir edecekler. Hatta “gizli çeteler savaşı” bile bütün güvenlik kurumlarının nasıl bir duruma gelebileceğini göstermektedir. Ordu içindeki görüş farklılığının giderek de büyüyeceği ortada.

Demek ki, 1997 yılı bu anlamda bir final yılı olmaya doğru gidiyor.

Hiç şüphesiz bütün bunların temelinde, ulusal kurtuluş mücadelemiz yatmaktadır. Ulusal kurtuluş savaşı, her ne kadar geçen yıllarda, özellikle genelkurmayın tamamıyla devreye girdiği 1992'den beri çok ağır bir süreci de yaşasa, unutmayalım ki, bu direkt genelkurmayın kullandığı, bütün kuvvetlerini hayata geçirdiği savaş 5 yılı buluyor. Devletler düzeyinde yürütülen bir savaştır.

Farkı burada!

Yani Güreş'in sorumluluğu altında bütün kuvettlerin katıldığı 5 yıllık savaş, ancak devletler düzeyinde yürütülebilir. Bu açıdan önemlidir ve kapsamlıdır.

Ve ulusal kurtuluş savaşımımız yenilmemiştir.

Ama zorlanmayı da yaşamıştır. Belli sahalarda daralmalar olmuştur. Bu da gerilla tarzının kaçınılmaz bir sonucudur. Anlamsız kayıplar kolay değil. Daha fazla başarılı olacağımız sahalar çoktur.

Ama buna rağmen kendi iç yapımızda geliştirdiğimiz, büyük yeniden düzeltme ve yoğunlaştırma hareketi, 1995 ve 1996'da en önemli düzeye getirildi. 1994'te ve 1995'te yaşadığımız içteki darlıklar, moral düzeyinden tutalım taktiklere doğru yaklaşmamaya kadar, parti dışılıktan tutalım temel askeri kuralları hiçe saymalar, büyük bir çabayla gözden geçirildi. Yine muazzam bir eleştiri ve yoğunlaştırma sürecinden geçirildi. Sonuçta 1997'ye girdiğimizde hiçbir dönemle kıyaslanmayacak kadar muazzam bir pratikleşme, ordulaşma, özellikle de taktikte bir netleşmeyle birlikte hayata geçirmenin pratik hazırlıkları ileri düzeye gelmiştir.

Denilebilir ki, **en eski PKK'lilik, en yeni PKK'lilik gibi bir dönüşüme uğruyor.**

Son gerçekliğimiz iç yapımızı sor-

1997 Perspektifleri

gulama düzeyimiz, büyük açılımlar göstermiştir. Yanlız PKK için değil, bütün dönemlerin parti tarzında ileri bir noktasını teşkil etmektedir. Kendi kendini yenileme de diyebiliriz.

Partileşmeyi ordulaşmadaki yenilikler de takip ediyor. Bir de gerilla tarzına uygun olmayan tarzımızı, gerilla tarzına doğru yakınlaştırdık ve özellikle engel teşkil eden komutayı, doğru bir tarza kavuşturmakla büyük mesafeler aldık. Kendini dağıtan, birliği boşa çıkaran, muazzam bir çözümlemeye tabi tutulduğu gibi, dönüşümü için yol ve yöntemler netleşti.

Bütün militanlar ve savaşçılar!

Bilmemiz gerekir ki, geçmiş süreçlerde dilediğimiz gibi savaşmadık. Dayandık, küçümsenemez savaşlar da verdik. Fakat esas itibariyle düşmanı yıpratan, askeri ve siyasi çizgimiz üzerinde bizim göstermiş olduğumuz ısrardır. Önderlik ısrarı önemli bir rolü oynadığı gibi, pratikte de kesintiye uğratmamanın büyük çabaları, çoğunuzun henüz farketmediği gelişmeyi ortaya çıkarmıştır. Bunu, çabanızı küçümsemek için söylemiyorum. Tam tersine çabalarınızı önderlik çabalarıyla birleştirmek için mutlaka vurgulamam, sizin de anlamanız gereken bir husustur. Nasıl ayakta kaldığımızın doğru tarzını size vermeye çalışıyorum. Sizler aslında etkin bir gerillayla savaşmadınız. Ve oldukça **yenilgiye doğru giden tarzınızı biz önledik.** Gerek önderlik tarzının aldığı ideolojik, siyasi ve pratik askeri tedbirler bizzat yürüttüğü hazırlık çalışmaları bu sürekliliği ve sizin yenilgiye doğru giden durumunuzu önlemiştir.

Bundan da çıkaracağınız sonuç; artık eskisi gibi savaşmayacağınızdır. Nitekim bunu son döneme özellikle gerek karar ve gerekse yoğunlaşma süreçlerinizde iliklerinize kadar sizler de yaşıyorsunuz. Ve başka türlü ne af edilir, ne de kabul edilirsiniz. Yani savaş tarzımızda reform yapma, taktik tarzda çok bilinip de uygulanmayanı uygulama sorumluluğunun kesin gösterilmesi gerekiyor. Bunun gereklerine uymayan komuta kişiliğinin anında yerle bir edilmesi gerekiyor. Bu, eleştiri değil, günlük görev olarak anlaşılmalıdır. Çerçevesi çizilen, hedefi belirlenen, tarzı oldukça ortaya konulan ve ana özellikleriyle belirlenen, birlik ve komuta özelliğine cevap veremeyen artık affedilmiyor. Kişilikte veya komuta tarzında gösterdiğimiz en önemli gelişme budur. Birimine dahil olmayan, biriminin bütün sorunlarına yüksek çözüm gücü olmayan artık anında alaşağı edilecektir. Yani eskisi gibi olmayacaktır. Bunu sanırım çok iyi biliyor ve gereklerini mutlaka yerine getiriyorsunuzdur.

Günlük olarak **başarmayan komutan düşer!**

Başarı ölçüleri; eğitim moral, teknik, az kayıp ve gelişmeyi bariz bir şekilde ortaya koyma. Bunu haftalık raporlarıyla, aylık raporlarıyla kanıtlayan başarılıdır ve komutayı hak eder. Aksi halde düşmekten tutalım en acımasız yargılanmaya kadar gider. Birimini anlamsız yıpratan, moralden düşüren ve birçok kayba uğratan kesinlikle yargılanacaktır. Yeni dönemin en önemli bir özelliği de iç yapımız açısından budur.

Bütün raporlarınıza yansıttığınız, şikayetler dolusu yaklaşımı asla kabul etmiyoruz. Bu anlamda diyoruz ki, önümüzdeki yıl çözüm yılıdır. Yazacağınız her rapor **çözüm raporları** olarak düşünülmelidir. Yine çok bahsettiğiniz "daraldım, bunaldım, yüzeysel kaldım. Sorumluluk düzeyi gelişkin değildir, yetkiye yanlış yaklaştım." Bunların hepsi suçtur ve askerlikle oynamaktır ve bu yaklaşımlar asla tekerrür edilemez. **Dönemin tarzı çözümleyiş tarzıdır.** Yüzeysel değil derin, tıkanma değil çözme, sığ değil genişlik, bunalım değil üstün moral, tutuculuk değil alabildiğine ilerleyen bir tarzın sahibi olmadıkça asla komuta ve hatta savaşçı yapısı içinde yer alamazsınız. Bu netleşmiştir.

"Uyarıyorum!
Kolektivizme gelmeyen, çok netleştirdiğimiz partileşme, ordulaşma ölçülerimize cevap vermeyen, adı-ünü ne olursa olsun, hatta tarzı, temposu da buna yetmeyen kim olursa olsun, partiden saygı bulamaz. Dolayısıyla önderlik de günlük olarak bunun hesabını soracaktır. Alaşağı etmekten tutalım, görev dışı bırakmaya, sıradan bir görevden tutalım kovmaya kadar, her türlü yönteme hazır olmalısınız."

Bunun için nicelik ve nitelik olarak yaptığımız hazırlıklar, bütün bölgelerin, eyaletlerin ihtiyaçlarına cevap verecek nitelikteidr. Bazılarınızın hâlâ bunu anlamadıklarını görüyorum. Yani PKK'nin tarihini, savaş tarihimizi, onun nasıl bir mantıkla ve tarzla kazanıldığını ısrarla anlamak istemiyorsunuz. İşte, bunu terk edeceksiniz. Parti tarihine ve silahlı savaşımımızın gelişimine en gerçekçi yaklaşımlarla sonuç çıkaracak ve sorumluluklarına ortak olacaksınız. "Ben böyle düşünürüm, böyle tavır alırım" demek suçtur. Parti ve silahlı savaş nasıl gelişmişse sorumluluğu da öyle anlaşılacaktır. Kendi keyfinize, yoğun bir biçimde yaşadığınız bu bireysel anlayışa göre bir daha yaklaşmak suçtur.

"Çözüm yolu diyorum. Bunu görecek ve gereklerini yapacaksınız."

Uyarıyorum!

Kolektivizme gelmeyen, bizim çok netleştirdiğimiz partileşme, ordulaşma ölçülerimize cevap vermeyen, adı-ünü ne olursa olsun, hatta tarzı, temposu da buna yetmeyen kim olursa olsun, partiden saygı bulamaz. Dolayısıyla önderlik de günlük olarak onun hesabını soracaktır. Alaşağı etmekten tutalım görev dışı bırakmaya, sıradan bir görevden tutalım kovmaya kadar, her türlü yönteme hazır olmalısınız. Ve kararlı, iddialı olan, ister bir yıllık savaşçı olsun, bunlar da gelişkin görevlere, çok çeşitli komutaya kendini her an görev alabilecek bir biçimde hazır hissetsinler. Yılın diğer çarpıcı bir özelliği de budur. Yani tecrübelidir, emeği vardır, gücü vardır adı altında bireyciliği, kocaman birimleri kendi etrafında dolandırmayı ve birçok kaybetirmeyi artık hiç kimse, hiçbir nedenle ve hiçbir gerekçeyle bu partiden isteyemez, ancak hesap verir ve yargılanmayı bekler.

Bunun yanında adsız, ama iddialı, çok istiyor, çok çaba harcamak istiyor, çok başarmak istiyor, işte bunlara kapılara açılacaktır. Ve durumlarına bakılarak hızla mangalardan, takımlardan başlayalım, son çözümlemelerle biraz eğitildikten sonra bu değerler hızla komuta yapımızdaki yerlerini alacaklardır. Kaldı ki, tecrübesi yıllardır olmayan çok az sayıda yoldaşımız ve komutan adayımız vardır. Yani sıkıntı çekilmeyecektir. Fazla geliştirmeyen, tıkatan aşılacak, yerine mutlaka yeni yoldaşlar ikame edilecektir, yeri doldurulacaktır.

Yoğunlaşma ve netleşmeyle sadece eleştiri yapmıyoruz. Aday da hazırlıyoruz. Fazlasıyla alternatif var. Çözüm yolu diyorum. Bunu görecek ve gereklerini yapacaksınız. Bunu kendinizden başlatacaksınız.

"Günlük olarak başarmayan komutan düşer!
Başarı ölçüleri; eğitim moral, teknik, az kayıp ve gelişmeyi bariz bir şekilde ortaya koyma. Bunu haftalık raporlarıyla, aylık raporlarıyla kanıtlayan başarılıdır ve komutayı hak eder. Aksi halde düşmekten tutalım en acımasız yargılanmaya kadar gider. Birimini anlamsız yıpratan, moralden düşüren ve birçok kayba uğratan kesinlikle yargılanacaktır."

Çeşitli düzeylerdeki yoldaşlar!

Tekrar size şunu söylemeli ki, aldığım bilgilere göre; siz hâlâ çok bireyci kocaman bir eyaleti kendi özel niyetlerinize göre kullanmak istiyorsunuz. Bu tehlikelidir. Bazı ucuz yaşam alışkanlıklarınız, hatta ucuz savaş yaklaşımlarınız tehlike arzediyor. Sizleri uyarıyorum hızla bunları aşmalısınız.

Bütün yoldaşlarının beynine ve yüreğine uygun gelen, can-ı gönülden bir komutayı, manga komutanlarından tutalım eyalet komutanlarına kadar mutlaka temsil etmelisiniz. Varsa bir niyetiniz, bütün yoldaşların engin sevgisi, saygısı temelinde, gerçekten güç veren ve buna layık olan bir komutayı tutturmadan bir gecenizi bile rahat geçirmeyeceksiniz!

Slogan şudur!

Bu ölçüleri yakalayıncaya kadar, gerekirse yatmayız, yemeyiz, içmeyiz, ama bu temsil düzeyini de yakalarız!

Buna mutlaka anlam vererek uygulama yeteneğini göstereceksiniz.

Çözüme de, zafere de böyle gidilir.

Siz değerli yoldaşlar!

Tekrar vurgulamalıyım ki, bu yılı sizler de ister sıradan bir savaşçı, ister inisiyatifli bir komutan olsun güçlü karşılayabilirsiniz. Hepinizin olanakları fazlasıyla buna el veriyor.

Ama savaş bir sanattır.

Her gün incelikli yaklaşım ister, günün 24 saatinde değişiklik ister. Bunlar artık sistematize olmuş bir komuta yapısının, gerektiğinde 24 saat karar veren, değiştiren ve kendi tarzındaki üretkenliği, başarıyı yakalayan bir konumu elde etmek hiçbiriniz için zor olmasa gerek. Biz son değerlendirmelerle birlikte bu işi olabildiğince aydınlattığımız kanısındayız. Almış olduğunuz bütün çözümlemeler, aydınlatma işini ileri noktada sağlamıştır. Sizleri bu aydınlatma işinde, kendiniz için gerekli olan pratik sonuçları çıkarmaya çağırıyorum! O değerlendirmelerle aslında günlük olarak sizinleyiz gibi bir yaklaşımla ele alınmıştır ve size de ulaştırılmıştır.

Dolayısıyla hiçbir alanımız ve birliğimiz demesin ki, "ben nasibini almadım", nasibinizi alacaksınız. Gerek çözümleme derinliği, gerek uygulama ustalığı, bütün birlikler ve komuta yapısı tarafından gerçekleştirilebilecek kadar nettir. Bunun bir doğal sonucu yaratıcılıktır. Düşmana karşı gerilla tarzının koparıcılığını kanıtlamaktır. Yani bizi zorlayacak, bizi önemli kayıplara götürecek hiçbir savaş tarzı artık olamaz! Gerillanın kıvraklığı, gerillanın ustalığı bütün süreçlerde ve bütün alanlarda kaybetmeye değil, kazanmaya doğru götürüyor. Bunu temsil edeceksiniz!

Öyle bir gerilla tarzı ki, **"ya kazanırız, ya kazanırız!"** sloganını esas alacaktır. Bu mümkündür. Yapay bir zorlama ile sona ermiyor ve esas itibariyle her birlik bunu yürütür. Genelkurmayı beklemeyin, eyalet koordinatörünü de beklemeyin. Her takımımız inisiyatif sahibidir. Her bölüğümüz hazırlıklıdır. Bütün birlikler bu anlamda hem insiyatifli hem hazırlıklıdır. Dolayısıyla sonuna kadar inisiyatiflerini kullanacaklardır. "Yok koordine yetersizliği şöyle, yok yönetim tutucuydu, engel teşkil etti" bu değerlendirmeler doğru değil. Böyle koordine, yönetimler yoktur.

Burada bir örgütlenme tarzını da ben size söyleyeyim ki, koordine dahil hiçbir kişi birliksiz kalmayacaktır. Örnek kabilinden söylüyorum; koordine örneğin filan bölgede filan kişi ise, bu genel koordine işleri yanında kaldırabiliyorsa bir tabur kaldırabiliyorsa bir bölük, kaldıramıyorsa bir takım gücü mutlaka kendi komutası altında birleştirecek. Örneğin ben bugün PKK Genel Başkanıyım, genel başkanlık temsilim yanında bir de benim bir takımım var. Bu takımımla düşüp kalkıyorum. Her gün komut veriyorum, teftiş yapıyorum, eğitiyorum ve çalıştırıyorum.

İşte, bütün komuta yapımızın da, birliklerden kopuk tek ve bireyci yaşamayacaklardır. Yaşasanız suçtur!

Birliği olmayan komutan olamaz.

Kural bu!

Bu ne anlama geliyor; kaldırabiliyorsanız bir takımla, zaten günlük olarak

1997 Perspektifleri

iç içesiniz. Olmazsa bölük, daha da fazlasını istiyorsanız tabur. Yani filan a eyaletinde, b kişisi diye bir şey söylersek; bu eyaletin b komutanı en az diyelim bir takım, yapabiliyorsa bir taburun pratik komutanıdır. Yoksa "ben eyalet komutanıyım, bütün eyalet benim komutam altındadır, dolayısıyla 600 kişi varsa da alay komutanıyım veya 1000 kişi varsa ben tugay komutanıyım" gibi yapay, hafif ünvanlara talip olamaz.

Böyle bir durum olmayacak. Eyalet koordinatörü olunabilir, ama bölüğe komuta ediyorsa o bölük komutanı olur.

Şimdi bu tarzın üzerinde önemle düşünmenizi vurguluyorum!

Bu yeni bir tarzdır ve uygulanacaktır.

Uygulamayan derhal görevlerden alınacaktır. Komutanlık böyle gerçekleştirilir. Koordine başka bir iştir. Nedir koordine? Tecrübesini olgun yollarla bütün birimlere uygulatmak veya gelen emir ve talimatları (örneğin bu perspektifimi) sunmak. Uygulamasını rapor etmek, bize söylemek, uyulamayanları denetlemektir. Yoksa kendine göre, bir

hizmetçi takımım olsun, 3-4 bayan yemeğini yapsın, yatağını hazırlasın. Böyle soytarılıklar olmaz! Uyarıyorum sizi! Bu yanlıştır ve feodalizme, tembeliğe götürür. Nitekim götürmüştür ve daha sonra da en tehlikeli yaşam tarzlarına

"Çözüm yılı diyorum! Yanlız ulusal kurtuluşun siyasal sürece girmesi için değil, en çok da kendi içimizde birbirimize karşı dayattığımız aptalca yaklaşımları aşma ve çözüm için diyorum. Önderlik tarzına dayattığınız savaşı durdurup, yüksek bir çözüm gücü halinde birlikte yürümeyi sağlayacaksınız."

ve uygun olmayan durumlara götürmüştür. En önemlisi de, doğru komuta kişiliğinin gelişmesini engellemiştir. Asla bir daha bunu yaşamayacaksınız!

En değme komutan kendi bölüğüyle uğraşır, varsa taburuyla uğraşır. "Eyaleti yürütüyorum" adı altında veya "bölge koordinesiyim" bunu mıntıkaya kadar indirgeyebiliriz. Bazıları bana baksın, "Ben de tek kalayım." Bu yanlıştır! Bir defa tek kalmak hiçbirimiz için geçerli değildir. Örneğin benim kaldığım yerin, bir takım gücü vardır. Ben de bu takımın günlük görevlerini yapıyorum. Dünya çapında bu görevi başarıyla yürütüyorum. Bu ne ki? Koordine etmek, başkanlık etmek, kendi takımının komutanı olmama engel değil.

Şimdi bu düzeltmeyi mutlaka yapacaksınız. Yine buna benzer birçok düzeltmeyi de; birliklerimizin moral ve eğitim düzeyi de son derece çözümleyici olmak zorundadır. Üstlenme ve doğru taktik esaslarına göre tarz kazanması çok önemli olarak bütün birliklerde vücut bulacaktır. Bu yaşadığımız aylar, yoğunlaşmada en ileri düzeyde kullanılacaktır. Bazı eksiklikler hızla giderilecektir.

İnanıyorum ki, bu temelde **ister büyük bir savaş yılı olsun, ister diyalog yılı olsun, biz her şeye hazırız.**

Değerli militanlar!

Yılın böyle geçmesi hem olasıdır, hem de şarttır.

Büyük final yılını yaşıyoruz.

Savaşı ilk defa böyle istediğimiz biçimde ilerleteceğiz. Buna hepiniz hazır olun. Şimdiye kadar, savaştığımızın birkaç katı kadar fazlasıyla savaşacağız. En az gayretle fazlasıyla kazanmayı gerçekleştireceğiz. Bu esastır.

"Ha diyalog olur mu?" olsa bile savaş hazırlığımızı etkilemez. Tam tersine biz hazırlıklarımızı daha da büyük bir yoğunlaşma ile sürdüreceğiz. Ama ortalıkta böyle bir durum yok. Kendimizi aldatmayalım! **Diyalog değil, mevcut hükümet hâlâ kökümüzün kazınmasından bahsediyor.** Güney'de ve Kuzey'de bunun için elinden geleni yapıyor. Bu açıdan hesap hatası yapmayalım. Ağır basan yön; savaşın şiddetleneceğidir. Nitekim son yaşadığımız çatışma da bunu doğruluyor.

Hem kendi taktiğimizde ısrar etmenin ne kadar doğru olduğunu ve hem de düşmanın öyle kolay kolay diyalog sürecine girmeyeceğini göstermektedir. Yılbaşı dolayısıyla bir çağrı yaptık. Ama karşılığında hiç hızından kaybetmeyen operasyonlar oldu.

Dolayısıyla bu barış çağrılarına fazla bel bağlamamalıyız. Amansız bir savaşın gereklerini günlük olarak, artık kar-kış demeden ve hatta fırsat bulursak darbeleme işini her yerde ve nerede bir fırsat olursa orada kullanabilmeliyiz.

Yılı bu temelde mutlaka perspektif ve karar halinde değerlendirmelisiniz. Mevcut yoğunlaşma düzeyini hepiniz

"Uzun bir süreden beri geliştirdiğimiz yoğunlaşmalar temelinde bir kez daha kazanmaya çağırıyorum! Bu temelde süreci derinleştirmeye, gerçek yoldaşlık ölçülerini, en başta sorumluluk anlayışını birbirinize karşı mutlaka göstermelisiniz."

aldınız. Bunları tekrarlamayacağım. Ve geliştirmekte olduğumuz çeşitli yöntemlere ilişkin, özellikle parti içi sorgulama sonuçları çarpıcıdır. Üreticidir ve muazzam geliştiricidir. Büyük oranda size ulaşmıştır ve daha da ulaştırılmaya çalışılacaktır.

Yeni bir komuta kişiliğini yakalıyoruz.

Belli başlı özellikleri ulaşmıştır, doğru yönetim tarzı yoğunlaştırılıyor. Boyutları size ulaşmıştır, daha da ulaştırılıp kesinleştireceksiniz.

Çözüm yılı diyorum!

Yanlız ulusal kurtuluşun siyasal sürece girmesi için değil, en çok kendi içimizde birbirimize karşı dayattığımız aptalca yaklaşımları aşma ve çözüm için diyorum. Önderlik tarzına dayattığınız savaşı durdurup, yüksek bir çözüm gücü halinde birlikte yürümeyi sağlayacaksınız.

Yoğunlaşmada çözüm, taktikte çözüm eğitimde çözüm, rapor sisteminde çözüm, mevzilenmenin her biçiminde, üstlenmelerde çözüm, eylemlerde çözüm, moralde çözüm. Kısacası, önünüze koyduğunuz her sorunda **yüksek çözüm gücü olma yılın temel sloganıdır.** Gereklerini mutlaka karşılayacak duruma getirerek başlangıç yapacaksınız.

Genelde de bu yıl **ulusal kongreyi,** hatta **federe bir devleti,** onun **meclis ve hükümetini,** hem Güney'de, hem Kuzey'de sürdüreceğiz. Ve belki de ilanına gidebiliriz. Güney'deki faaliyetlerimizin yoğunluğu bu amaçladır ve sonuca kadar götürülecektir. Kuzey'de de bu faaliyetler geliştirilecektir. Gerek Güney'de, gerek Kuzey'de askeri çalışmalarımız da hızından bir şey kaybetmeden yürütülecektir.

PKK Türkiyelileşiyor!

Türkiye halkıyla, Türkiye halkının çeşitli güçleriyle ittifakları geliştireceğiz. Gerek illegal, gerek legal, barış, demokasi bloku daha da anlamlı hale getirilecektir. Halkın ittifakında pratikte mesafe alınacaktır. İllegalitede gerilla da dahil olmak üzere, eylemlerde birlikteliği gerçekleştireceğiz. Bu cephe siyasal ve askeri boyutuyla önümüzdeki süreçte bir ivme kazanacaktır. Buna elinizden geldiğince desteği ve hazırlığı sunmalısınız, geliştirmelisiniz.

PKK Güneylileşmiştir!

Güney Kürdistan'da da gerek askeri ve gerek siyasi faaliyetlerimizi, belirlenen amaca doğru gidişte temel bir düzeltme olarak geçmişi aşan bir tarzda yerine getireceksiniz.

Bölge ülkeleriyle ilişkilerimiz var. Bunlar daha da bölge halklarıyla birlik, kardeşlik temelindeki yaklaşımlarımız gelişecektir. Unutmayın ki, çizgimiz Ortadoğu'da halkların birlikteliğine çok açık ve birçok imkan ortaya çıkarmaktadır.

Uluslararası alanda partimize yakıştırılan **terörizm iddiaları giderek aşılıyor** ve bunun yerine en iddialı, kendini yenilemiş, sosyalist ve hümanist bir hareket olarak saygınlık görmektedir.

Tüm yoldaşlar ve savaşçılarımız!

Uzun bir süreden beri geliştirdiğimiz yoğunlaşmalar temelinde bir kez daha **kazanmaya çağırıyorum!** Bu temelde süreci derinleştirmeye, gerçek yoldaşlık ölçülerini, en başta sorumluluk anlayışını birbirinize karşı mutlaka göstermelisiniz. Engel teşkil eden ne varsa mutlaka aşmaya ve yine netlik kazanan doğru taktik tarzımıza, özellikle askeri taktiklerimize doğru komuta yaklaşımıyla cevap vermeye, bununla da engel teşkil etmek isteyen ne varsa onu aşmaya çağırıyorum!

Yanlışlığı ve kaybetmesi açıkça ortaya çıkan tarzı ve tempo düşüklüğünü gidermeye, yüksek tempo kadar, çekici bir tarzla yaşama da, savaşa da bütün yeni-eski yapıyı gerekirse dönüştürerek hazırlamaya, günlük **yaşamı son derece çekici kılmaya çağırıyorum!**

Engin yoldaşlık ruhuyla saygısı ve sevgisiyle cevap olmaya, moral etkenini asla gözardı etmemeye, en üstün vasfımız olan üstün morali sonuna kadar sergilemeye, kazandıran önderlik tarzına yüksek anlam biçmeye, ne kadar zor da gelse onu derinliğine özümseme ve gereklerine büyük bir tutarlılıkla bağlı kalmaya, sonuç alıcı, kesinleştirici zafer tarzını önderlik tarzından daha fazla kendi militan gerçeği haline getirmeye, bununla engel teşkil eden ne varsa onunla hızla hesaplaşmaya ve tarzı bu temelde kazanmalıyız!

Süpriz kaybetmeye yol açmamak için gücünüzü mevsimin elverişsiz koşullarından tutalım anlamsız davranışlarla yıpratmaktan ve yine bazı süpriz saldırılar yapmak kadar, düşmanın da süpriz saldırılarından korunmak için son derece duyarlı, tedbirli olmaya, varsa bazı eksikliklериniz, zorluklarınız bunu kahramanca karşılamayalıyız!

Bu temelde mutlaka 1996'nın bazı sembol kahramanları; **Zilan**lar, **Bermal**le, **Rewşen**ler gibi bunları da en yüksek bir komuta gücü olarak başımızın üstünde tutmaya, kısacası ne güç gerekiyorsa, ister önderlik gerçeğinden, ister kahraman sembol şehitlerimizden ve en önemlisi de kendi yüce ve kahramanlığa yaraşır çabanızdan beklemeye çağırıyorum!

Bunun için sonuna kadar net, keskin, kararlı olmak kadar, yaratıcı olmaya da çağırıyorum!

Yine bu temelde en sınırlı imkanları bile çok sorumluca gerçekten bir ustalıkla verimi esas alan bir çalışma pratiğinin sahibi olmanız için, bütün bu söylediklerimizin dönüşümünü yaşayan bir militan yaşamın, ister partileşme, ister ordulaşmada, ister cephe alanlarında, ister teorik-stratejik düzeyde yakalama, isterse günlük bir yaşam olayında, en kızgın savaşımdan tutalım en genel eğitim çalışmalarına kadar, hepsinde aynı ciddiyet ve tutarlılığı, anlayış derinliğini ve pratikte de günlük olarak mutlaka koparmayı istiyoruz.

Savaşa olduğu kadar, ekonomik, lojistik faaliyetlere kadar hepsine bu temelde özen göstermeyi, üstün sorumluluk duygusu kadar, yaratıcı pratik tarzını eksik etmemeyi, eğer söze bir bağlılıktan bahsedeceksek bu tarzda sözümüze bağlı olmayı, yıla giriş için kendimize en yaraşır bir söz olarak ve benim de bu temelde söze bağlı olmayı sizlere bağlılığın bir gereği olarak yerine getireceğimi, sizlerden de bunu bekleyeceğimi bir kez daha belirtiyorum.

Yüksek başarılar diliyor, selam ve sevgilerimi sunuyorum!

2 Ocak 1997

ÖZEL SAVAŞ

VE ORTAYA ÇIKAN SONUÇLAR

Başkan Abdullah Öcalan yoldaş, *“Özgürlük partisine karşı geliştirilen TC partisidir” demektedir.* Bugün PKK karşısında birden çok parti yoktur, tek parti vardır. *“Tek ulus, tek pazar, tek dil, tek devlet”* ideolojisi özel savaş partilerini, PKK hareketine karşı birleştirmiştir. *“Devletin ve milletin bölünmez bütünlüğü”*ne gizlenen militarizmi özel savaş partilerinin temel ideolojik gücü haline getirilerek kışkırtılmış, terörize edilmiş düzen particiliğini, “halkın temsilcisi” sözleminde, “devletin temsilcisi ve savunucusu” konumuna çekmiştir. Parlamento ve hükümet özel savaş merkezli olarak şekillenmiş, karar ve yürütme organlarının merkezine “PKK'nin tasfiyesi” oturtulmuştur.

Genelkurmaylık, MGK, MİT, parlamento, hükümet, partiler, DGM, Anayasa Mahkemesi, yargıtay gibi yargı ve yasama kurumları, diğer bütün kurum ve kuruluşlar, özel savaş eksenli olarak merkezileştirilmiştir. Bu merkezileşme Kürdistan'da Olağanüstü Hal Valiliği, köy koruculuğu, özel tim, özel asayiş birimleri gibi oluşumlarla ve özel saldırı birimleriyle tamamlanmıştır. Ancak rejim, her ne kadar PKK'ye karşı özel savaş güçlerini merkezileştirmişse de bu yapısını uzun süre koruyamamıştır. Gerilla savaşı karşısında salt terör uygulayan, şiddet geliştiren araçlar olarak kaldıklarından işlevlerini yitirmeye başlamışlardır.

Bir gücün ya da oluşumun rolünü oynaması, onun mekanik olarak işletilmesiyle değil, oluşum amacına uygun bir rol oynayıp oynamadığıyla açıklanabilir. Yakın politik tarih ve güncel gelişmelere baktığımızda, özel savaş rejiminin “amacına uygun” bir iç hareketlenme içinde olmadığını, bu özelliğini hızla yitirdiğini ve çözüm üretmeyen bir konuma çekilmiş olduğunu görürüz.

Her şeyden önce 12 Eylül anayasası, gerici, sömürgeci, faşist bir anayasadır. PKK tarafından aşılmıştır ve rejimin ciddi anayasal sorunları bulunmaktadır. Başta halkımız olmak üzere, toplumsal dinamiklerin özel savaş rejimine karşı kendi sosyal, siyasal, ekonomik, demokratik talepleri doğrultusunda örgütlenmeye başlamaları ve mücadeleyi bu zemin üzerinde yürütmeleri özel savaş rejimini toplumsal hareket ve demokratik mücadelenin gerisinde bırakmıştır.

Özel savaş, topyekün saldırı ve imha seferberliği içinde olmasına “milli birlik”, “ulusal uzlaşma” gibi ırkçı-şoven sloganlarla PKK'ye karşı, özel savaş amaçlı siyasal ve toplumsal merkezileşmeyi sağlamaya çalışmışsa da başarılı olamamış, “geniş tabanlı hükümet”, “milli hükümet”, “milli mutabakat” gibi arayışları sonuçsuz kalmıştır.

PKK'ye karşı ırkçı-şoven duyguları geliştirmeye büyük çaba göstermiş, bu amaçla “psikolojik savaş merkezi oluşturmuş”, basın-yayın araçlarını da devreye koyarak tam bir ideolojik saldırıya geçmiştir. PKK'yle ilgili ilgisiz bütün eylem ve olaylarla ilişkilendirmiş, bu yolla PKK düşmanlığı geliştirilerek, halklar ve emekçiler, kendilerini özgürlüğe taşıyacak, devrimci savaşımla buluşturacak siyasal zemin dışına itilmeye çalışılmıştır. Ancak özel savaş rejimi, askeri savaş cephesinin yanında açtığı ikinci büyük cephe olan psikolojik savaş cephesinde de başarılı olamamış, halkları ve emekçileri özel savaşın etkin, vurucu silahı haline getirmeyi başaramamıştır.

Şu saptamayı yapmak yanılgılı olmayacaktır: Özel savaşın bu başarısızlığının temelinde yatan, PKK'nin halkların ve ezilenlerin sınıfsal ve ulusal savaşımı, demokratik talepleri doğrultusunda örgütlenme ve devrimci-demokratik mücadeleyi geliştirme olanağı bulmuş olmasıdır. Yine böyle bir zeminde PKK'nin devrimsel gelişmeyi hızlandırması, toplumsal yapıyı geri feodal bir yapıdan çağdaş ileri demokratik bir aşamaya ulaştırması toplumsal mücadeleyi bu temelde geliştirmiş olma durumu vardır.

Şu açığa çıkıyor: Özel savaş rejiminin dokusu çözüldükçe, halklar kendi kimliğiyle buluşabiliyor. Kendi devrim alternatifini ortaya çıkarabiliyor. Ortaya çıkan devrim alternatifi rejim içindeki çelişki ve çatışma derinleştikçe, giderek sınıfsal bir nitelik kazanıyor. Ve bir çıkar çatışması, egemenlik savaşı haline geliyor. Rejim içi çıkar çatışmaları, çözülmeyi daha da hızlandırıyor. Bugün rejimin PKK'ye karşı organize-merkezine bir güç olarak özel savaşı sürdürmesinde zorlanmasının temel nedeni budur. Özel savaş, kaynakları tükettikçe başta burjuvazi, egemen sınıf sermaye birikimi yaratamıyor, ciddi ekonomik bunalımlar yaşanıyor. Bu durum, özel savaş rejiminin kendi içinde yaşadığı çelişki ve çatışmaları derinleştirerek ayrışma sürecini hızlandırıyor.

PKK'nin devrimci gelişim doğrultusu, hakim sınıfları yeni arayışlara itiyor

Özel savaş rejiminin iç çelişki ve çatışmalarını derinleştirecek tek şey, sınıf savaşımıdır; toplumsal mücadele ve muhalefetin radikal, örgütlü, kendiliğinden olmayan siyasal eylemidir. Siyasal mücadele direkt iktidarı hedeflemedikçe ve toplumsal bir güce, harekete dönüşmedikçe, rejimin kendi içindeki çelişki ve çatışmanın derinleşmesi de söz konusu olamaz.

PKK'nin özünde bir sınıf hareketi olma niteliği, onyıllardan bu yana özel savaş rejimine karşı istikrarlı bir mücadele yürütmüş, karşı saflarda derin çelişki ve çatışmaların oluşmasına yol açmıştır. Özel savaş rejiminin yürüttüğü savaşın niteliği ne olursa olsun, ne kadar baskıcı ve imhacı olursa olsun, ne kadar inkarcı, ırkçı ve şoven bir politika yürütürse yürütsün ve ne kadar “Kürt-Kürdistan ve PKK gerçeğini tanımıyorum” derse desin, gerçek olan ve yaşanan, atılan her adımın, oluşturulan her programın, geliştirilen her ilişkinin, her politikanın merkezine oturtulmasıdır.

Bu anlamda şu saptamayı yapmak yanlış olmayacaktır: Özel savaş rejiminin ekonomik, sosyal, siyasal, askeri, kültürel, kısacası her alanda yaşadığı derin sorun ve bunalımlarının temelinde PKK hareketinin devrimsel gelişimi, yürüttüğü savaşımın ulusal ve sınıfsal karakteri vardır.

Emperyalizm ile ezilen halklar ve ulusal kurtuluş hareketleri arasındaki baş çelişme bugün, en yalın biçimiyle PKK hareketiyle özel savaş rejimi arasında yaşanmaktadır. Dolayısıyla rejimin yaşadığı sistemsel bunalım, çıkmaz ve çözümsüzlüğün kaynağında da bu baş çelişmeye bağlı gelişen devrimci mücadele ve PKK'nin gelişim doğrultusu vardır. Özel savaş rejiminin kendi iç çelişki ve çatışmalarının düğümlendiği nokta da bu olmaktadır.

Türkiye'de rejim sorunun, yaşanan krizin merkezine “Kürt sorunu”nu alan, politik yaklaşım ve açılımlarını buna oturtan güç ve kesimler, ilkesiz, tutarsız, belli bir program oturmasa da, “demokratik çözüm”, “siyasal çözüm”, “ekonomik-sosyal çözüm” gibi alternatif yaklaşımlardan bahsetmeye başlamış, daha çok “Kürt sorunu”nu sistem içi bir sorun olarak gören, bu temelde yaklaşan bir anlayış içerisinde olurlarken; geri kalan güç ve kesimler ise, klasik, özde ve biçimde inkara dayanan, “askeri çözüm” adı altında ulusal kurtuluş mücadelesini tasfiye ve imhayı amaçlayan bir yaklaşım içerisinde olmuşlardır.

Mevcut sistem içinde “siyasal, demokratik çözüme” vurgu yapan, birey, grup ve kesimler, dikkat edilirse her fırsatta PKK'ye karşı düşman, olduklarını belirtmiş, özellikle ordu yapısı içerisinde yer alanlar, kendi deyimleriyle “PKK'ye karşı üstün başarılar göstermiş”lerdir (!) “PKK'ye karşı silahlı mücadele şarttır, ama Kürt sorunu salt silahla çözülmez, silahı besleyecek, onu güçlendirecek açılımlar da yapmak gerekir, rejimi kurtarmanın tek yolu budur” tarzında bir yaklaşım gösteren bu kesimler, esas olarak toplumsal barışa inandıkları, Kürt halkının siyasal,

---

Nikaragu Samoza Çetesi

Nikaragua devrim öncesinde Somoza ailesi tarafından yönetiliyordu. Seçimler, yasalar, her şey Somoza ailesinin emrinde olan “ulusal muhafızlar” aracılığıyla yapılıyordu. Somoza mafyası bütün siyasi, ekonomik, askeri işleri tam bir denetim altına almıştı. Aynı zamanda gayri meşru yollarla toplumun en zengin ailesi durumuna gelmişti. Somoza'nın sermayesini bütün bu gayri meşru yöntemlerle *“haraç, hırsızlık, şiddet ve her türlü sahtekarlıklarla elde edildiği apaçıktır.”*

Burada da görüldüğü gibi kokuşmuşluk, çürümüşlük devletin bütün birimlerini sarmış, yaygınlaşarak tüm topluma bulaşmıştır. Devlet olarak egemenliğini yaşatmanın yaygın ve etkin bir yöntemi olarak geliştirilen toplumsal kirlenme zirveleştirilmiştir. “Ulusal devlet”i bir *“aile devlet”* haline getiren ve çıkarlarını birleştiren Somoza'nın ***“devlet benim”*** demesi bu gerçekliğin ifadesidir. Burada devlet, artık Somoza ailesinin çıkarlarına göre biçimlenen ve mafya yöntemleriyle işleyen bir özel devlettir. Somoza çetesi, kendi çıkarlarını “ulusal muhafızlar” aracılığıyla korumuş ve şiddete dayalı kanlı bir diktatörlük olarak hakimiyetini sürdürmüştür. Somoza ailesi, burjuva anlamda bile bir sosyal devlet, demokatik devlet özelliğine sahip olmadığından, devlet-yetki aygıtını kendi çıkarları doğrultusunda kullanmıştır. Bu nedenle devrim öncesi cinayetler, vurgunlar, rüşvetler, yolsuzluklar, topluma egemen olmuştur. Yine Somoza, toplumsal muhalefet ve gelişen devrimci hareketi bastırmak için, “Seçkin anti-gerilla birlikleri” oluşturmuştur. Başında oğul Somoza'nın bulunduğu bu özel savaş çetesi, hükümet ve ordunun bir tamamlayanı, uzantısı olmuştur. Somoza ailesi, ordu ve hükümet, bir bütünlüktür.

Bu gerçeği Alain Roguie şöyle aktarıyor: *“Muhafız birliğinin yönetimini elinde tutan Somoza bir genelkurmay başkanından çok bir mafya babası gibi davranıyordu. Yasaların, kararnamelerin hiçbirinin Somoza ailesinin çıkarları ve kararları karşısında hiçbir geçerliliği yoktu. Başkanlık sarayının zindanları önemli tutuklularla dolup taşımış, işkenceler, sorgulamalar aileye ait apartman dairelerinde dahi sürdürülmüştü.”*

Nikaragua, devrim arifesinde tam bir bunalım, kargaşa, kaos ülkesi haline gelmiştir. Ölüm mangaları durmadan kirli, karanlık cinayetler işlemeye başlamış, işkence, tutuklama, kayıp, talan gasp, hırsızlık, rüşvet dolandırıcılık vb. günlük yaşamın bir parçası haline gelmiştir.

Faşist askeri devletler, şiddet ile kendilerini ürettiğinden, hızla toplumsal güçlerden uzaklaşırlar ve onlara karşı bir imha aracına dönüşürler. Bu yolla toplumsal dokuyu zayıflatmaya çalışırlar. Ancak, egemen şiddet, devrimci halk şiddetini doğurmakta gecikmez. Nikaragua'da da böyle olmuştur. Somoza çeteciliği, devrimci savaşı yaratmış ve Somoza hanedanlığına karşı sınıf savaşımını hızlandırmıştır. Bu toplumlar ve sınıflar mücadelesinin kaçınılmaz sonucudur. Somoza şiddeti zirveleştirdikçe, devrimci mücadelede büyümeye başlamıştır.

Somoza diktasına karşı gerilla hareketi büyüdükçe, halk güçlerini kucaklamış ve harekete geçirmiştir. Devrim güçlendikçe, Somoza ailesi de baskıları artırmış, katliamlara hız vermiştir.

Somoza hanedanlığını besleyerek Latin Amerika'daki varlığını koruyan ABD desteğine karşın, Sandinistler, gerilla hareketiyle Somoza iktidarına son vermişlerdir.

Burada açığa çıkan şudur: Faşist diktatörlüğün ezilen sınıfa ve geniş halk yığınlarına dayattığı şiddet, terör ve katliam, devrimin tohumlanmasına yol açmış, devrimci-demokratik güçleri Somoza çetesine, onun kanlı-mafya yönetimine karşı birleştirmiştir. Ve bu da devrime yol açmıştır.

1979 Sandinist devrim, Somoza yönetiminin, despotizminin sonu olmuştur, ancak başta ABD, emperyalist güçler Sandinist yönetime karşı; gerici mezhep-aşiret güçlerine dayalı kontraları örgütlemiş, genç devrime karşı kontrgerilla hareketlerine hız vermiştir. ABD, Nikaragua devrimini yıkmak için her türlü özel savaş yöntemine başvurmaktan, Amerika'nın yerli halklarını bile kirletmekten kaçınmamıştır.

Demokrat Parti Kalifornya Eyaleti Milletvekili Maxine Waters; CIA'nın, kontralara destek için “crack” (kokainin ucuz bir türevi) satışına bulaştığını belgeliyor.

“ABD, Nikaragua'da Sandinist yönetime karşı savaşan kontralara 1980'lerde milyonlarca dolar para akıtıyor. Bunun için CIA, Amerika'da siyahlara kokain satışlarına yardım ediyor. Elde edilen parayı bir bankada aklıyor ve kontralara aktarıyor.”

demokratik taleplerini haklı buldukları için değil, özel savaş rejimini, Türk egemenlik sisteminin başkaca yaşatma yolunu bulamadıkları için, bunu tek çözüm yolu olarak görüp bu yaklaşımı göstermektedirler.

Türkiye'de siyasal, demokratik çözümün zemini var mıdır?

Her şeyden önce “siyasal ya da demokratik çözüm” zemininin olabilmesi için, buna uygun bir altyapı ve kültürel birikimin olması gerekir. Kültürel ve ekonomik açıdan değerlendirildiğinde böyle bir zemin bulmak olanaklı değildir. Bu durumda alttan gelen bir zorlama ve devrimsel gelişmeden çok, üstten aşağıya empoze edilen-edilmeye çalışılan bir “çözüm” arayışının olduğunu ortaya koyar. Bu da oldukça ciddi sancılara, zorlanma ve sorunlara yol açmaktadır.

Kültürel zemini yoktur. Çünkü, hakim ulus kültürü olan ideolojik imha silahına dönüştürülen, ırkçılık ve şovenizmin Türkiye'de egemen kültür olduğu ve sosyal sınıfları dolaysız tarzda etkisine aldığı bir zeminde “demokratik çözüm”ün toplum tarafından benimsenmesi mümkün değildir.

Ekonomik olarak zemini yoktur. Çünkü, bütün kaynakların kirli savaşa aktarılarak militarize edildiği paramiliter yapının sisteme hakim olduğu, korkunç bir sefaletin, dış ve iç borçlanmanın yaşandığı koşullarda “demokatik-siyasal çözüme” dönük açılımlar yapılması ve bunun altyapısının oluşturulması mümkün görünmemektedir.

Yürütülen kirli özel savaşla Türkiye en riskli değerlendirme tablosunda 53 ülke arasında 4.99 ile sondan üçüncü sırada yer almaktadır.

Yine Türkiye *“İRCA adlı rating kuruluşunun dağıttığı yayınla ülke riski değerlendirme tablosunda bir evvelki risk değerlendirme döneminden bu yana zaten RB-(BB-eksi) konumunda duran Türkiye, şimdi risk değerlendirmesi yapılan tam 42 ülke arasında rating Watsh'u inceleme döneminde negative (kötü) çevrilen tek ülke! En sefil biziz yani.”*

Böyle sosyo-ekonomik, kültürel ortamda özel savaş rejiminin politik olarak üretken durumda olması, siyasal çözümsüzlüğünü aşması özellikle de böyle bir konumda “siyasal-demokratik çözüm” söylemlerine pratik değer kazandırması mümkün değildir.

Çözümün güçlenmesi ve bunun kültürel, ekonomik zeminin oluşması için her şeyden önce özel savaş yapısının yıkılmasıyla mümkündür.

Önderlik konuyu şöyle somutluyor: *“-Özel savaş kadrosuyla, işbirlikçilerle, kurumlaşmalarıyla ve çok yönlü savaş biçimleriyle kendini ifade etmektedir. Hiç kimse hükümetin değişmesiyle özel savaşın sona erecek veya değişecekmiş gibi bir beklenti içine girmemelidir. Etki çok sıradan olabilir, olumlu mu olumsuz mu o da pek kestirilemez. Bütün belirtiler, bir reform sürecine girmeleri, ancak özel savaş kadrosunun yıkılışına bağlıdır. Dolayısıyla yürüttükleri özel savaşın terkine bağlı oluyor.”*

Rejimi içi çelişkiler

Özel savaş rejimi kendi içinde parçalara bölünmüş ve çok başlı bir özellik kazanmıştır. PKK'ye karşı geliştirilen özel savaş, Özel Harp Dairesi bugün rejim içinde hakim güç durumundadır. Esas gücünü, özellikle 1984'lerden sonra Kürdistan'dan geliştirilen özel savaş oluşumlarından alan ve adeta yeni bir askeri devlet gibi yükselen bu kesim egemen devlet yapısını da bozmuştur. Merkezi devlet yapısının politik ve kurumsal olarak dağılmaya başlanmasıyla, özellikle Kürdistan'da yerel ve bölgesel düzeyde birçok otorite çıkmaya başlamış, politik kaos ve kargaşa ortamında klikler savaşı daha da hızlanmıştır. Basında da sık sık yer almaya başlayan ve bugüne kadar rejimin göz bebeği olarak görünen ordu yapısından polis yapısına kadar her yerde oldukça örgütlendiği anlaşılan “çeteler”in varlığı bu yargımızı doğrulamaktadır.

– “Söylemezler çetesi”

– “Üniformalı çete”

– “Korucu-özel tim, fidye çetesi” ve daha birçok “çete”nin varlığı, özellikle Kürdistan'da bu birimlerin oldukça yaygın görünmesi, kirli savaşı yürütmekten yana olan ve tamamen “savaş rantiyeri” durumunda olan bu kesimlerin kontrolü elde tuttuklarını gösterir. Özellikle de son yıllarda rejim içinde gelişmeye başlayan, burjuva anlamda da olsa “demokratik açılımlardan yana kimi politik kadro ve askeri komutanların katledilmesi bu hakimiyeti gösterdiği gibi, kendi aralarındaki çelişki ve çatışmaların derinleşerek, silahlı bir boyut kazanmaya başladığını da gösterir.

Bugün özel tim, köy koruculuğu, kontrolden çıkarak özel bir güç haline gelmiştir. Yine JİTEM kontrolden çıkmış, kirli savaşta etkin bir güç haline gelmiştir. Bu belirlemeler, bugün özel savaş rejimi içinde yer alan ve kirli savaşı bizzat komuta eden birimler tarafından da doğrulanmıştır.

İşbirlikçi-hain feodallerden, itirafçılardan, MHP'li faşist özel timlerden, JİTEM gibi özel askeri birimlerden teşekküllü bu “yeni iktidar” oluşumu bir yandan PKK'ye karşı tam bir imha savaşı yürütürken, öte yandan sorgusuz infazlarla, “faili meçhul cinayetler”le devrimci-demokratik muhalefetin gelişmesini engellemeye çalışmakta, esrar, eroin, kadın ticareti, fuhuş vb. yaygınlaştırarak, toplumsal yozluk ve kirlemeyi yayarak, bu yolla toplumsal dinamikleri uyuşturarak ulusal ve sınıfsal kurtuluş savaşından alıkoymaya çalışmaktadır. Özel savaşın Latin Amerika, Uzak Doğu ve Afrika'da aldığı biçim, bugün Kürdistan'da da kendini göstermekte, rejimin temel politikası olarak yaygınlaştırılmaktadır.

30 Eylül 1996 tarihli Yeni Yüzyıl gazetesi, CHP milletvekillerinden **Ercan Karakaş**'ın hazırladığı rapora atfen verdiği haber bu yargımızı güçlendirir niteliktedir:

“Yüksekova'da ortaya çıkarılan üniformalı çetenin tetikçisi olan PKK itirafçısı Kahraman Bilgiç, karnas tipi suikast silahı ile uzaktan açılan ateşle vurulan Tuğgeneral Bahtiyar Aydın ile uçağı düşerek ölen Jandarma eski genel komutanı Eşref Bitlis'i de kendilerinin öldürdüğünü ve devlet içinde kontrgerilla olduklarını öne sürdü…”

Bu haber CHP milletvekili Ercan Karakaş'ın hazırladığı rapora dayanarak veriliyor. Ve yine aynı haberde daha ilginç olan bir vurgu yapılıyor:

“Bu PKK tetikçisini (itirafçı Kemal Bilgiç'i kastediyor) *tugay komutanına bildirdik. Kendilerinin de görevli olduğunu kabul etti…”*

Yine aynı “rapor”dan *“adam kaçırma, cinayet gibi olaylara karıştığı bilinen çetenin, 1993 yılından beri bölgedeki uyuşturucu pazarının tek hakimi haline geldiği, çetenin uyuşturucunun naklinde de panzerleri, devletin resmi araçlarını ve görevlilerini kullandığını belirtti.” “Devletin haberdar olmasına rağmen önlem almadığı belirtiliyor.”*

“Çetenin uyuşturucu ticaretinden de komisyon aldığı, belirtilen rapor da, faili meçhul cinayetlerin altında yatan bir diğer etken de bu olduğu ifade edildi.”

11 Ekim 1996 Demokrasi gazetesinde de benzer bir haber yeralıyor:

“İnsanlar ölüm tehdidiyle kaçırılıyor, sonra özel tim binasında bulunuyor. Yüksekova tabur komutan binbaşı M. Emin Yurdakul, atandığı yeni görev yerine gitmeden önce, uyuşturucu çetesi içinde yer alan M. Selim Ergen'e, 'bu ekip dağılmayacak. Bundan sonra ekibin başı sen, Kahraman Bilgiç ve özel timdeki arkadaşlar olacak diyor.”

Yeni Yüzyıl gazetesi aynı tarihli sayısında ise bir başka habere yer veriyor: *“Hakkari'ye giden M. Emin Yurdakul, Yeni köprü ile Keremağa köprüsü arasında Bido çeşmesi yanında bir binbaşı komutasında otuz aşkın rutbeli ve sivil, sakallı ve yüzü maskeli kişiler tarafından gözaltına alınıyor…” “Daha sonra M. Emin Yurdakul, 21 Şubat 1996'da ters istikamette Yüksekova taburunun 15 kilometre ilerisinde Gürbucuk köyü karakolunun bir kilometre aşağısında, yola bırakılmış şekilde bulundu. Babama uzun süre işkenceler yapıldığı anlaşılıyor. Babamın boğazı ve kulağı kesilmiş ve başına çivi çakılmış…”*

Tartışma götürmeyecek kadar açık: Ordu-polis içinde örgütlenmiş, parlemento-hükümet içinde hakim güç halin gelmiş kontrgerilla! “Kurbanlar”ının temel özellikleri ise:

● Yurtsever oluşları, özel savaş rejiminin dayattığı teslimiyet ve ihaneti kabullenmemeleri.

● Devrimci savaşın tamamlayanı olan, faaliyetleriyle kirli-özel savaş gerçekliğini teşhir eden demokratik kitle örgütleri, sosyalist basın vb. kurum ve kuruluşlarda yer almaları.

● Politik ve sosyal konumları ve yurtsever-devrimci çalışmalarıyla halk içinde sevilen, güven duyulan ve halkın demokratik mücadelesine öncülük eden/edebilecek özellikler taşıyan kadrolar olmaları.

● Kirli savaşa karşı; barıştan, halkların onurlu kardeşliği ve eşitliğinden yana olmaları.

● Salt imhaya, şiddete dayalı uygulamaları çözümsüz bulmaları, bu nedenle “siyasal-demokratik çözüm” yollarını gündemleştirmiş olmaları.

Bu saldırılar oldukça yoğunlaşmıştır. Her gün bir yerlerde kimliği belli olmayan bir ceset bulunuyor. Elleri, bacakları, kolları, burnu kesilmiş, başı gövdesinden ayrılmış, gözleri oyulmuş, cinsel organları parçalanmış, yakılarak tanınmaz hale gelmiş onlarca-yüzlerce ceset…

Özellikle bu, 1996 Eylül-Ekim ayları arasında daha çok Diyarbakır alanında görülen bir durum.

Ortaya çıkan gerçek şudur: Kürdistan'da faili meçhul cinayetler hızla artarken, Türkiye'de Sicilya'yı aratmayan kanlı mafya hesaplaşmaları yaşanmaktadır. Bu “çeteleşme” rejiminin dışında değildir ve ordu, hükümet, polis ve parlemento içinde kümelenmiş olmaları, rejimin kurumsal ve yönetsel olarak “çeteleştiğini” gösterir. Bu çeteleşme Kürdistan'da birçok alt, birbirinden bağımsız ve hatta çıkar çatışmaları temelinde birbirine karşı birimlere ayrılmış, yine birçok ülkede görüldüğü gibi, soygun, talan, yağma ve çapulculuğu geliştiren; uyuşturucu ticareti yapan; askerpolis birim ve araçlarını bu amaçla kullanan bir özellik kazanmışlardır.

Özel savaş rejiminin gelinen aşamada kendini korumasının etkin yolu; sorumluluk almama, sorumluluğu üstlenmemedir. İktidar olduğu halde sanki iktidar başkalarıymış, sorumlu oldukları halde sanki sorumluluk başkalarınındaymış gibi davranılmaktadır. Bugün böyle özel bir kadro tipi yaratılmıştır. Bu kadro tipinin savaşa yansımaması düşünelemez. savaşa yansıması ise “faili meçhul” cinayetler, köy boşaltmalar vb.

Bu politika ve uygulamalar, iktidarı sürdürmelerine her ne kadar olanak tanıyorsa da özel savaş rejiminin büyük bir çözülme sürecini yaşadığı bir gerçektir. Bu çözülmeyi önlemek için olağanüstü zor yöntemleriyle ayakta kalmaya çalıştıkları, günlük cinayetler ve provokasyonlarla çözülüşü durdurmaya amaçladıkları görülmektedir.

Özel savaş, gizli kontrgerilla rejimini parlementoya taşıyarak meşrulaştırması, kendi ömrünü uzatma amaçlıdır. Öte yandan, alt birimlerde yaratılan kontralaşma, yine savaşın gizli kontra savaşa dönüşmesi, üst birimlerin de kontralaşmasını zorunlu hale getirmiştir. Taban ile tavanın uyumlulaştırılmasının yolu da budur.

Bu yapılanlar, yani alt birimlerdeki gruplaşma ve ayrışma savaş rejiminin merkezi yapısına da taşırılmıştır. Bunun sonucu ortaya çıkan iktidar savaşımı; kliklerin birbirini bitirme ya da kendine dahil etme savaşımıdır.

Bugün ortaya çıkan bu gerçekliğin düzen güçlerince de açık olarak dile getirilmesi, eski işkenceci polis şefi Mehmet Ağar, üniformalı çetelerin ortaya çıkarılması devletin sağlıklı işleyişini gösteriyor, biçiminde yorumlaması bir aldatmacadan başka bir şey değildir. Ve tamamen devlet yapısını bu çeteleşmenin dışında tutma, devleti “aklama” amaçlıdır.

Zapatalar Meksika'nın onuru

1910 yılında Meksikalılar *“silahlanıp Porfirio Diaz'a karşı ayaklandılar. İsyan Güneyde, Emiliano Zapata'nın öncülüğünde başladı. Toprak reformu yanlısı Zapata, devrim liderlerinin en dürüstü, yoksulların davasına kendini en çok adanmış olanı, toplumsal kurtuluş uğruna en çok coşkuyla savaşanıydı.”*

Zapata, Meksika'da yoksul halk için on yıl sürecek gerilla savaşını başlatmıştır. Savaş halkın çıkarları doğrultusunda geliştikçe, diğer Latin ülkelerinde olduğu gibi ABD ve işbirlikçilerinin saldırı ve cinayetleri birbirini izlemiştir. Devrimi bastırmak için her türlü kirli oyuna, komplo ve entrikaya başvurulmuştur.

Ancak, halk Güney'de Zapata'nın önderliğinde saf tutmuş, bu durum ulusal kurtuluş ordusunun oluşmasına yol açmıştır.

1910 ayaklanmasında, Diaza düşürülerek yerine Madero getirilmişse de kısa bir süre sonra verilen sözler unutulmuş ve kurulan yeni hükümet Zapata'nın üzerine “General Victoriano Huerta” komutasında birlikler yollamıştır. Karşı-devrim, gelişen devrimci halk muhalefeti ve silahlı savaşımı karşısında gerilese de, bu durum daha çok şiddete sarılmasına, Zapatalara karşı özel savaşı yoğunlaşırmasına yol açmıştır.

“Savaş on yıla yakın sürdü. Diaz'a, Madero'ya, katil Huerta'ya daha sonra da Venistiano Carranza'ya karşı savaşıldı. Bu dönem, aynı zamanda, Kuzey Amerika müdahaleleri dönemi oldu. Denizciler, iki çıkarma ve sayısız bombardıman, diplomatik ajanlar birçok politik komplo, elçi Henry Lane Wilson da değişiklikler Zapata ve adamlarına karşı girişilen saldırıları hiçbir şekilde azaltmıyordu. Onlar, ulusal devrimin temelindeki sınıf savaşımının kesin ifadesiydi, yani gerçek tehlikeydiler. Hükümetler ve gazeteler, Mocelos'un *“Vandal sürülerine”* karşı atıp tutuyorlardı. Zapata'yı ezmek için sayısız askeri birlik harekete geçiriliyor, yakıp yıkmalar, katliamlar, köylüleri kesip biçmeler Zapata'yı sindiremiyordu. Zapata yanlısı casuslar olarak suçlanan erkekler, kadınlar ve çocuklar kurşuna diziliyor, asılıyor, bu kıyımları zafer kutlamaları izliyordu.

Tüm bu uygulamalar olağan bir savaş tanımıyla açıklanamaz. Zapata hareketinin ezilmesi için halk yığınlarına, kadın ve çocuklara yöneltilen şiddet: Latin Amerika'da yaygın olan faşist askeri devletlerin, özel savaş yönelimi olarak ortaya çıkmıştır. Ve bütün bu vahşi karşı-devrimci saldırılar devrimi önlemek için geliştirilmiştir. Devrimi önlemek için her türlü yol ve yöntem mübah görülmüş, sömürgeci güçler çıkarları söz konusu olunca bütün kirli cani yöntemleri devreye sokmaktan kaçınmamışlardır. Karşı-devrim tarih boyunca diğer ülkelerde olduğu gibi, Meksika'da da köylü önderi Zapata'ya karşı bütün çirkinlikler, özel savaş yöntemleri sergilenmiştir. Bu uygulama ve politikaların sonucunda *“1919 Zapata, bir düzen ve ihanete kurban gitti. Pusuya düşürülerek bin kişi tarafından ateşe tutuldu. Che Guvera'yla aynı yaştaydı öldüğünde.”*

Zapata öldürüldü. Ama onun düşüncelerinin direnme ruhunun yok edildiği söylenemez. Zira bugün Meksika halkı Zapata'nın direnme ruhu ve bilinciyle yine ayağı kalkıyor ve direniyor. Meksika bugün yine bir devrim yaşıyor.

Oysa önderlik, rejim içi çelişki ve çatışmaları, bunun yol açtığı uçlaşma ve çeteleşmeyi çok önceden görmüş ve maddi temelini ortaya koymuş, bunun PKK hareketinin bir açığa çıkarması olduğunu belirtmiştir:

“Şu anda düşmanın beynini adeta parçalar durumdaydım. Onun dayattığı sosyal yaşamı, çürümeyi terk ediyorum. Yolsuzlukların, sistemin büyümesini kemirdiğini, her taşın altında bir kötülük olduğunu herkese söylüyorum. Bunu ben ortaya attım ve dayattım. Şimdi herkese söylettiriyorum. Yoksa taşların kaldırılmaya başlaması, kötülükerin görülmesi neden şimdidir? Eskiden paylaşacakları ve dolayısıyla birbirlerini susturacakları bir devletleri vardı. Devlet iflas halinde “al sana da şu kadar al sana da bu kadar” demeyecek durumda. Ama devlete göz dikiyorlar. Fakat tam takır. Geriye ne kalıyor, saldırmanın, hırsızlanmanın açık yolları, bunu açık yaptıklarını, yolsuzluklar yığınla deniyor. Aslında eskiden de vardı. Fakat gizliydi, şimdi açığa çıkıyor. Neden? Gizliden alınacak dağıtılacak bir şey kalmadı. Saldırı, hırsızlık, yolsuzluk her şey açıkca yapılıyor. Kürt toplumundaki de öyle, Türkiye toplumundaki de böyledir. Şu son günlerde temel gündem olan yine biziz. Çünkü devlet büyük masraf yaptı, hatta yedeklerini de çekti. Tam takır olan hazine, her gün, ancak borçları para bastırarak kapatıyor. Bu da toplumu yoğunca olumsuz etkiliyor ve böylece kirler, paslar ortaya çıkıyor. Hepsinin bizim savaşımımızla bağlantılı olduğu açıktır. Şu anda birbirlerine giriyorlar. O diyor “o hırsız”, o diyor “öbürü hırsız.” Bütün cumhurbaşkanları, bütün başbakanları, bütün banka müdürleri birbirlerini suçluyorlar ve en 'sonunda da bir kazık daha geçirmek gerekir' diyorlar. Günlük uygulama bu. Biz bunu ortaya çıkardık. Bunu ortaya çıkarmak ileri bir aşamayı ifade eder. Ve eğer devrim bir hamle daha yaparsa, düzeni silip süpürebilir. Yapar mı yapmaz mı o ayrı bir mesele.”

Ağar örneğinde görüldüğü gibi özel savaş güçleri rejim çeteleşmesini ya da içinde “üniformalı çetelerin” varlığını neden kabul ediyor? Bu gerçekten “rejimin sağlıklı işlediğini mi gösteriyor. Yine “rejimin demokratik yapısının bir göstergesi mi” midir?

Elbette hiçbiri değildir. Bugüne kadar özel savaş rejimi ve rejim güçlerinin bu yönlü ittirafları olmamıştır. Aksine hep gizleme yoluna gitmişlerdir.

Çünkü; *“Türkiye'de gerçek iktidar kimdir? Kararlar nasıl oluşur pek belli değildir. TC başından beri komplocu temelde gizli kurulmuştur. Halkından gizlidir, insanlıktan gizlidir. Ve birbirlerinden korktukları için gizlidir. Demirel, 'ben bu kadar başbakandım, bana doğru dürüst bilgi getirmiyorlardı, benden gizliyorlardı' demektedir. Bu bir ispattır. 'İşte şöyle altmışı oydular da biz farkına varmadık' diyor. Türk sistemi bu kadar iki yüzlü, bu kadar sahtekardır.”*

Bundan hareketle, rejimin kendi iç işleyişi ve demokratik kurallar içinde bir açılımdan bahsedilemez. Rejim güçlerinin kendi pisliklerini, ortaya çıkan çeteleşmeyi kabul etmelerinin nedeni, PKK'nin geliştirdiği devrimci savaşın özel savaş cephesini açığa çıkarması ve bu cephede yaşanan çelişki ve çatışmaların derinleşerek su yüzüne çıkarılmış olmasıdır. Yine ortaya çıkan klikleşme ve klikler arası çatışmalar, birbirine üstünlük sağlama, birbirine geçme çabaları böyle bir yaklaşımın ortaya konmasında temel bir etken olarak ortaya çıkıyor.

“Faşistler arasında klik çatışmaları var. Bir klikten diğerine geçmek istiyor. ve Türkiye yönetiminde epey böyle klik var. Böylelikle halkı birbirine karşı kışkırtmak istiyorlar.”

Rejim içi mafyalaşma ve kontralaşma 12 Eylül faşizmiyle doruklaşmış, sonraki süreçte önü alınmaz bir aşamaya girmiştir.

Mafyalaşma ve kontralaşmanın temelinde 12 Eylül faşizmi vardır. 12 Eylül faşizminin özü, özel savaş önderlikli olarak siyasal kontralaşmayı sağlamak, devleti meşru güçlerle değil, direkt generaller çetesine bağlı gizli kontra güçlerle “korumak” ve temsil etmektedir. Ordu-polis buna uygun hale getirilmek için “dokunulmaz” ilan edilmiştir. Altyapısı 12 Eylül anayasasıyla oluşturulmuş ve meclis iç tüzük hükmü olan “ordunun içinde araştırma yapılamaz”, “orduya dokunulamaz”, belirlemesiyle; ordu-polis içindeki çeteleşme ve kontralaşma güvenceye alınmış, bu yolla soygun, baskı, sömürü ve katliam meşrulaştırılmıştır.

Dikkat edilirse 15 Ağustos devrimci atılımı sonrası çıkarılan bütün karar ve kararnameler, kirli savaşı sürdürmeye, savaş rantiyerlerini beslemeye, sömürü ve soygun sistemlerini meşrulaştırmaya ve özellikle Kürdistan'da özel bir yönetim altında yürütülen imha savaşını; bu savaşa uygun özel imha kurumlaşmasını sağlamaya dönük olmuştur.

Genel sistem ve askeri siyasal terminoloji içinde gösterilmeye çalışılsa da, işlevleri bakımından bunun çok dışında ve son derece özel bir statü olan “özel tim”, “köy koruculuğu”, “bölge valiliği”, “süper vali”, “Olağanüstü Hal Bölgesi”, “Terörle Mücadele Merkezi”, “Devlet Güvenlik Mahkemeleri” gibi oluşum ve kurumlar, özel oluşumlardır. Ve özel savaşı besleme, temsil etme güçleridir.

Bundan hareketle şu sonuçlara varabiliriz:

TC başından beri bir özel savaş oluşumudur. Emekçilere ve ezilen halklara karşı özel savaş yürüterek sonuç almak istemiştir.

Rejimin burjuva-demokratik özelliği yoktur. Başından beri bu özellikleri dışlayarak, tasfiye ederek kendini tamamen baskı ve şiddete dayalı olarak geliştirmiştir. Bu nedenle PKK'ye karşı burjuva-demokratik düzene özgü araç ve yöntemlerle savaşması ve başarılı olması mümkün değildir. Ne TC'nin böyle politik birikimi vardır, ne de yönetim yapısı olarak burjuva-demokratiktir. Bu nedenle PKK'ye karşı hızla kendini özel savaşa uyarlama, bu özelliğini güçlendirme ihtiyacını duymuştur.

Rejim, giderek dünya güçlerinden de yalıtık bir güç haline gelmektedir. Bugün, büyük tavizlere karşın, dünya güçlerini, Kürdistan'da yürüttüğü özel imha savaşına, buna uygun politik şekillenişe tam olarak ikna edememiştir. Kürt sorununun “burjuva-demokratik çözümü” yönünde yapılan baskılar karşısında, zorlanmakta, mevcut kontra rejim özelliği buna olanak vermemektedir.

Özel savaş rejimi esnemeyen bir rejimdir. Esneme, katı bir maddenin dış basınç ve iç etmenler karşısında durum almasını sağlar ve böylece kırılmasını engeller, esnemeyen madde ise kırılır. Özel savaş rejimi esneme payı olmayan bir rejim olduğundan PKK'yi ve onu ortaya çıkardığı iç ve dış devrimci durum karşısında kırılmamak için esnemek, belli açılımlar yapmak, adımlar atmak durumundadır, ancak rejimin çeteleşmiş, kontralaşmış yapısı buna olanak tanımamaktadır.

Devlet bir hukuk devleti değil, bir özel savaş devlettir. Sistemi bir arada tutan merkezi dokular birbir kopup dağıldıkça (ki, bu da rejim açısından ciddi bir yenilgidir. Çünkü PKK'ye karşı özel savaş güçlerinin merkezileştirilmesi, kendi aralarındaki çıkar çelişkilerini unutarak, “milli birlik” adı altında PKK'ye karşı bir güç kaydırma, imha güçlerine işlerlik kazandırma, çaba ve arayışları vardı), da devletin bu özel niteliği daha bir deşifre olmakta, “hukukun üstünlüğü”ne dayalı “sosyal devlet” kılıfından hızla çıkarak bir özel devlet kontra-devlet olduğunu anlaşılır kılmaktadır.

Özel rejim güçlerinin çözülüşü, uygun örgütlenme ve devrimci-demokratik mücadele zemini yarattıysa da; bu zemin de Türkiye devrimci-demokratik hareketi ve demokrasi güçleri örgütlenmemiş, yaratılan siyasal boşluğu, özel savaş rejimi içinde iktidar mücadelesi veren kontrgerilla güçleri, savaş rantiyerleri, özel savaş klikleri doldurmuştur.

Özel savaş dağılan siyasal ve kadrosal yapısını; polis-asker şefleriyle, yenilemeye çalışmış, Mehmet Ağar, Ünal Erkan, Doğan Güreş, Hayri Kozakçıoğlu, Necdet Menzir vb. birçok özel savaş rejiminin açık kontra elemanını bu amaçla parlementoya çekmiştir. Parlementonun kontralaştırılması, oluşturulan ANAYOL hükümetinin kontralaşmasını sağlamış; bu anlamda polis-asker kurmaylar, çözülen siyasal partileri yaşatmanın, “yenilemenin” omurgası olmuştur.

Bu, en yalın tanımıyla; kontrgerillanın, Özel Harp Dairesi'nin, JİTEM'in MİT'in partileşerek açık iktidar olmasıdır.

ANAYOL hükümetinden sonra kurulan REFAHYOL hükümeti bu gerçeği değiştirememiştir ve Özal dönemindeki siyasal kontralaşmaya benzer, daha da yetkin ve kapsamlı biçimiyle bir kontralaşmadan, çeteleşmeden bahsetmek gerekir.

12 Eylül faşizminin PKK'ye karşı geliştirdiği özel savaş, önce askeri bir kurumlaşma olarak kendini göstermiştir. Bu kurumlaşma, siyasal alanda yürütülmüş ve sonrasında bütün birimlere hakim kılınmıştır. Bu anlamda bugün iktidara hakim olan çete, 12 Eylül faşizminin sürekliliğini sağlayan, gücünü 12 Eylül faşizminden alan bir kontradır.

Ancak PKK'nin devletleşme ve kurumlaşma aşamasına geldiği; iktidarlaşma olanağını yaratarak, özel savaşı aşma doğrultusunda ciddi gelişmeler sağladığı günümüzde, ordu içinde klikler, çeteleşmeler ortaya çıkmaya başlamıştır. Yine ordu, salt muhtıralarla, uyarı mektuplarıyla ve hatta darbelerle, rejimin üzerinde etkin olamayacağını, PKK karşısında başarılı olamayacağını; özel savaş rejimini güçlü ve etkin bir yapıya kavuşturamayacağını görmüş, anlamıştır. Bu nedenle, kendini yaşama karar gücü haline de getirmeye başlamış, bu amaçla parlemento ve hükümet içinde yer almaya başlamıştır. Bu yolla, rejimin sivil-siyasal kurumlarının askerileştirilerek çeteleşmesi; kontra-parlemento, kontra-hükümet ve siyasal partilere dönüşmesi sağlanmıştır.

Türkiye'de parlemento ve hükümetin; siyasal partilerinin sancısız ve çatışmasız bir tarzda kendini, 12 Eylül faşizminin

Devamı 27. sayfada

Küba
ABD'in “tatlı şekeri”

Küba halkının ulusal kahramanı Jose Manti, *“varlığını bir tek ürüne bağlamak bir ulusun intiharıdır”* diyor. Küba halkının geleceği “şeker ürünü” ile ABD'ye bağlanmıştı. İntiharın ipleri Amerikan tekellerinin elindeydi.

Küba, ABD'nin şekere ihtiyacının üçtebirini tek başına sağlıyordu. Amerika şirketleri Küba şekerini elinden kaçırmamak için; diktatör Batista rejimiyle terör, cinayet, komplo vb. yöntemlere başvurmuş, yanısıra korkunç bir toplumsal yozlaştırma geliştirmiştir. 1958'de Küba'daki fahişelerin sayısı maden işçilerinin sayısından fazlaydı. İfadesi bu gerçeği oldukça yalın tarzda ortaya koyuyor.

ABD, Küba'yı *“şeker cenneti”* olarak gördüğünden, bu sömürü cennetini kaybetmemek için; Küba'da toplumsal yozlaştırmaya hız vermiş, fahişeliği bir sektör haline getirmiş, “seks turizmi”ni geliştirmiş, uyuşturucu, kadın ticareti, kaçakcılık vb. uygulamalarla toplumsal muhalefeti körültmeye çalışmıştır.

Bu anlamda, Fidel Castro, Che Guevara, Camilolar Küba'nın emperyalist boyunduruktan ve Batista diktatörlüğünden kurtulması için Siera Mestra dağlarına çıktıklarında, karşılarında sadece diktatörlüğü değil, emperyalizmin geliştirdiği toplumsal yozlaşma ve düşürülmüşlüğü de görmüş, buna karşı da mücadele etmişlerdir.

Faşist diktatörlükler, gelişen devrimci mücadeleyi bastırmak için, silahlı çeteler, kontrgerilla birimler oluştururlarken, Küba'da daha çok toplumsal yozlaşma ve dejenerasyona ağırlık verilmiştir.

Ancak emperyalizmin bütün karşı-devrimci çabalarına, Batista hükümetine güç ve destek vermesine, ülkede yarattığı kargaşa, işsizlik ve kaosa rağmen devrimi engelleyememiştir. 1 Ocak 1959'da Fidel Castro'nun komutasındaki gerilla ordusu halkın zafer çığlıkları arasında Havana'ya girmiş, böylece *“Küba Amerikalıların ilk özgür toprağı”* olmuştur.

Bugün dörtyüz yıllık baskı yönetiminin yarattığı güçsüzlüğe karşı, Küba, azalmayan bir coşkuyla dirilmeye devam ediyor.

Kolombiya
kanlı bir kargaşa

Kolombiya'da yaşananlar kanlı bir kargaşadır. *“Kahveye övgü, kanlı isyanlar ve baskı tarihini değiştirmemişti. 1948'den, 1957'ye dek, on yıl boyunca, köylü savaşları küçük ve büyük üretim birimlerini, çölleri ve ekili toprakları, vadileri, ormanları ve yüksek And yaylalarını sardı. Toplu göçlere yol açtı, devrimci gerillalar ve haydut çeteleri yarattı, ülkeyi mezarlığa döndürdü. Ardında yüzseksenbin ölü bıraktığı tahmin ediliyor. Bu kanlı dönüm, yönetici sınıf için bir ekonomik refah dönemiydi.”*

Halk yoksullaştıkça, devlet terörü tırmandırıldıkça bir avuç sermaye sahibi müthiş kârlar sağlamıştır. Savaş vurguncuları, kirli savaş devam ettikçe büyük vurgunlar gerçekleştirmiştir. Savaş kan tacirlerini, mafyaları ve çetelerini yaratmıştır. Birçok Latin ülkesinde olduğu gibi Kolombiya'da da, kirli savaş propaganda edildiği gibi, “ulusal çıkarlar” için değil, savaş vurguncusu güçlerin ve diktatörlüklerin çıkarları için yürütülmüştür. Bu amaçla her türlü terör, her türlü yolsuzluk geliştirilmiştir. Halkın topyekün yoksullaştırılması bir avuç sermaye sahibinin zenginleşmesine yol açmıştır. Bu durumda, birer çete devlet olan ya da çeteleşen egemen güçlerin, devlet terörünü neden bu denli geliştirdiklerini açıklar.

Kolombiya'da şiddet, burjuvazinin “liberaller ve tutucular” diye adlandırılan iki kanadı arasındaki kanlı hesaplaşmalardan ortaya çıksa da, bütün yükü, bütün yıkım ve acıyı yoksul halk çekmiştir. Kolombiya'daki egemen klikler arasında süren savaşla öyle bir ortam yaratılmıştır ki, halk, bu iki taraftan birini desteklemek, tutmak durumunda bırakılmıştır.

Ancak ilk dönemlerde egemen burjuva güçler arasında bir iktidar, egemenlik savaşı olarak ortaya çıkan bu çatışmalar halk güçlerine dönük yön değiştirmiştir.

“Daha sonra, bir süredir tutucuların örgütlediği çetelerin terör estirdiği kırsal bölgelerde şiddet hareketleri başladı. Köylülerin uzun süredir beslediği düşmanlık açığa çıkmıştı. Hükümetin yolladığı polislerle askerler, 'tohumuna kadar ezin' talimatına uyup erkeklerin hayallarını kesiyor, hamile kadınların karınlarını yarıyor, bebekleri havaya atıp, süngelerinin ucuna düşürüyorlardı. (…) Savaşta ölenler köylülerdi. Savaş, hareketle birlikte büyüyen bir intikam arzusuyla gelişen acımasızlığın doruğuna ulaştı. Öldürme sanatında yeni biçimler bulundu. Dilin gırtlakta sarktığı kravat kesimi gibi, örneğin, ırza geçmeler, yangınlar, talanlar birbirini izliyordu. İnsanlar kollarından ve bacaklarından atlara bağlanarak parçalanıyor, diri diri yakılıyor, derileri yüzülüyor, şerit şerit doğranıyordu. Akan kan ırmakların rengini değiştiriyor, haydutlar fidye karşılığı kimilerinin hayatını bağışlıyordu.”

Bütün bu kanlı zulüm burjuvazinin iki kanadının iktidar mücadelesinin bir gereği yaratılmış, bu zeminde büyük vurgunlar vurulmuş, ganimetler toplanmıştır. Sonuçta bu iki kanat, kendi aralarında anlaşmış ve iktidarı paylaşmışlardı. Bu kanlı sürecin bütün faturasını ise başta köylüler olmak üzere halk ödemiştir.

Devlet terörünün, bu azgın vahşetine tepki olarak önce bilinçsiz tarzda intikam birlikleri ortaya çıkmış, bunlar daha sonra devrimci gerilla birliklerine, gerilla hareketine dönüşmüştür.

Kolombiya halkı bugün, kendi geleceği için savaşıyor.

1996 YILINDA ULUSLARARASI GELİŞMELER

Ortadoğu'da önemli bir güç olarak ortaya çıkan ve emperyalistlerce 'en tehlikeli örgüt' olarak nitelendirilen PKK'nin önlenemez gelişimi emperyalizmi daha da pervasızlaştırdı. Emperyalizmin akıl hocalığını yapan CIA eski Ortadoğu Şefi Grahem Fuller 'ele avuca sığmaz doktriner lider Abdullah Öcalan, Ortadoğu'da sosyal devrimi amaçlıyor.' diyerek PKK önderliği şahsında gelişen Ortadoğu devrimine işaret ederek emperyalizmin elini çabuk tutmasını istiyor."

İçine on yılları etkileyebilecek gelişmeleri sığdıran 1996 yılını da geride bıraktık. Gerçekten oldukça kapsamlı gelişmelere tanıklık edildi bu yılda. Kuşkusuz 1996 yılının çok yönlü sağlıklı bir değerlendirilmesinin yapılması, 1997 ve sonraki yıllarda yaşanacak gelişmelere ışık tutma ve yönünü bulmada büyük önem taşımaktadır. Hele savaşan bir taraf olarak böylesi bir değerlendirmeye gitmemiz oldukça gereklidir.

1996 kendi içine neleri sığdırdı? Yaşanan gelişmeler nelerdi? Bundan çıkarılması gereken sonuçlar ne olmalıdır? Hangi gelişmeler neleri doğruladı? Eskiyen ne çürüyenle, yenilenen ve gelişen arasındaki ilişki, çelişki ve çatışmalar ne tür bir seyir izledi, nelere yol açtı?

***

"Emperyalist devletlerin sosyalizmden duydukları korkuyla oluşturdukları sıkı birlik artık zayıflamıştır. Dünya ölçüsünde çok başlılık ve emperyalistler arası çelişkiler gittikçe gelişmektedir." Parti programında yapılan bu belirleme son bir yıl içerisindeki gelişmelerle hiçbir ikircikliğe yer bırakmadan kesinkes doğrulanmıştır.

Emperyalistler arası uzlaşma çelişkilerin varlığı kuşkusuz genel bir doğruydu. Ancak 1990'lara kadar varolan bu çelişkilerin reel sosyalist blokun varlığından dolayı tali plana itilmiş, üstü örtülmeye çalışılmıştı. Çok fazla yüzeyde, görünürde değildi. Çünkü karşılarında sosyalist blok vardı ve okların sivri ucu oraya yönelikti.

Reel sosyalizm çözüldüğünde ise, emperyalistler *"sosyalizm bitti, en iyi ve sonsuz sistem kapitalizm"* diye alkış tuttular. ABD öncülüğünde "yeni dünya düzeni" politikalarıyla tek kutuplu dünyaya "yeni bir düzen" vermeye çalıştılar. Hiç kuşkusuz bu halklara dayatılacak olan yeni bir kölelik süreciydi.

Ancak bu tek kutupluluk ve "zafer" sarhoşluğu kısa bir süre içerisinde yerini çok kutupluluğa ve iç çatışmalara bırakmakta gecikmedi. İşte bu, teorik olarak varlığı ispatlanan ve açık bir gerçeklik olan emperyalistler arası çelişkilerin giderek derinleşmesi ve kızgın bir hal almaya başlaması demekti. Bu süreç adım adım gelişti. Son bir yıl içerisinde ise oldukça kızgınlaşmaya başladı. Bu arada, vurgulamamız gerekir ki, bu çelişkilerin giderek derinleşmesine neden olan emperyalist politikaların önünde engel teşkil eden ve çıkar alanlarını sarsan halkların devrimci mücadeleleridir.

1996 yılı emperyalistler arası çelişkilerin neredeyse doruğa ulaştığı bir yıl oldu. Bu, belki sıcak bir çatışma halini almadı (ki, günümüzde daha çok siyasi, ekonomik ve diplomatik savaşlar oldukça gelişmiş durumdadır), ama siyasi, ekonomik ve diplomatik alanlarda kendisini çok açık bir şekilde hissettirdi, duyurdu.

Reel sosyalizmin çözülüşünden sonra Sovyetler Birliği içerisinde yer alan birçok ülke bağımsız cumhuriyetler şeklinde ortaya çıktı. Kuşkusuz bu çok geniş bir pazar alanının oluşmasını ifade ediyordu. Emperyalistler arası çelişkinin asli unsurunu oluşturan pazar savaşları, böylesine geniş bir Orta Asya pazarı için de kendisini gösterecekti. Geçmiş yıllarda da bu pazar kapma savaşının çeşitli emperyalist ülkeler arasında nasıl da kıyasıya yaşandığına tanık olunmuştu. Ancak bu süreç, özellikle Rusya ve diğer cumhuriyetlerin bağımsız devletler topluluğu şeklinde örgütlenmesinden sonra çeşitli biçimlerde devam etti ve 1996 yılında da bu yönlü çelişkiler giderek kızışmaya başladı. ABD emperyalizminin özellikle TC eliyle uzanmaya çalıştığı bu pazara, Alman emperyalizmi de çeşitli yollarla, özellikle de Rusya ve İran ile geliştirdiği ilişkilerle kavuşmaya çalıştı.

Etruş kampı

Yılın başında Alman Dışişleri Bakanı Kinkel'in başta Rusya olmak üzere, Kafkas ülkelerine geziye çıkması, Kafkas petrolünün Rusya üzerinden Batı'ya taşınmasına Alman desteğinin verileceğini ifade etmesi ve buna karşılık ABD'nin bu girişime tepki göstererek, İMF tarafından Rusya'ya verilecek kredinin dondurulmasına çalışması, Almanya'nın ise kredinin kesilmesi durumunda bunun kendisi tarafından telafi edileceğini belirtmesi ABD ve Alman emperyalizmi arasındaki çelişkilerin düzeyini ve derinliğini göstermesi bakımından önemli göstergeler olmaktadır.

Eylül ayında Güney Kürdistan'da KDP'nin Saddam desteğiyle Erbil ve Süleymaniye'yi ele geçirmesi, ABD'nin bu alana yönelik politikasının altüst olmasına yetmişti. ABD'nin Irak'a füze saldırısı ve Kuveyt sınırına askeri yığınağı görüntüyü ve prestiji kurtarmaktan öte bir anlama sahip değildi. Yani liderlik güç ve etkisini gösterme girişimiydi bütün bunlar."

Almanya ve Rusya'nın yakınlaşması daha sonraki süreçte gerçekleştirilen G-7 zirvesinde de kendisini gösterdi.

Bilindiği üzere G-7 zirvesi uluslararası emperyalizmin kendi aralarındaki birliği geliştiren ve dünyayı aralarında paylaşma konusunda uzlaşma yollarının arandığı, bunun yanında dünyanın çeşitli bölgelerinde halkların gelişen mücadelelerine karşı çarelerin arandığı, ekonomik, siyasi ve diplomatik kararların alındığı bir platform niteliğinde. Daha düne kadar G-7 zirvelerinde hep bir uyum söz konusu olmuştu. Çelişkilerin tali plana itildiği, uzlaşmanın ön plana çıktığı bir platform niteliğindeydi. Denilebilir ki, ilk kez 1996 yılında bir ay aralıkla gerçekleştirilen iki G-7 zirvesinde emperyalist çıkarlar çatıştı.

Haziran ayında Lyon'da ve Temmuz'da da Paris'te gerçekleştirilen G-7 zirvelerinde özellikle ABD ve Alman emperyalistleri arasında çelişkiler kendini açığa vururken, Fransa ve İtalya'nın da ABD emperyalizmiyle çelişkileri kendisini gösterdi.

İMF altın stoklarının satılarak yoksul ülkelere kredi olarak verilmesine Almanya ve İtalya bu zirvede karşı çıktı. Yine ABD'nin "terörist" diye nitelediği ülkeleri izole etme isteğine de Almanya, "ne zaman bir G-7 zirvesi olsa ABD bombalanıyor" diyerek karşı çıkarak, İran ve Suriye ile ticari ilişkilerini sürdüreceğini açıkladı. Bunun yanısıra İtalya'da ABD'nin "teröristliğini" kendisinin belirlediği ülkelere ambargo uygulama kararına şiddetle tepki gösterdi. Paris'teki zirvede Rusya ve Fransa'da bu tepkilere katıldı.

G-7 zirvesinden önce Suudi Arabistan'ın Dahran kentinde ABD üssüne yapılan saldırıda 27 kişi ölmüş, 105 kişi yaralanmıştı. Yine ABD'nin TWA Havayolu Şirketi'ne ait Beoing 747 tipi uçak düşmüş. ABD bundan İran'ı sorumlu tutmaya çalışmıştı (yılın sonlarında bu uçağın bir arıza nedeniyle düştüğü belirlendi). Aynı dönemde ABD'deki Oklohoma City'de devam etmekte olan Atlanta Olimpiyatları sırasında meydana gelen bombalı saldırıda da iki kişi ölmüştü. Hemen ardından ABD'nin, Dahran kentindeki askeri üssüne yapılan saldırıyı bahane ederek "uluslararası terörizmle mücadele" önerilerini gündeme getirerek İran, Libya ve Küba'yı "terörizm merkezleri" olarak göstermeye ve bu ülkeleri izole etmeye çalıştı. Ancak G-7 zirvelerinde her ne kadar ortak bir metin çıkmış ve "terörizm" kınanmışsa da, emperyalistler arası çelişkilerin ilk kez böylesine açık bir şekilde su yüzüne çıkması ve çatışması oldukça önemliydi.

Çelişkiler sadece bu zirvelerde ortaya çıkmakla kalmadı.

ABD'nin, 1996 yılı içerisinde oldukça saldırgan bir tutumla kısmi anti-emperyalist, ya da anti-ABD'ci özelliği olan İran, Libya ve Küba gibi ülkelere yönelik olarak, kendi sınırlarını da aşan ekonomik yaptırım kararlarına baş vurması bu çelişkilerin düzeyini daha açıkça gözler önüne serdi.

İlki Temmuz ayında Küba'ya yönelik olarak ABD'nin geliştirmek istediği Helmes-Burton yasasıydı. Bu yasayla Küba ile iş yapan yabancı firmalara yaptırım öngörülmekteydi. Yasanın kısa özeti buydu. Bu yasa, ABD ve Avrupa emperyalistlerini karşı karşıya getirdi. AB ülkeleri bu yasaya karşılık ABD yönetimine ağır bir ültimatom vererek, karşı tedbirler geliştirecekleri tehdidinde bulundular. ABD bu konuda geri adım atmak zorunda kaldı ve yasayı erteledi.

Bunun hemen ardından Ağustos ayında ise, İran ve Libya'ya yatırım yapacak ABD kökenli olmayan şirketleri de cazalandırmayı öngören D'AMATO yasasını ABD onayladı. AB ülkeleri buna da şiddetle karşı çıktılar, ABD'yi protesto edeceklerini belirttiler.

Bütün bunlar ABD ve Avrupa emperyalistleri arasındaki çelişkilerin kızgınlaştığını gösteren örnekler olmaktadır. Yine ABD emperyalizminin etkinliğinin ve liderliğinin giderek zayıflamaya başladığı açık bir şekilde ortaya çıkmaktadır.

AB ülkeleri, ABD'nin "terörist ülkeler" listesine aldığı Suriye, Irak ve İran ile ilişkilerini geliştirmeye devam etti. Şam'a giden bir heyet, Akdeniz İşbirliği Paktı çerçevesinde Suriye ile ilişkileri geliştirmeye çalıştı. BM Güvenlik Konseyin'de Irak'ın kınanması için çıkarılmak istenen bir karar tasarısına Rusya ve Çin'in yanısıra, Fransa da karşı çıktı. Yine yılın sonlarına doğru ortaya çıkan Filistin-İsrail gerginleşmesi ve çatışması üzerine Fransa Cumhurbaşkanı Chirac'ın Ortadoğu gezisine çıkarak AB'nin barış girişimlerinde daha aktif rol oynamasını belirtmesi, Suriye ile aynı tezlerde birleştiğini belirterek, Suriye ile birlikte çalışma teklifinde bulunması ABD'nin Ortadoğu'daki etkinliğini kabul etmeyen Avrupa emperyalistlerinin de alana müdahalesi olarak kamuoyuna yansıdı. Hemen bunun akabinde ABD ve İsrail'in, Avrupa'nın alanda taraf olmasını reddetmeleri de bunun ifadesiydi. Fransa açıkça Ortadoğuda ABD karşıtı bir inisiyatif arayışına girdi. Chirac'ın İsrail gezisinde "Bağımsız bir Filistin devleti kurulmalıdır" demesi ve İsrail'in politikalarını eleştirmesi de bunun somut bir göstergesiydi. Fransa'nın, Rusya ve Kafkas devletleriyle geliştirdiği ilişkiler ABD ile aralarındaki pazar kapma çelişkilerinin açık bir dışa vurmasıydı.

Sosyalist bloka karşı oluşturulan ve emperyalist sistemin büyük askeri gücü niteliğindeki NATO'nun da reel sosyalizmin çözülüşünden sonra yavaş yavaş dağılmaya yüz tuttuğu 1996 yılındaki ge-

lişmelerden de anlaşıldı. Soğuk savaşın sona ermesinden sonra ilk defa Avrupa, NATO'nun yükünü sırtlama kararı aldı ve ABD'den bağımsız askeri oluşumlar geliştirme yoluna gitti. NATO, giderek kendisine "düşman" olabilecek Batı Avrupa Barış Gücü, Alman-Fransız ortak ordusu ve NATO'nun Avrupa kanadı gibi ittifakları doğurmaya başladı. Yılın son ayında yapılan NATO bakanlık konseyi toplantısında da ABD ve Fransa arasındaki çelişkiler giderek arttı.

NATO'nun Doğu Avrupa'ya yayılma istemi karşısında da Rusya önemli bir engel güç olarak dikildi. NATO ve Rusya arasındaki bu yönlü çelişkiler yılın son ayında yapılan NATO toplantılarında da giderilmediği gibi daha da kızışmaya başladı. Rusya da yıl içerisinde yapılan çeşitli meclis komisyonları toplantılarında da NATO'nun genişlemesine karşı Rusya ve İran ile bazı Avrupa ve Ortadoğu ülkelerinin katılacağı bir "Savunma Birliği" kurulması önerildi.

Bütün bu gelişmeler emperyalistler arası çelişkilerin 1996 yılı boyunca giderek boyutlandığını ve ABD liderliğinin özellikle Avrupa emperyalistleri nezdinde artık zayıflamaya yüz tuttuğunu gösterdi.

ABD'de partiler üstü bir konumdan bulunan "Amerikan'ın Ulusal Çıkarları Komisyonu" da Bush ve Clinton'ı Amerikan ulusal çıkarlarını yeterince koruyamadıkları yönünde eleştiriye tabii tuttu. Yine "Amerika Ulusal Çıkarları Komisyonu" Avrupa ve Asya'da hegemonyal bir gücün gelişmesinin engellenmesi gerektiği konusunda fikir beyan etti. Avrupa ve Asya da gelişme tehlikesi bulunan hegemonyal güçten kasıt ise Rusya, Avrupa, birleşmiş bir Almanya ve Çin'di. Bu nedenledir ki, ABD, ikibin yılına kadar çıkarlarını savunmak için 1.3 trilyon dolar harcayarak ve Doğu Asya ile Avrupa'da ikiyüzbin kişilik bir askeri gücü daimi olarak bulunduracaktı. Bütün bunlar ABD liderliğinin devam etmesine yönelikti. Ancak yıl içerisindeki gelişmeler bu liderliğin oldukça zaafa uğradığını göstermeye yetiyordu.

> **Emperyalizm 1996 yılın salt aralarındaki çelişkilerin derinleşmesi ve çıkar alanlarının sarsılmasıyla geçirmedi. Buna bir de emperyalist devletlerin kendi halklarıyla olan çelişkilerinin derinleşmesini de eklemek gerekir."**

Tüm bunların yanında Rusya ve Çin'in de kendi çıkarlarını koruma ve geliştirme konusundaki kararlılıkları çeşitli gelişmelerle ortaya çıktı.

Yılın başında Rusya ile İran arasında ekonomik ve askeri alanları kapsayan ticaret anlaşmasının yapılması, yine Libya ve İran ile siyasi işbirliği anlaşmasının imzalanması, ABD'nin Ortadoğu temaslarında "kendilerinin dıştalandığını" belirterek rahatsızlığını dile getirmesi Rusya'nın Avrupa, Asya ve Ortadoğu'daki çıkarları konusundaki hassasiyetini ve her ne kadar Yeltsin türü biri işbaşına tekrar gelse de ulusal çıkarlarından kesinlikle vazgeçmeyeceğini gösterdi. Elbette ki, bunda Rusya'daki komünist muhalefetin de önemli bir payı vardır.

Çin'in ise, yılın başlarında Tayvan sorunu nedeniyle ABD ile yaşadığı gerginlik (Tayvan'daki Başkanlık seçimleri sırasında Tayvan'a gözdağı vermek için sınıra kuvvet yığan Çin'e, ABD'nin yedinci donanmayı göndererek cevap vermesi) Çin'in Fransa ile yakınlaşarak dostluk ve ekonomik işbirliği anlaşması imzalaması ve özellikle de Rusya ile geliştirdiği yoğun ikili ilişkiler (Rusya'dan son model Su-27 tipi savaş uçağı almak üzere yapılan gizli anlaşma, bölgesel ve uluslararası alanda bir bildirinin imzalanması, Çin'de nükleer santralin, kurulması anlaşması vb.), Çin'in Asya'da Rusya ile birlikte giderek gelişen ve emperyalist çıkarlarla çatışan bloksal bir güç olma yoluna girdiğini göstermekteydi. Çin'in Irak, Suriye ve Vietnam ile geliştirdiği ilişkiler de bu bağlamda değerlendirilmelidir.

Yine Rusya Duması Jeo-politik Komisyon'unun düzenlediği bir toplantıda, ABD, TC ve Batılı ülkelerin kuşatmasına karşı yeni bir bloklaşmaya gidilmesini, buna yönelik olarak Rusya ve İran ile bazı Avrupa ve Ortadoğu ülkelerinin katılacağı bir "Savunma Birliği" kurulmasını, bu birliğe Bulgaristan, Kıbrıs, Yunanistan, Ermenistan, Irak, Çin, Hindistan, Küba ve bazı Afrika ülkelerinin de dahil edilmesini bu bağlamda PKK ile de işbirliği yapmanın bir zorunluluk olduğunun belirtilmesi bize, Rusya ile Çin'in büyük bir Asya ittifakı biçiminde ortaya çıktığını ve bunun da emperyalist çıkarlar açısından bir tehdit unsuru oluşturduğunu göstermekteydi.

Böyle bir bloklaşma hareketi kuşkusuz sadece Rusya ve Çin arasında gelişmedi. ABD emperyalizmi de özellikle Ortadoğu'da kendisinin liderliğinde bir bloklaşmaya gitmenin yoğun uğraşı içine girdi. Bu bağlamda 1996 yılında Ortadoğu'ya yönelik yoğun emperyalist saldırılar da gündeme geldi.

ABD emperyalizmi, BAE ile ortak tatbikat, İsrail'e askeri yardım, Ürdün ile askeri savunma ve işbirliği anlaşmalarıyla Ortadoğu'da askeri bir pakt oluşturmanın işaretlerini verdi. ABD, İran devrimi, Saddam'ın ihaneti ve Suriye'nin Arap çıkarlarını gözeten politikası, Libya'nın anti-ABD'ci tutumu nedeniyle öteden beri sıkı bir işbirliği içinde olduğu İsrail ile bu işbirliğini daha da pekiştirmeyi önüne koydu ve bu yıl da bunun somut adımlarını atmaya devam etti. FKÖ ile İsrail'i "barış süreci" içine çekerek, Arap milliyetçiliği tarafından kuşatılan İsrail'e nefes aldırmayı amaçlamıştı. Ancak son HAMAS eylemlilikleriyle halklara dayatılan emperyalist çıkar amaçlı Pax Americana'nın fiyaskosu da ortaya çıktı. Yine "Amerikan barışı"nın gittikçe işlevsizleşmesi ABD'nin ve bölgedeki jandarmalarının saldırganlıklarını da arttırdı. Bunun ABD diplomatik saldırıyla, İsrail ise askeri saldırılarla yürüttü.

Yine ABD emperyalizmi bölgedeki "terörist ülkeler" diye lanse ettiği İran, Suriye, Lübnan ve Libya'ya yönelik çok yönlü saldırılarını bu yıl da arttırarak devam ettirdi. Kuşkusuz Ortadoğu'da önemli bir güç olarak ortaya çıkan ve emperyalistlerce "en tehlikeli örgüt" olarak nitelendirilen PKK'nin önlenemez gelişimi emperyalizmi daha da pervasızlaştırdı. Emperyalizmin akıl hocalığını yapan CIA eski Ortadoğu Şefi Graham Fuller "ele avuca sığmaz doktriner lider Abdullah Öcalan, Ortadoğu'da sosyal devrimi amaçlıyor" diyerek PKK önderliği şahsında gelişen Ortadoğu devrimine işaret ederek emperyalizmin elini çabuk tutmasını istiyor.

Özellikle, 1995'in Kasım ayında Rabin'in cenaze töreninden sonra Kudüs'te yapılan bir gizli toplantıdan bahsedilmektedir. Bu toplantıya Clinton, Kral Hüseyin, Çiller ve Simon Peres'in katıldığı iddiası vardı. Ve yine iddiaya göre bu toplantıda ABD'nin önümüzdeki yıllarda, Ortadoğu'da izleyeceği politikaların temelinin atıldığı belirtilmekteydi. Bunu izleyen aylarda peş peşe yapılan çeşitli anlaşmalar bu iddianın doğruluk oranını daha da arttırdı. İsrail ile Ürdün arasında yapılan dört anlaşma, Mısır ve Suudi Arabistan'da geliştirilen ilişkiler ve en önemlisi de İsrail-Türkiye askeri işbirliği anlaşması oldukça dikkat çekiciydi.

Mart ayında Mısır'ın Şam el Şeyh kentine yapılan "Terör Zirvesi" ABD ve müttefiklerinin niyetlerini açıkça ortaya koymaktaydı.

ABD öncülüğünde yapılan bu zirvenin esas hedefi emperyalizmin önünde en ciddi engel konumunda olan PKK'ydi. Her ne kadar Filistin'li örgütlerin eylemlilikleri üzerine böyle bir zirvenin toplandığı belirtildiyse de, asıl hedefleri Ortadoğu'daki stratejik konumu itibariyle Kürdistan devrimi ve onun öncüsü PKK'ydi. Bu toplantıda, PKK karşısında ABD ile çelişen Avrupa ülkelerinin dikkatleri çekildi. PKK, "en tehlikeli terör örgütü" olarak tanıtıldı. İran, Libya ve Suriye, PKK'ye ve "teröre" destek vermekle suçlandı.

Bu zirvenin hemen ardından 6 Mayıs'ta Parti Genel Başkanımız Abdullah Öcalan yoldaşa karşı geliştirilen suikast girişimi ABD emperyalizminin, siyonizmin ve TC sömürgeciliğinin Ortadoğu'yu kaybettikleri noktada ne kadar saldırgan ve pervasız olduklarını ortaya koymaktaydı. Kaldı ki, bu suikast PKK önderliği şahsında Ortadoğu halklarının mücadelesine, PKK öncülüğünde gelişmekte olan ittifaka yöneltilmiş büyük bir saldırıydı. ABD emperyalizminin ve uluslararası gericiliğin yeni dönem planlaması bu biçimde kendisini gösteriyordu. Bununla birlikte TC'nin kapsamlı operasyonlara yönelmesi, İsrail'in Lübnan'ı bombalaması oldukça dikkat çekiciydi. Yine İran ve Suriye'ye yönelik tehditlerin geliştirilmesi de her şeyi açığa çıkarıyordu. TC-İsrail anlaşması ve İsrail'in saldırıları kuşkusuz başta PKK olmak üzere İran, Suriye ve halk hareketlerine yönelik tehdit ve gözdağını da oluşturuyordu. Bu zirvenin devamı niteliğinde ikinci bir "mini zirve" toplantısı da Nisan ayında Washington'da yapıldı. Yine aynı dönemlerde Washington'da yapılan istihbarat kuruluşlarının "terör" konulu zirvesi de gelişmelerin yönünü ortaya koymaktaydı.

ABD'nin İran'a karşı olası bir askeri müdahaleyi meşru kılmak için yaptığı propagandayla Körfez'e 20 bin asker yığması, bombalama tehdidinde bulunması, Batı Avrupa ülkelerinin İran ve Suriye ile ilişkilerine İsrail ve ABD tarafından dikkat çekilerek uyarılması, yine ABD'nin Güney Kürdistan'daki güvenlik durumunu zayıf olarak niteleyip, PKK ve İran'ın bölgede aktif olduklarını belirtmesi okların sivri uçlarını kimlere yönelik olduğunu göstermekteydi.

Ancak bütün bu gelişmelere rağmen, İsrail'in Lübnan'a saldırısı Arap milliyetçiliğinin, anti-siyonist ve gelişen dinsel radikalizmin daha da gelişmesine ve İsrail'in sivillere yönelik bombardımanında uluslararası alanda teşhir olmasına yol açmıştı. Parti Önderliği'ne yönelik saldırı bütün Kürdistan halkının, Ortadoğu'daki diğer halkların ve dost güçlerin PKK etrafında kenetlenmesine ve devrimi pekiştirmesine yaramıştı. İran, bölge üzerindeki etkisi, devlet yapısı, İslami hareketleri desteklemesiyle emperyalizmin saldırılarına karşı direnmiş ve ayakta kalmıştı. Bunun yanında Haziran ayında siyonist Netanyahu'nun işbaşına gelmesi Arap ülkelerini derin endişeye sevk etmiş ve harekete geçmelerine neden olmuştu. TC ve İsrail yakınlaşmasına karşı da Arap ülkeleri kendi aralarında zirveler düzenlemeye başlamıştı. Mısır, Suriye ve Arabistan'ın önde olduğu bu zirvelere 20'nin üzerinde Arap ülkesi katılmıştı.

Yine yapılan "terör zirvesi"ni İran, Suriye, Lübnan ve Irak gibi ülkeler protesto ettiler ve toplantıya katılmadılar. Dolayısıyla bu zirve, bir anlamda anti-Arap zirvesine dönüştü. Suriye ve Irak Fırat suları nedeniyle bir yakınlaşma içerisine girmiş; yılın sonlarına doğru bir tünel nedeniyle başlayan Filistin-İsrail gerginleşmesi de bu politikaların geçersizleştiğinin kanıtı olmuşlardı. Filistin de yılbaşında yapılan seçimlerde Arafat'ın kazanmış olması, gelişen Filistin mücadelesini etkilememiş, aksine derinleştirmişti.

Eylül ayında Güney Kürdistan'da KDP'nin Saddam desteğiyle Erbil ve Süleymaniye'yi ele geçirmesi, ABD'nin bu alana yönelik politikasının altüst olmasına yetmişti. ABD'nin Irak'a füze saldırısı ve Kuveyt sınırına askeri yığınağı görüntüyü ve prestiji kurtarmaktan öte bir anlama sahip değildi. Yani liderlik güç ve etkisini gösterme girişimiydi bütün bunlar.

Ekim ayında düzenlenen "Ortadoğu Barış Zirvesi"nden de pek bir sonuç çıkmadı. Bu zirve ABD'deki başkanlık seçimlerine yönelik bir girişimdi. Nihayetinde Kasım ayında gerçekleştirilen seçimlerde Clinton yine seçildi.

> ABD'nin, 1996 yılı içerisinde oldukça saldırgan bir tutumla kısmi anti-emperyalist, ya da anti-ABD'ci özelliği olan İran, Libya ve Küba gibi ülkelere yönelik olarak, kendi sınırlarını da aşan ekonomik yaptırım kararlarına baş vurması bu çelişkilerin düzeyini daha açıkça gözler önüne serdi."

Emperyalist ve gerici güçler cephesinde bunlar olurken, diğer yandan Yunanistan, Ermenistan, Suriye, İran arasındaki ilişkiler de bu son gelişmelerle birlikte yoğunluk kazandı. Bu ülkeler arasında da çeşitli anlaşmalar, itifaklar ortaya çıktı. Yine partimizin bu ülkelerle ve demokratik halk güçleriyle olan ilişkileri de dikkate alındığından tablo ortaya çıkmış oluyordu.

Bir yandan ABD'nin başını çektiği, İngiltere ve Japonya'nın da desteklediği İsrail, Türkiye, Ürdün ve bu bloka çekilmeye çalışılan, ama hâlâ arada gidip gelen Mısır; diğer yandan Asya'da Rusya ve Çin'in başını çektiği, Vietnam ve Afganistan'ı da kapsayan, Eylül ayında Afganistan'da Talibanlar'ın iktidarı zorla alması Afganistan'daki Rusya ve İran etkinliğini sınırlayamaz. Kaldı ki, Talibanlar'ın öyle uzun süre iktidarda kalabilmesi de mümkün görünmüyor. Afganistan'da yönetimin el değiştirmesi ardından Rusya öncülüğünden BDT ülkelerince Kazakistan'da bir zirve düzenlenmesi ve Afganistan'daki gelişmelerin BDT ülkelerinin çıkarları için bir tehdit oluşturacağı ileri sürülerek, Afganistan sınırına BDT askeri birlikleri yığma kararı alınması Rusya'nın Afganistan'ı emperyalizme öyle kolay teslim etmeyeceğini gösterir.

"Ortadoğu'daki bu gelişmelerin, dünya çapındaki yeni bloklaşmalar biçiminde yankı bulacağı açık. Daha şimdiden Balkanlar ve Kafkaslar'da benzer gelişmeler yaşanıyor. Bu üç bölge arasında bir etkileşimin de giderek güçlenmesi ihtimal dahilindedir. Bu yönlü gelişmeler de son süreçte hızlandı. Bu konuda Yunanistan'ın girişimleri dikkat çekiyor. Yunanistan bir yandan Suriye ile askeri işbirliğine giderken, öte yandan Ermenistan ile de benzer bir anlaşmayla Kafkaslar'a uzanıyor. Yunanistan-Suriye ve Ermenistan ilişkisinin Türkiye'yi tam bir kıskaca alması, bölgesel ittifak sürecini doğrudan etkileyeceğe benziyor."

"Ancak gelişmeler açısından Kürdistan'ın Kafkaslar ve Ortadoğu açısından konumu, Türkiye'nin de Balkanlar açısından benzer konumu ile birleşince, esas olarak Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin oynayacağı rolün büyüklüğü ortaya çıkıyor" (Serxwebun Sayı-172, Mayıs 1996)

1997 yılına işte böyle bir tabloyla giriyoruz.

Emperyalizm 1996 yılın salt aralarındaki çelişkilerin derinleşmesi ve çıkar alanlarının sarsılmasıyla geçirmedi. Buna bir de emperyalist devletlerin kendi halklarıyla olan çelişkilerinin derinleşmesini de eklemek gerekir. 1996 yılında bu yönlü gelişmeler de giderek artan bir şekilde kendini gösterdi.

5. Kongre'de yeniden düzenlenen parti programında şöyle denilmektedir: *"Sovyet blokundaki sosyal uygulamaların zorlamasıyla kapitalist ülkelerde kitlelere tanınan ekonomik ve demokratik haklar mevcut durumda bir bir geri alınmaya çalışmaktadır. Ekonomik sömürüye birlikte polis devletinin baskısı gittikçe artmaktadır"*

ABD'de yoğun ekonomik baskı ve işsizlik oranının giderek artması, yine ırkçılığın gelişmesiyle patlak veren zenci ayaklanmaları oldukça dikkat çekici bir gelişmeydi. ABD, her ne kadar savunma bütçesine fazla kaynak aktarılmayacağını belirtse de, gelişmelerle bunu tersini ortaya koyması ve içe yönelik ekonomik sömürüyü, giderek arttırması sosyal patlamaların gelişmesini de beraberine getirdi. Ekonomik yoksulluk, fuhuş, uyuşturucu salgını ABD'de doruğa ulaştı. Sosyal patlamaları dikkate alan ABD'nin, çeşitli bombalama eylemlerini (ki bunlar da oldukça kuşkulu), gerekçe göstererek demokratik hakları askıya alan "anti-terör yasası"nı Ağustos ayında uygulamaya sokması onun polis devleti karekterini de açıkça gözler önüne serdi.

Almanya'da Nisan ayında açıklanan "kesinti paketi" sosyal huzursuzlukları da beraberinde getirdi. Bu paketle, doğu eyaletlerinde yeni iş alanlarının yaratılması ve bu eyaletlerin kalkındırılması çalışmalarının rafa kaldırılması düşünülmüştü. Yine Almanya'nın kabul ettiği 1997 bütçesiyle sosyal alanda ağır bir kısıtlamaya gitmesi, bütçede en fazla payın yargıya ve güvenliğe ayrılması Almanya'nın sözümona sosyal devlet oluşunun ne anlama geldiğini de ortaya koyuyordu. Bu gelişmeler üzerine Almanya, tarihinde benzeri görülmemiş toplu gösterilere ve grevlere sahne oluyordu. Haziran'da gerçekleşen eyleme dörtyüzbin kişinin katılması gelişen kamuoyu tepkisinin düzeyini göstermeye yetiyordu.

Fransa'da kemer sıkma politikaları çeşitli grev ve işgallere yol açtı. Peş peşe gelen grevler ve işgaller Fransa'yı 1996 yılı içerisinde oldukça zor durumda bıraktı.

İtalya'da yüksek enflasyonun faturasının emekçi kesimlere çıkartılmak istenmesine mühendisler ve metal işçileri tepki göstererek büyük gösteriler düzenledi.

Belçika'da da eğitim politikasına ve tasarruf önlemlerine karşı kırkbin öğretmen Brüksel'de gösteri düzenledi.

Sadece birkaç örnekle sınırlandırdığımız 1996 yılındaki bu ve benzeri gelişmeler, parti programında dile gelen emperyalist ülkelerdeki ekonomik baskı ve polis devleti olma yolundaki gelişmeleri göstermesi bakımından bir fikir vermektedir.

Sonuç olarak 1996 yılı emperyalistler arası çelişkilerin ve emperyalizmin iç sorunlarının büyüdüğü, çıkar alanların sarsıldığı, politikalarının işlevsizleştiği bir yıl oldu. Hiç kuşkusuz bu halklar lehine olan bir gelişmeyi ifade ediyordu. PKK önderliğindeki bilimsel sosyalizmin halklara umut olan yaratıcı uygulaması ve Kürdistan coğrafyasında tüm Ortadoğu'yu ve dünyayı etkileyen yeni bir devriminin muazzam gelişimi, sarsılmaz denilen emperyalist kalelerin sarsılmasına neden oldu. Dolayısıyla 1996 yılının emperyalizm ve uluslararası gericilik açısından hiç de şanslı bir yıl olmadığını belirtmek mümkün.

Tek yaşayan değer *Serxwebûn*'daki düşünce gerçekliğimizdir

PKK Genel Başkanı Abdullah ÖCALAN yoldaşın Serxwebûn gazetesinin 16. yıldönümüne ilişkin mesajı

Serxwebûn 16 yaşında rolünü oynamaya devam ediyor.

12 Eylül faşizminin etkisini bütün yönleriyle dayattığı ve her tarafı alacakaranlığa boğduğu günlerde çok az imkanlarla ***Serxwebûn*** gazetesini çıkarmaya cesaret etmemiz, başlı başına önemli bir adımdır. Hatta bundan önce de 1978'de ilk defa ***Serxwebûn***'u aylık biçimde çıkarma teşebbüsümüz de çok önemlidir. Dolayısıyla mevcut şekliyle ***Serxwebûn***'u 16 yaşında değerlendiriyorsak da, onun gerçek yaşının 1978 ile başladığını ve 20. yılına girdiğini de belirtmemiz gerekiyor.

Serxwebûn geleneği, bağımsız düşünmenin ve aydınlanmanın tarihimizde en güçlü sesi olmasından ileri gelmektedir.

Düşüncede bağımsızlığın en yetkin organıdır.

Ve ***Serxwebûn*** düşüncesinin bütün yönleriyle özümsendiğini de sanmıyoruz.

Fakat tek yaşayan değer buradaki düşünce gerçekliğimizdir.

Tarih ileride bu rolünün bütün ulusal ve toplumsal yaşamımız üzerindeki değerinin etkisinin ne olabileceğini, belirgin olarak ortaya koyacaktır.

Serxwebûn yolculuğu, ulusal kurtuluş yolculuğudur.

Serxwebûn'un bütün sayılarında yaşanan gerçekler bir halkın dirilişinin adımlarıdır. Hepsinin orada görmek, izlemek mümkündür. Ve bu anlamda tarihe ileride ışık tutacak en temel belge niteliğindedir. Şüphesiz ana hatlarıyla bu ortaya konulmuştur. Gönül isterdi ki ***Serxwebûn***'un oldukça güçlü, teorik yönleri daha da güncelleştirme, yaşama geçirilme biçiminde değerlendirilseydi. Aslında ***Serxwebûn***'daki birçok görüş ve tez fazla pratiğe aktarılamadı. Neden? Çünkü üzerinde inceleme ve araştırma geliştirilemedi. Pratikle bağı kurulmadı, hareketin birçok kadrosu bunu yapma imkanına da kavuşamadı, imkanı olanlar da bunun pek derinliğini ve önemini kavramayadı. Bu görev hâlâ önümüzde durmaktadır. Ve bunun yaşadığı tarihi gerçeklik hâlâ güncel önemini korumaktadır. ***Serxwebûn*** Kürdistan halkının beynini oluşturduğu gibi, iradesini de giderek geliştirmektedir.

Hiç şüphesiz, bundan sonra ***Serxwebûn*** kendisini daha da güncelleştirerek ve dönemin yakıcılığını dile getirerek kendisini ilerletmesini bilecektir.

Hâlâ söylenmesi gereken çok sözümüz vardır.

Düşünce bağımsızlığı bütün bağımsızlıklardan önce gelir!

Serxwebûn, önemini hiçbir şekilde yitirmeksizin bizim için önemini korumaktadır. Biz hayatı, bağımsızlığı özgürce yeni yeni ele alıyoruz. Bu nedenle gerek ***Serxwebûn*** olsun, gerek diğer bütün basın-yayın organları olsun ulusal beynimizin geleştirilmesinde ve halkımızın iradesinin bükülmez hale gelmesinde bu yayın organlarımız ***Serxwebûn*** öncülüğünde her zamankinden daha fazla savaşçıl rollerini başarıyla yerine getireceklerdir.

Bu kurumlarda faaliyet yürüten bütün değerli çalışanlar işlerini küçümsemesinler. Ben onların çalışmalarını savaşımın en kızgın alanlarınkinden daha az önemli görmüyorum. Basın-yayın çalışması en az savaş kadar önemlidir.

Basın-yayın emekçiliği, günümüzde belki de rolü en gelişkin olan emekçiliktir.

Dolayısıyla çalışanları, onu takdir ederek zorlukları ne olursa olsun, anlam ve önemini bilerek kendilerini daha fazla bu çalışmalara vermeyi ve daha fazla başarmayı esas almalıdırlar.

Kendimizin de, faaliyetimizin de en önemli özelliğinin basın-yayın olduğunu belirtebiliriz.

Mücadele bu silahla büyük kazanmıştır.

En az silahlı savaşım kadar bu basın silahı da halkımıza önemli kazanımlar sağlamıştır. Bundan sonra hiç şüphesiz, daha fazla kazandırmasını da bilecektir. Güncelliği yakalayarak, ayrıntıyı yakalayarak ve en önemlisi de düşmanın medyadaki muazzam savaşımına kendi medyasını daha da yetkinleştirerek gereken karşılığı verecektir. Dolayısıyla daralma, tıkanma değil, giderek daha da derinleşme ve genişleme ufku altında biz bundan sonrasının görevleri üzerine yürüyeceğiz.

Devrimimiz çok zengindir.

Yaşamımız yeni yeni canlanıyor. En eski bir halkın çocuklar gibi, en yeni yaşama gözlerini açması, o sevinci yaşaması söz konusudur.

Basın-yayın kuruluşlarımız kendilerini dev aynası olarak değerlendirecekler.

Dolayısıyla ***Serxwebûn*** geleneğimizi biz 16. yılında bir kez daha değerlendirirken, hem ardımızda bıraktığımız yılların kıvancıyla ve en önemlisi de önümüzdeki sürecin yüksek komutlarıyla daha fazla başarılarla dolu bir sürece girdiğimize eminiz.

Biz de ***Serxwebûn***'un bir yazarı gibiydik. Bundan sonra daha da derinleşmiş çözümlemelerle güçlendirmeye devam edeceğiz.

Işık tutmaya, daha fazla aydınlatmaya çalışılacaktır.

İnancın aydınlatılmasında, inancın geliştirilmesinde, bilincin örgüt gücü haline gelmesinde oynanan rol, fazlasıyla bundan sonra da yerine getirelecektir.

Bu temelde bütün ***Serxwebûn*** çalışanlarını başarılı çalışmalarından dolayı kutluyorum. Bundan sonra başarılar diliyor ve selamlıyorum.

30 Ocak 1997

(İlk kez yayınlanışının üzerinde 20 yıl geçen **Serxwebûn**'un ilk sayısı olan Kürdistan Devriminin yolu (Manifesto)'nda yer alan ve yayın ilklerini ortaya koyan "Çıkarken" başlıklı yazıyı, bugüne de ışık tuttuğu inancıyla sunuyoruz.)

Kürdistan Devriminin Yolu

Çıkarken

Toplumun sahip olduğu maddi yaşam koşulları, tüm bir üstyapıyı, bu arada düşünce yapısını da belirleyen gerçek nedenlerdir. Bireyler, sınıflar ve uluslar nasıl bir maddi yaşam tarzına sahipseler, düşünce hayatları da daha çok bu maddi yaşam tarzını korumaya ve geliştirmeye hizmet eder. Düşüncenin tüm amacı, içinde oluştuğu maddi hayatı korumak ve geliştirmektir. Birey, sınıf ve ulusların maddi koşullarından kopuk ve bu koşullara hizmet etmeyen, genelde bir üstyapı, özelde bir düşünce yapısına da egemen olurlar. En ilkel maddi yaşam koşulları, çok ilkel bir düşünce hayatının yansımasına yol açarken, gelişmiş maddi yaşam koşulları da daha gelişmiş ve bilimsel bir düşünce yapısının doğmasına yol açar.

Kürdistan'da maddi yaşam koşulları fazla gelişmemiştir. Var olan maddi yaşam koşullarının büyük bir bölümü üzerinde de Türk sömürgeciliği tekel kurmuştur. Bu durum, Kürdistan'ın düşünce hayatına da yansımaktadır. Kürdistan halkını emeğine, ulusal değerlerine ve insanlığına karşı yabancılaştıran ve düşüncesizleştiren maddi yaşam koşullarının yabancı egemenliğindeki yoğunlaşması gerçeği, aynı zamanda yabancı egemenliğin ulusal çıkarlarına hizmet eden bir düşünce sisteminin de Kürdistan'ın düşünce hayatına egemen olmasının gerçek nedenidir. Kürt bireyi, Kürt halkı, Kürt ulusu; yeraltı ve yerüstü kaynaklarıyla, sınai, ticari ve mali hayatıyla başka bir ulusun egemenliği altında olan ülkesi için düşünememektedir. Veya bu alanlarda hakimiyetini kuran kemalist burjuvazinin ulusal çıkarları, yani kemalist düşünce doğrultusunda düşünmektedir. Kemalist milliyetçiliğin imbiğinden geçmeyen bir düşünce meşrulaşamaz. Maddi yaşam alanında Türk sömürgeciliğine aşırı bağımlılık, düşünce alanında da bu sömürgeciliğin ideolojik çerçevesini oluşturan kemalist ideolojiye bağımlılığı doğurmaktadır.

Kürdistan kurtuluş hareketi, ulusal varlığını yok etmek amacında olan bu düşünce yapısını parçalamak zorundadır. Şimdiye kadar Türk ulusçuluğunu Kürdistan'da geliştiren sömürgeci kemalist ideoloji, uşak ve teslimiyetçi bir aydın-gençlik yetiştirmekle kalmamakta, tüm Kürt ulusal değerlerini, Türk ulusal değerlerine kesin olarak dönüştürmek kararındadır. Sömürgeci egemenlik altında kalındıkça ve bu duruma karşı ses çıkarılmadıkça, düşünce alanındaki uyduluğa bir dereceye kadar katlanmaları yığınlar için mazur görülebilir. Ama ulusal kurtuluşa kalkmış güçler için, düşünce alanındaki bağımlılığın zerresi, ulusal ihanetle özdeştir. Düşünce alanında kendilerini bağımsızlaştıramayanların, mücadelesini vermeye hazırlandığı ülke çıkarlarına göre düşünce üretemeyenlerin, Kürdistan ulusal kurtuluş hareketinde yeri olamaz. Kemalizmi, sosyal-şovenizmi, burjuva ve küçük-burjuva reformizmini ve teslimiyetçiliğini Kürdistan kurtuluş hareketine taşıyan herkes, düşünce ve eylemde amansız düşmanlarımızdır. İhtilalci mücadelemiz, daha çok düşünce alanında bunları yok etmeyi, ideolojik mücadelenin en belirgin amacı sayar.

Bu amaçla, Kürdistan yurtseverliğine, ülke ve dünya gerçekleri ışığında, bağımsız düşünce ve eylem ruhunu aşılamak, yayın politikamızın yol gösterici ilkesidir. Bu doğrultuda, revizyonizme ve oportünizme karşı marksizm-leninizmi, teslimiyetçi ve reformist burjuva milliyetçiliğine karşı proleter yurtseverliği öne çıkarmak ve hakim kılmak, temel görevimizdir.

Bugüne kadar ülkemizde; ülke somutumuzdan kaynaklanmayan, daha çok Türkiye koşullarının bir ürünü olarak ortaya çıkan sosyal-şoven yayın organlarıyla, Kürdistan için siyasi ve devrimci bir programı olmayan, dergi ve dernek etrafında isim yapmaya çalışan Kürt burjuva ve küçük-burjuva teslimiyetçilerin, reformistlerin yaygın organları legal olarak yayınlandı. Kürdistan'ın somut siyasi ve ekonomik muhtevasını vermekten, legal ve siyasi örgütsüz yapıları nedeniyle sürekli kaçınan veya bu konularda düşünce üretemeyecek kadar zavallılaşan bu yayın organları, özünde sömürgeci burjuvazinin yayın organlarından pek farklı değillerdir. Bir farkları vardır, ki o da sol adına, "sosyalizm" adına yola çıktıklarını söylemeleridir. Farklı olan bu yanları, aynı zamanda Kürdistan için en tehlikeli yanlarıdır. Bu tip yayınlara ve yayın politikacılığına karşılık bizim yayın politikamız, ülkenin ve dünyanın somutundan kaynaklanan bir siyasi programı ve bu programı uygulamaya çalışan bir örgütlemeyi kendine temel alır. Yayın organımız, programda ifade edilen ilkeleri açıklayacak ve daha çok siyasi örgütlenme içinde olan kadrolara hitap edecektir. Program dışı görüşlere yer vermeyecek ve gereksiz polemiklerden ısrarla kaçınacaktır. Bir ihtilalin teorik yayın organı olarak ciddi ve seviyeli kalmayı başarabilecektir. Sık sık yayın faaliyeti yerine, zorunlu ve temel sorunlarda kadrolara ideolojik önderlik etmek için yayınlanmayı esas alacaktır.

*İlk sayıda, Kürdistan proleter devrimcileri için bir **Manifesto** değerinde olan teorik görüşlerimizi, sistemli bir bütünlük içinde, özel olarak vermeye çalıştık. Hemen hemen bütün ülke ve dünya sorunları hakkındaki görüşlerimizi, bu ilk sayıda bulmak mümkündür. Teorik formülasyonlar, aynı zamanda siyasi programımızın da ilk ciddi ve toplu bir açıklamasıdır.*

Marksizm-leninizme, halka ve kurtuluşuna olan inancımız, görevimizi başarmada gerçek kaynağımızdır.

*"**Serxwebûn** yolculuğu, ulusal kurtuluş yolculuğudur. **Serxwebûn**'un bütün sayılarında yaşanan gerçekler bir halkın dirilişinin adımlarıdır. Hepsinin orada görmek, izlemek mümkündür. Ve bu anlamda tarihe ileride ışık tutacak en temel belge niteliğindedir. Şüphesiz ana hatlarıyla bu ortaya konulmuştur. Gönül isterdi ki **Serxwebûn**'un oldukça güçlü, teorik yönleri daha da güncelleştirme, yaşama geçirilme biçiminde değerlendirilseydi. Aslında **Serxwebûn**'daki birçok görüş ve tez fazla pratiğe aktarılamadı. Neden? Çünkü üzerinde inceleme ve araştırma geliştirilemedi. Pratikle bağı kurulmadı, hareketin birçok kadrosu bunu yapma imkanına da kavuşamadı, imkanı olanlar da bunun pek derinliğini ve önemini kavramayadı. Bu görev hâlâ önümüzde durmaktadır. Ve bunun yaşadığı tarihi gerçeklik hâlâ güncel önemini korumaktadır. **Serxwebûn** Kürdistan halkının beynini oluşturduğu gibi, iradesini de giderek geliştirmektedir."*

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Fikir Gerillacılığın Komuta Merkezi *SERXWEBÛN* 16. Yılında

Söz, en eski işleviyle bir büyü aracıydı. Büyü de, yine en eski işleviyle bir iktidar aracıdır. Giderek, büyünün yerini alan söz, yazıya dönüştüğünde, büyük yönetim kuvvetlerinin sembolü olarak tam bir iktidar aracı oldu. 2-3 bin yıl önce tapınakların duvarlarından başlayarak, büyük taş kitabelere, kayalara kazılan ve adına yazı denen işaretler, sözün doğrudan aktarıcısı idiler. İnsanlık tarihinin binlerce yıllık sürecinde iktidardakilerin, güç ve kudret sahiplerinin bir ayrıcalığı olarak kalan yazının, yönetici olmayanların eline geçmesi süreci, ateşin insanlığın eline geçmesi sürecinden çok daha uzun ve zorludur. Geçmiş olanı, hatta ölmüş olanı bile kendi içinde barındıran yazı, iktidarların kendilerini sonsuz kılma çabalarına hizmet ederken, öte yandan sıradan halkın, yani yönetilenlerin ise yalnızca büyülendikleri, etkilendikleri, ama asla egemen olamayacaklarını düşündükleri bir sır olarak kaldı. Özellikle eski dünya denen Avrasya ve Afrika kıtalarında durum böyle iken, Amerikan kıtasında ilkel komünal dönemin neredeyse bütün zamanlara belli belirsiz de olsa yayılmasının istisnai bir sonucu olarak yazı, daha geniş bir kullanım alanına sahip oldu. Yine de yazı ayrıcalıkların, din adamlarının, bürokratların, saray efradının anladığı bir şeydi. Onun herkesin kullanabileceği bir araç olmasına tanıklık etmek için, tarihin kapitalist toplumun doğuşuna kadar beklemesi gerekmiştir.

Hangi sınıf ya da topluluğun elinde gelişirse gelişsin, insana ilişkin evrensel bir ifade biçimi olarak ise yazı, binlerce yıl arasında görünmez olan bağlantıyı görünür hale getirdi, anlaşılmaz olanı anlaşılır kıldı. Yazı sayesinde insanlar, kendilerinden binlerce yıl önce yaşamış olanları bugünkü yaşamlarında etkili kıldıkları gibi, kendilerinin fiziki olarak artık yaşamayacakları bir gelecekte de söz sahibi olmanın yolunu buldular.

Böylece söz, bugün yaşayanların kendi aralarında bir iletişim sağladığı gibi, yine bugün yaşayanlar ile bir zamanlar yaşamış olanlar arasında da, genellikle her türlü maddi bağdan daha sağlam bir bağ oluşmasına hizmet etti. Bu yanıyla söz, en ilkel dönemlerdeki büyüsel işlevine çok benzeyen gerçek bir işleve sahip olmayı sürdürdü.

Bütün bu nitelikleri sayesinde söz ve yazı, insanlığın en vazgeçilmez araçları arasına girdi. Giderek insan olmak, onun en temel işlevi olan söze ve en etkili bir ifade biçimi olan yazıya sahip olmaksızın, anlamsızdır. Bu doğru, en çok da kendisini ifade araçlarından kasten yoksun bırakılmış olanlar için, yani sömürgeleştirilmiş olan uluslar için, canalıcı ölçüde geçerlidir.

Doğru söz ve etkili yazıdan yoksun bırakılmış Kürt halkı, 1970'lere varıldığında, artık kesin bir yokolma sürecine girmişti. Bu kesin yokoluş sürecinden çıkışın ilk *"silahları"* da, Başkan APO'nun sık sık vurguladığı üzere *"üç kelime"*dir. ***"Kürdistan bir sömürgedir."*** İşte ***Serxwebûn*** gazetesi, özünde bu üç kelimenin açılımıdır.

İnsanlık tarihi boyunca sözden en yüksek iletişim biçimlerine yükselişin başka bir biçimini, PKK tarihinde yaşadı. Bu anlamda insanlığın varoluş tarihi, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinde son on yıl içinde tekrarlanmıştır. Konuşmaya başlayan insan, konuşmaya başlayan Kürt insanı, sözün silahlara eşdeğer olan gücünü keşfetti. Sözü gerçek bir silah gibi etkili kıldı. Bu da, başlangıçta yalnızca Kürdistan'ın bir sömürge olduğunu açıklayan en basitinden bir önermeye, gerçek hayatta hakiki karşılığının verilmesi sayesinde gerçekleşti ki, bunun adı ideolojidir.

İdeoloji, ezilen sınıflar için olduğu kadar, ulusal kurtuluş savaşı veren halklar için de vazgeçilmez bir silahtır. Bütün bir ulusun veya genelde ezilenlerin dünyasına hitap etmeyen bir ideoloji oluşmamışsa, kurtuluş ve özgürlük için bir araya gelmek, örgütlenmek mümkün değildir. İdeolojinin gerekliliği, herkesin özgürlük amaçları doğrultusunda aynı dili konuşması, birbirini anlaması gerekliliğiyle aynı anlamdadır. Birbirlerini anlamayan insanlar örgütlenemezler, aynı amaçları tespit edemez, böylece de bir amaç doğrultusunda yola çıkamazlar. Elbette, ideoloji, herkesin dilidir. Bunun da ötesinde ideoloji, belli bir amaca, PKK'nin ulusal kurtuluş ideolojisi çerçevesinde de, Kürdistan'ın ve Kürt insanının özgürleşmesi amacına yönelik bir dil olarak, ulusal bir çerçevenin bile ötesinde, diğer halkların da özgürleşme doğrultusunda beslenebilecekleri bir kültürel ortam olarak, özgürlük amacına yöneliktir. İşte ***Serxwebûn***, Kürdistan'da böyle bir özgürlük dili yaratmış, o zamana kadar düşmanın diliyle konuşan dilleri ortaya çıkarmış ve giderek geçersiz kılmış, susturmuştur. Canından edilmiş, yaşayan bir gerçeklik olmaktan çıkarılarak ölüme yargılı kılınmış her Kürdistani gerçeklik gibi, Kürdistan gerçekliğinde söz de iğdiş edilmiş, işlevsizleştirilmiş, ya gerçek içeriklerinden yoksun kılınmış veya gerçek içeriğine karşıt bir işleve sahip kılınarak düşürülmüştür. Örnek olarak, ***Serxwebûn*** gazetesinin çıkmaya başladığı koşullarda, *"özgürlük"* diyenler düşkünlüğü, *"bağımsızlık"* diyenler sömürgeci devletin en temel işlevi olan sömürgeleştirme işindeki bağımsızlığını kastederlerdi. Ancak, denilebilir ki ilk çıkan ***Serxwebûn*** gazetesinden başlayarak bugüne kadar, logosunun üzerinde yer alan Ho Chi Minh'in ***"Jı Serxwebûn û Azadiyê bı rûmettır tıştek nîne"*** sözünün gereklerini yerine getirmek için, onbinlerce şehit verilmesi gerekmiştir. Kaldı ki, bu sözün gereklerinin yerine getirilmesi süreci bugün de hızından hiçbir şey kaybetmemiştir ve bunun gereklerini yerine getirene kadar da devam edecektir.

Serxwebûn, 70'li yılların sonlarında başlayıp ara verdikten sonra, 1980 yılında yeniden başlayarak bugüne kadar yayınını kesintisiz sürdürdü. 1980 itibarıyla günümüze kadar 16 yıl geçmiştir. Kürdistan tarihinde 16 yıl boyunca yayınını aralıksız sürdüren başka bir dergi yoktur.

Elbette, ***Serxwebûn*** gazetesini önemli kılan, onun Kürdistan ulusal kurtuluş savaşına, onun stratejisine, her türlü savaş yöntemlerine ilişkin içeriği, temsil ettiği ihtilaci devrimci yönelimdir. Bu anlamda ***Serxwebûn,*** Kürdistan toplumunu sarsan, onu yokluktan varlık düzeyine çıkarmakla kalmayarak, bu varlığını en mükemmel insanlık değerleri temelinde yeniden kurmak için savaşan bir toplum haline getiren ulusal kurtuluş savaşçılarının ortak dilidir. Bütün şehitlerin konuştuğu en büyük bir platformdur.

Amansız 16 yıl geçti. Ancak, yukarıda da belirttiğimiz gibi ***Serxwebûn***'un doğuşu daha önceki yıllara uzanıyor. Kürdistan'da illegal olarak yayın yaşamına atıldığı 1978 yılı temel alındığında, ***Serxwebûn*** gazetesi 20 yıllık görkemli bir yayın tarihini geride bırakmış bulunuyor.

Ömrünün uzunluğu yalnız başına ***Serxwebûn***'un niteliğini belirleyemez ve başarısının temel ölçütü olamaz. Önemli olan ***Serxwebûn***'un halk kitlelerine açıkladığı görüşlerin pratikte hangi ölçüde uygulama olanağı bulduğudur. Teori ancak pratiğe kararlılıkla aktarıldığında çıkarlarını dile getirdiği halk kitleleri tarafından benimsenebilir ve maddi bir güç haline gelebilir. Pratikten kopuk teori, ne kadar doğruları içerirse içersin, gösterişli giysiler içinde bir ölü düşünceler yığını olmaktan kurtulamaz. ***Serxwebûn,*** Kürdistan üzerindeki sömürgeci egemenliğe ve onun doğrudan ya da dolaylı uzantılarına karşı düşünce alanında amansız ve kesintisiz bir savaşım yürütmüş; başka bir deyişle fikir gerillacılığının komuta merkezi rolünü oynamıştır.

"Ölü fikirler gösterişli giysiler içinde cüretten ve sertlikten yoksun olarak ortaya çıkarlar. Bu fikirler ortalığa dökülüp aptallar ordusunun entellektüel bagajının bir parçası olduğu için ölüdürler. Güçlü fikirler, olaylar şok yaratır, hoşnutsuzluk ve öfke uyandırır. Bazıları ona husumet ederken, diğerleri de onu dostça karşılar." Bu belirleme gerçek ifadelerinden birini de ***Serxwebûn*** gazetesinin 16 yıllık yayın hayatında bulmuştur. Bundan dolayı partimiz ihtilalci yayın organı olan ***Serxwebûn*** çıktığı topraklar üzerinde tam bir şok etkisi yaratmıştır. Esas olarak gazetimiz ***Serxwebûn***'un ilk sayısı olan **Kürdistan Devriminin Yolu-Manifesto**'nun ortaya koyduğu fikirler ve onları hayata geçirmeyi amaçlayan cüretli olaylar, Kürdistan toplumunu ciddi bir biçimde sarsmış, Kürdistan halkını ilk kez kitlesel devrimci harekete yöneltmiştir. İlk yayınlandığı yıllarda ***Serxwebûn*** daha büyük bir sarsıntıyı, sosyal-şoven, reformist ve ilkel milliyetçi grupların saflarında yaşatmıştır. Bu tür çevrelerin süslü cümlelerle sunulan ve özünde sömürgeciliği meşrulaştırmaktan başka bir işlevi olmayan ölü fikirlerinin bu niteliği, ilk kez gazetemizin ilk sayısı olan Kürdistan Devriminin Yolu broşürüyle ortaya serilmiştir. Günümüze kadar ***Serxwebûn***'un ilk sayısı olan Kürdistan Devriminin Yolu ciddi bir teorik eleştiriye muhatap olmamıştır, fakat bol bol küfür ve suçlama ile karşılaşmıştır.

Her büyük devrim eski toplumun damgasını taşıyan kişilik yapısını değiştirmeyi ve yeni insanı yaratmayı amaç edinir. Bugün Kürdistan'da büyüyen ve zafer yolunda hızlayan ilerleyen savaşımımız aynı zamanda yeni insanı da şekillendirmekte, bu insan mücadeleye biçim vermekte; yeni insanın yetkinliği ölçüsünde devrimci savaş daha sağlıklı temellerde yürütülmekte ve nihai zafer güvence altına alınmaktadır. Başkan APO'nun geliştirmiş olduğu çözümlemeleri sadece eski toplumun tiksinti verici çirkinliklerini orta yere sermekle kalmamakta; aynı zamanda yeni insanın nasıl olması gerektiğini de göstermektedir. İşte, ***Serxwebûn***'un bütün yayın faaliyeti Kürdistan'da şekillenen bu yeni insanın manevi gıdasıdır. Bağımsız ve özgür Kürdistan'ın bu yeni insanının mayasında ***Serxwebûn*** ruhu vardır.

Serxwebûn 20 yıllık görkemli tarihiyle Kürdistan'ın tarihsel ve toplumsal gerçeği hemen bütün yönleriyle kapsamlı ölçüde aydınlatılmış bulunmaktadır. Sadece Kürdistan gerçeğini ve Kürdistan devrimini aydınlatmakla kalmamış, bununla birlikte en başta Türkiye ve Ortadoğu gerçeği olmak üzere, bugün dünya ölçüsünde sosyalizm ve devrim olgusunun en canlı, temel ilkelere ve yaşanan gelişmelere en uygun, sağlam ve yaratıcı açıklanması da olmaktadır. Sosyalizmin ve devrimin teorik hazinesine küçümsenmeyecek katkılar sunmaktadır. Bütün bu değerlendirmeler sistemli olarak 16 yıldır kesintisiz olarak yayın yaşamına devam etmekte olan ***Serxwebûn*** gazetesinde verilmiştir.

Serxwebûn'un tarihi Kürdistan halkının düşünce alanında bağımsızlaşmasının tarihidir.

20 yıllık bir sürece yayılan bu tarihsel dönemde Kürdistan'da muazzam bir değişim yaşanmıştır. Değerli İsmail Beşikçi Hoca'nın deyimiyle, Kürdistan artık eski Kürdistan değildir. Kürdistan halkı artık düşüncede bağımsızlaşmıştır. Sömürgeci düşman halkımızı tamamen kaybetmiştir.

Serxwebûn Başkan APO ve partimiz PKK'nin özgür bir dünya yaratma idealine sonuna dek bağlı kaldı. Bunun da ötesinde, daha yayın hayatına başlarken, reel sosyalizme oldukça eleştirici yaklaştı ve bilimsel sosyalizmi bağımsız olarak ele aldı. Bunun için de bir bakıma ortaçağ karanlığına geri dönüşü yansıtan günümüz dünyasındaki ideolojilerden kaçış ortamında yolunu şaşırmadı.

Kuşkusuz temel yaklaşımı ve yayın ilkesi böyle olan gazetemizin pratik faaliyetlerindeki eksiklikleri gözardı etmiyoruz. Hiçbir zaman üstlendiğimiz misyonu adına layık yerine getirdiğimizi ve yayın organı olduğumuz partimiz PKK'nin yükselttiği ulusal kurtuluş mücadelemizin gelinen aşamadaki seviyesini tam yansıttığımızı iddia etmedik. Ancak her yeni yılda bir önceki yıla oranla daha fazla güçlenmeye çalıştığımız, okuyucularımızın aydınlatılması ve ihtiyaç duyduğu gelişmelerin aktarılması görevine daha sıkı sarılmayı esas aldığımız yönünde bir iddiada bulunduk ve bu iddiamızı sürdürüyoruz.

Bu durumu değerlendirirken gazetemiz ***Serxwebûn***'un üstlendiği rolü ne kadar oynadığı, görevlerini ne düzeyde yerine getirdiği konusunda temel aldığımız ölçü, Kürdistan somutunda olağanüstü düzeyde düşürülen insanlığın büyük yüceltme mücadelesidir. Bu mücadele, gerçekleştiği koşullar ve uğruna sergilenen çabalar sıradan olmadığı gibi, bağrında çok yönlü özellikler, dersler, sonuçlar barındıran dünyanın en büyük olaylarındandır. Bu noktadan hareketle geçen yayın faaliyetlerimizi değerlendirir, eksikliklerini görür ve sonuçlar çıkarırız. Bir sonraki yayın faaliyeti yılımızı ise bu temelde ele alarak, eksikliklerimizi tamamlamayı ve daha da güçlü bir yayıncılığa ulaşmayı hedefleriz.

Temel eksikliğimizin ülkemizdeki büyük savaş olayını yeterince yansıtamamak olduğunu belirtiyoruz. Savaşın somut gelişmesini yansıtamadığımız gibi, sonuçlarını da güçlü değerlendirmelere ve yorumlara ulaştıramadık. Bununla birlikte savaş cephelerinde ve daha farklı sahalarda bulunan yoldaşlarımızın da değerlendirme ve yorumlarını yeterince alamadık. Ayrıca Kürdistan devrim cephesi karşısındaki TC özel savaş cephesinin uygulamalarını, politikalarını ve ardındaki gerçekleri sistemli bir şekilde işlemekte yetersiz kaldık, bu durumun araştırma-inceleme temelindeki sonuçlarını okuyucuya sunamadık.

Önümüzdeki süreçte bu noktalara ağırlığın verilmesi gerektiği açıktır. İmkanlarımızın ve çabalarımızın bu yönlü seferber edilmesinin bir ihtiyaç olduğunu düşünüyor ve başaracağımıza inanıyoruz. Ayrıca Başkan APO'nun mücadele, devrim ve insanlık çözümlemeleri üzerinde daha özenle duracak ve okuyucularımızı daha fazla yararlandırmayı hedefleyeceğiz. Yine yeni yayın döneminde kitap faaliyetlerimizde de önemli bir gelişmeyi sağlayacağımızı belirtiyoruz. Bütün amacımız, beklentilere her yıldan daha fazla cevap veren, okuyucuyu doyuran ve büyük mücadelenin güçlü sesi olabilen bir ***Serxwebûn***'a ulaşmaktır.

Gelecek ve zafer bizimdir.

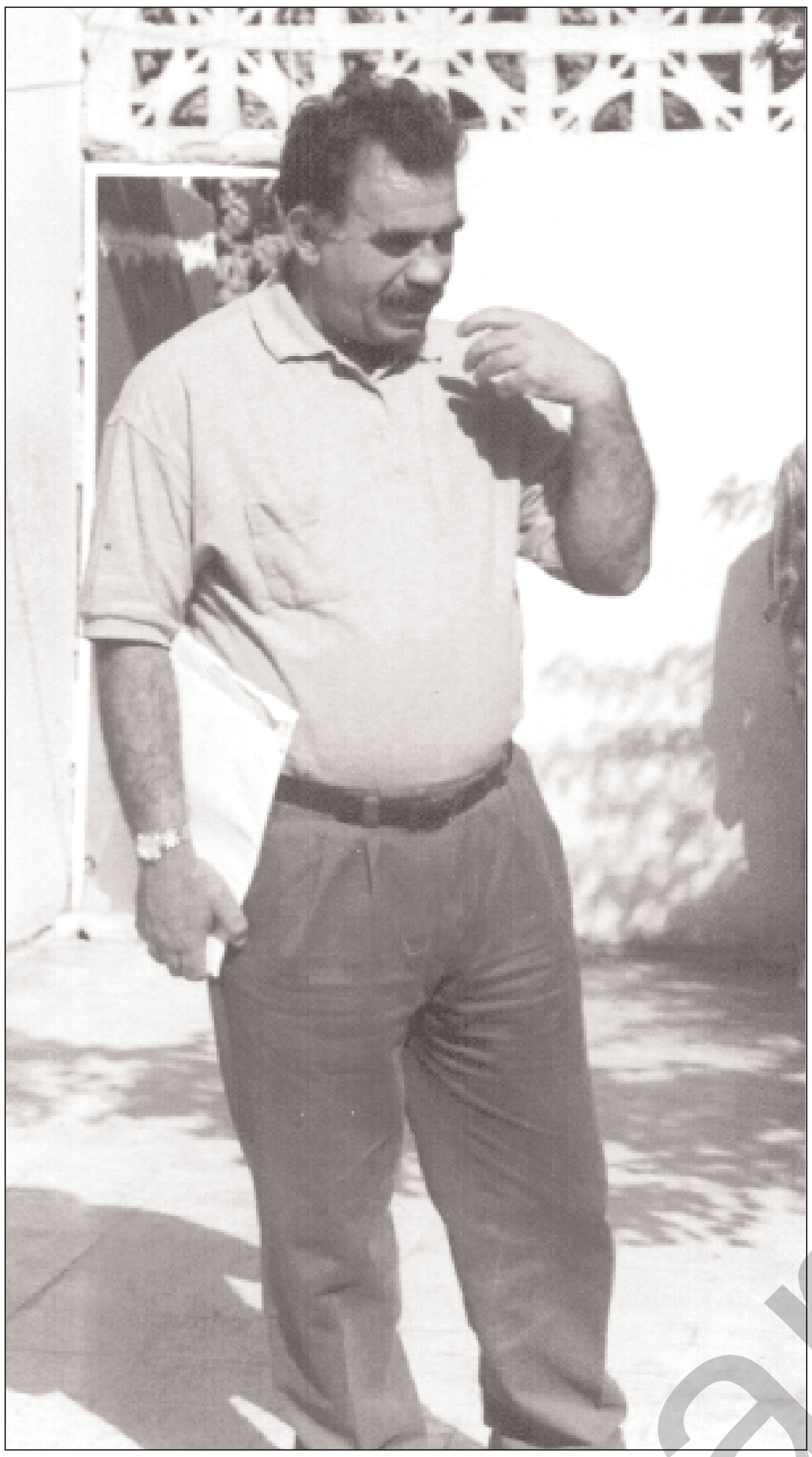
Serxwebûn

> "***Serxwebûn*** gazetesinin çıkmaya başladığı koşullarda, 'özgürlük' diyenler düşkünlüğü, 'bağımsızlık' diyenler sömürgeci devletin en temel işlevi olan sömürgeleştirme işindeki bağımsızlığını kastederlerdi. Ancak, denilebilir ki ilk çıkan ***Serxwebûn*** gazetesinden başlayarak bugüne kadar, logosunun üzerinde yer alan Ho Chi Minh'in ***'Jı Serxwebûn û Azadiyê bı rûmettır tıştek nîne'*** sözünün gereklerini yerine getirmek için, onbinlerce şehit verilmesi gerekmiştir. Kaldı ki, bu sözün gereklerinin yerine getirilmesi süreci bugün de hızından hiçbir şey kaybetmemiştir ve bunun gereklerini yerine getirene kadar da devam edecektir."

SAVAŞA İNANIYORUM, ÇÜNKÜ KAZANDIRAN TEK ŞEY SAVAŞTIR

Başkan APO değerlendiriyor...

bahsetmiyorum, fakat iyi niyet cehenneme götürür ve çoğunuzu oraya götürüyor. Elbette ki, herkes komutan olamaz, zaten çok komutan olsun da demiyoruz. Benim istediğim iki elin parmak sayısı kadar bir

şey, diğerlerini idare etmesini biliriz.

Her zaman arzuladığım, "bunlar bayağı anlıyorlar ve işler üzerinde sağlam duruyorlar." Geçen sene ilk hazırlıklardan sonra, ilk defa keyfimize, arzularımıza ve olanaklarımıza göre tam bir askeri düzen kuracağız, dedim. Anakarargahın parası, bütçesi var, görkemli dağları var. Öyle bir oturacaklar ki, bir askeri konsey toplantısı yaparlar zangır-zangır yer titrer ve düşmana korku salar ve başarı nasıl geliyor onu iliklerine kadar hissetirirlerdi.

Daha sonra ortaya çıktı ki en serseri, en lümpenlerin bile yapmayacakları hafiflikler yapılmıştır. Bir halk davasının yüceliğinde gösterilemeyecek ne kadar kişiliksizlik, hafiflik varsa hepsi sergilenmiş. İşin kutsalığına ilişkin tek bir doğru tutum takınılamamış ve tek bir kişi de saygılı olamamış. Ondan sonra da kendilerini adam yerine koyuyorlar. Şimdi burada önemli olan birbirimizi idare etmek değil. Temel ilkeler, temel esaslar var, onunla oynanmadık tek bir yön bırakılmamış. Birbirlerini idare ediyorlarmış. Bu, karı-kocanın veya ailenin birbirini idare etmesine benziyor. Kürt aile tarzının en berbat, en pespaye idare tarzı dört-dörtlük, ana karargah komutanlığı biçiminde karşımıza çıkarılmış. En bilinçli, sözümona tecrübeli olanların elinden gelen marifet bu. Anlamamışlar, çeyrek asır üzerinde durduğumuz öğeler, milim kadar mesafe almamışlar.

Bir halk adına büyük bir talihsizlik!

Sizler de öyle, çoğunuz oradaydınız. Elbette ki, bu, bütünüyle gerçeğinizi ele veriyor. Büyük iddialarınız yok, esaslar dahilinde yaşamaya katılma diye bir sorununuz yok. Büyük gönüllülük, büyük irade, arzu mu desem onlar da fazla yok.

Kendime her gün soruyorum, şimdi arkadaşlarımızın savaş dersine gidiyorum, acaba "ben varım" diyen bir kişi, bir irade, böyle bir aday çıkabilir mi diyorum. Kendini savaşa veren bir tek kişi istiyorum! Ama yok!

Uydurmacı, bin dereden su getirirler gibi kendilerini kandırıyorlar. Bunu bozmamız gerekiyor.

İçinizde bir asker, mümkünse komutan çıkarmak gerekiyor. Tamam ben yapamıyorum diyelim, ama yaptırma konusunda çok inatçıyım. Siz de şunu söylüyorsunuz; "yapamazsın, yaptıramazsın" bu da bir tezdir. Yaptırma daha değerli bir çalışmadır, yaptırmam gerekiyor. Yapmam değil, yaptırtmam gerekiyor. Çünkü yaptıran olmazsa bir işe yaramazsınız. Yapmaya soyunsam durum daha da felaket olur, bir gün bile dayanamazsınız. Onun için yaptırmam gerekiyor.

Kulaklarınızı biraz dört açmalısınız. Önderlik diyorsunuz, sıradan bir yol arkadaşlığında bile bir iddianız varsa, bu sefer kulaklarınızı dört açın. Zorlanırsınız, çok inatçıyım. O da müthiş kavgacıydı, kimse onun yanından bile geçmezdi kavgacılıkta, ama elimden zar ağlıyordu. O çocuk halimizle bunu yaptığımıza göre şimdi sizlere ne yapamayız ki! Tam başarıp başarmamam o kadar önemli değil, var olduğum sürece çok önemli bir durumum olduğunu kabul etmelisiniz.

Anlayın!

Ve yaşayacak mısınız, savaşacak mısınız kaçacak mısınız, ne yaparsanız yapın, ama ciddi yapın! Karşınızda öyle duran biri de yok, büyük hareket halinde olan bir olay var. Durmaz yani, öyle kimseyi de sağlam bırakmaz. "Doğduğuna pişman etmek denilir ya", aslında dünya gerçeklerine göre de bakarsanız Kürdün doğmaması gerekirdi.

Savaşımın bir amacı da çirkinlikleri mezara gömmektir

Bu Kürt denilen olayın çoktan yeraltı olması gerekirdi, ama orta yerde bırakılmış.

Benim savaşımımın diğer bir amacı da mezara gömmektir.

Yaşamaması gerekenleri, yaşar gibi kendini aldatanları mezara göndermek. Büyük çirkinliklerin gün yüzünde açık durması çok tehlikelidir. Bir an önce mezarı derin kazıp içine koymak gerek. Bu anlamda kendime bir mezar kazıcı da diyebilirim.

Büyük trajedi, büyük acı!

Kimler bunu başa getirdi? Nasıl yaşıyorsun diye bizi kandırdılar veya yutturdular. Nasıl kabul ettiniz bu yaşamı? Ben kabullenemiyorum. Anamla kavgamın en önemli nedeni de buydu. "Beni yaşatmayacağın halde neden bu duruma soktun" diye. Tabii bu hesabı daha sonra çoğuna sordum. Devlete, dünyaya soruyorum. Artık bundan zevk alıyorum. O yaşanmaz durumu kim yarattı ve böyle büyük utançla yaşamı kim bu hale getirdi? Bütün bunlar kavganın felsefesidir. Kimse sizleri öyle ucuz savaşa, ölüme veya öldürmeye kaldırmıyor. İliklerinize kadar (varsa ilik diye bir şey) hissedeceksiniz.

Benim tarzımda savaşçı olmak istiyorsanız bu kavramlara anlam vereceksiniz!

Kimin oğlu, kimin kızı olursanız olun, bu benim kavga tarzımdır. Bana göre bunda yer almak isteyenler biraz bunu hissedecek, duyacak, bilecek.

Çetin bir oyun!

Bana göre siz değil, bu oyunda yer almak, birer oyun bozan gibi geliyorsunuz. Buraya ilk adımını atanların bir defa kini, hırsı, arzusu, merakı, korkusu, cesareti hep olağanüstü sınırlarda olacaktır. Ben oldum olası böyleyim. Herhangi bir işe el attığımda, sanki sırat köprüsünden geçiyor gibi bir durum içinde olurum.

Ve yaşam bizim için sadece ve sadece uçurumun kenarından "ha devrildim, uçuruma yuvarlandım" diye nefes nefese soluklanmak gibi bir şeydir. "Uçurum var ha!" diyorum "gittim, gitmek üzereyim." Ama büyük dengeyi hesaplıyorum, ama sizlere bakıyorum, neredeyse bir üfürükle yıkılıp gideceksiniz.

Sağlam duruş nerede, denge nerede?

Sizlerle alay etmek istemiyorum, ama neden kendinizi bu durumlara soktunuz? Neden öğrenmeyi beceremiyorsunuz? Yaşayamayacağınız belli. Neden böyle kabul ettiniz yaşamı? Kim kandırdı sizi? Büyük yaşayacağımıza inanamıyorum. Sadece dayatmaya çalışıyorum. Tek becerebildiği, bile bile başkaların yanlışına, saygısızlıklarına, çirkinliklerine alet olmamak. Son direncim bu temeldedir.

Gırtlağına kadar batmışsınız hevaller, yani çirkinliğine mi desem, diz boyu yanlışa mı, kötülüklere mi desem gırtlağa kadar. Bu yüzden büyük eylem adamları ve güzelliklerin insanı olamıyorsunuz. Oldunuz da ben mi engelledim? Tam tersine yoktan var edipte az mı verdik size? Benciller mi, nankörler mi ve zavallılar mı olarak sizi değerlendirsem? Bu kadar arkadaşlığa değer verseydiniz, sıradan bir günümü veya herhangi bir sürecimi değerlendirmeye tabi tutsaydınız, bu yaşamı böyle kendimize layık görür müydünüz? Böyle olur muydunuz, böyle kalır mıydınız?

"İşte ülkeye gidiş günleri yakınlaşıyor, bilmem heyecanlanıyoruz." Habercimiz, "ülkeye gidiş üzerine konuşulsa" diyor. Ne ülkesi, ne gidişi diyorum. Bu halinizle siz nerede, üke nerede, savaş nerede! Gidip kafa karışıklığını sürdürecekler. Öyle gideceğinize hiç gitmemek daha iyidir. Elbette ki, ben akıllı çalışıyorum, sizi biraz güçlendiriyorum, ama gidip böyle kendi pespayeliğinizi kusasınız diye değil. Beni birisi ikna etmeli, "biz şerefle, onurla, ama gerçekten, yani bir şeyler yapmayı bilerek gitmek istiyoruz." Bu konuda beni inandırmayana geçit vermem. Bu kadar delikanlısınız, ama bir kişi bile sözüne sahiplik edemiyor. Ben de burada sizin gibi çalışıyorum. Bana göre, buranın olanaklarına göre kesin tatminkar bir çalışmadır. Fazla kusuru yoktur. Benim elimde değil, başkalarının egemenlik sahasıdır. Düşünün yani, içinizde tek biri tatminkar çalışabildi mi? Gel de sizin halinize üzülmeyelim veya gelin de bu sefer işte rahat rahat "gidiyorlar, yapacaklar" diye kendimi kandırmayayım. Sağlam arkadaş istiyoruz burada. Hiç olmazsa başkalarının yanlışına boyun eğmeyecek kadar sağlam ayakta kalalım. Yaratamıyorsa bile yanlışın savaşçıları mı olacaksınız?

Yıllarca ne bir toplantı yapmayı, ne de bir durum değerlendirmesi becer. Korkunç çirkinlikler ve savaş dışılıklar had safhada. Kuralsızlıklar, değerlerle oynamalar, cehalet, sanatın gereklerine göre tek bir adım yok. Nasıl ciddiyetinize inanayım? Adeta "Kürt savaşı böyle olur" diyorsunuz. Peki bu savaş yüzyıllardan beri kötü kaybettirmedi mi? Kaldı ki, kimin savaştığı da ortadadır, Güney savaşı (KDP-YNK) son örneğidir. Dünyanın en çirkin bulduğu savaş. Savaş dersini sen mi veriyordun Ebubekir? Bu dediklerimden bir şey anlaşılıyor mu?

Tarihi omuzlamak değil, varsa bir tarih, bende içinde yer alıp giderim biçiminde bir yaklaşımınız oldu. Bu da kendini tamamen şartlandırmadır. Keşke Ebubekir'in hikayesini yazan olsaydı: Nasıl bir savaşçıdır diye. Küçümsenmemeli. Yaşadıkları anlatılmaya değer.

"Önderlikle düşman arasında sürekli göz kırparak yürüyoruz"

Ebubekir arkadaş: Önderliğin istediği tarzda bir oyuna girmedim.

Parti Önderliği: Sahaya bile giremedin, bence tribünlerde seyirciydin.

Ebubekir: Çoğu zaman öyleydim.

Parti Önderliği: Ben ise hâla gol attırmaya çalışıyorum.

Ebubekir: Gün geçtikçe durumları daha iyi anlamak, kendimi daha doğru katmaya çalışacağım.

Parti Önderliği: Yüksek bir komuta örneği sergilemezseniz bile, kendinizi yaşatmanız bile bir anlam ifade eder. Ama nasıl bir yaşam?

Ebubekir: Biraz anlamsızdı, Başkanım.

Parti Önderliği: Fazla anlamı yok.

Ebubekir: Süreçlere tam anlam verememe, süreçleri başarıyla götürememe, sıradan bir yaşam oluyor.

Parti Önderliği: Sıradan ve zavallıca oluyor.

Ebubekir: Kazanılması gereken çok şey var.

Parti Önderliği: Kaldı ki, benim de çok kolay bırakmayacağım görülüyor herhalde.

Ebubekir: Önderliğin tarzı, en ufak bir şeyi sonuna kadar değerlendirme biçimindedir.

Parti Önderliği: Sonuna kadar yoldaşın yoldaşıyım. Hiç uzlaşmaya gerek yok. Böyle örgütü kurtaralım, durumu kurtaralım diye yaklaşımlara da gerek yok. Ciddi yaklaşabilmeliyiz. Basiti yaşayacağımıza hiç yaşamayalım veya durumları ucuz idare edeceğimize, hiç etmeyelim daha iyidir. Aslında bizi yakınen izleyenlerdensin.

Ebubekir: Tarzı yakalamadan, ona yeterince anlam vermeden başarmak mümkün değil.

Parti Önderliği: Kürt savaşı yapılamaz değil mi?

Ebubekir: Başarılmaz Başkanım. Hele hele bu Kürdistan ülkesiyse kesinlikle önderliğin tarzı başarı tarzıdır, onun dışında yenilgi vardır.

Parti Önderliği: İşte bunu genç arkadaşlara anlatmak gerekiyor. Genel teori ile fazla bir şey anlayamazlar.

Ebubekir: Başarının nerede olduğunu, kayıpların nasıl ortaya çıktığını belirtmeye çalışıyoruz.

Parti Önderliği: Çok basit gibi gözükse de, genel doğrularla, genel teorilerle iş yapmıyorum. Teoriyi sırf başkalarını idare etmek için bir araç olarak kullanıyorum. İlgim, tarzım biraz derin, sanat niteliğinde. Evet Cuma arkadaş, neyi anlatmak istiyorum sence. Yoksa ciddiye alınmıyor muyuz?

Cuma arkadaş: Aslında bir noktada ciddiye alıyoruz, tek bir noktada. İşte, bu da önderlik kazanıyor, önderlik güçtür, önderlikten güç alınabilir, önderliğin kazandıkları var onları yiyebiliriz. Bu noktada ciddiye alıyoruz.

Parti Önderliği: Son süreçlerde mi bu gelişti?

Cuma: Önderliğe bağlılık denilen de budur, saygı-sevgi denilen de budur.

Parti Önderliği: Ama çok tehlikeli bir durum.

Cuma: Bu noktada ciddiye alma var. Bunun dışında önderliğin başka özellikleri var mı, yok mu bu ilgilendirmiyor.

Parti Önderliği: Evet, o kazandıran özellikler de-

> ***"Benim savaşımımın diğer bir amacı da mezara gömmektir. Bu yaşamaması gerekenleri, yaşar gibi kendini aldatanları mezara göndermek. Büyük çirkinliklerin gün yüzünde açık durması çok çirkindir. Bir an önce mezarı derin kazıp içine koymak gerek. Bu anlamda kendime bir mezar kazıcı da diyebilirim."***

ğil mi, o çalıştıran özellikler. O çok hassas, kolay kolay kaybettirmeyen özelliklerle hiç ilişkileri bile yok.

Cuma: Evet, o yönleri anlamak istemiyoruz. Anlasak yapmamız, yerine getirmemiz gerekiyor.

Parti Önderliği: O zaman da rahatları bozuluyor.

Cuma: O zaman da rahatımız bozuluyor. Aslında anlamama denilen şey buradan kaynaklanıyor. Anlamak istemiyoruz, yapmak istemiyoruz. Onun için rahatımız bozulacak, biraz zorlanacağız o zaman düşmanla karşı karşıya geleceğiz, köklü bir hesaplaşmaya gireceğiz.

Parti Önderliği: Büyük düşünecekler, büyük uğraşı verecekler. Kendilerini müthiş sağa-sola vura vura çelikten, adeta ateşte dövüle dövüle keskinleştirecekler, o da işlerine gelmiyor.

Cuma: Gelmiyor.

Parti Önderliği: Hatta gerektiğinde ölümü kabul ediyorlar, ama buna gelmiyorlar.

Cuma: Evet, bunun içinde önderlikle düşman arasında sürekli göz kırparak yürümeye çalışıyoruz. Ortaya çıkan gerçekliğimiz bu.

Parti Önderliği: Öyle değil mi?

Cuma: Yani hem düşmana, hem de…

Parti Önderliği: Önderliğe göz kırparak değil mi?

Cuma: İdare etme. Bunun için zaten düşman da savaştan fazla sonuç alamıyor, önderlik de fazla savaştıramıyor.

Parti Önderliği: Ortayolcular da yaşayabildikleri kadar yaşıyorlar. Kendilerine göre bir tarz icat etmişler.

Cuma: Aslında katılım tamamen bu tarz bir katılım. Onun için önderliğin tarzını esas almıyoruz.

Parti Önderliği: Ciddiye bile alan yok. Fakat ciddiye aldıkları yan, dediğin gibi kazandırdıklarını ucuzundan, kurnazlıkla, hatta bir hırsız gibi ele geçirmek.

Cuma: Evet, onu tespit etmişiz. Yani önderlikte güç var, yaklaştıkça güç alıyoruz. Önderlikte değer var, önderlik yaratıyor diyoruz.

"Kendimizi önderliğe ve partiye ait olarak görmüyoruz"

Parti Önderliği: Lümpenlerin, küçük-burjuvaların hırsızlığına benziyor.

Cuma: Küçük-burjuvalık da yok aslında, küçükburjuvalıkta yine birtakım şeyleri yapma var. Ama bizimki o da değil. Bizim ki öyle sınıfla izah edilebilecek bir durum da değil.

Parti Önderliği: Lüpenizm olabilir, yani böylesi toplumumuzda çok yaygın.

Cuma: Aslında düşmanın yarattığı bu. Yani lümpen bir toplum yaratmış.

Parti Önderliği: Bunlar PKK'nin başına musallat edilmiş biçimleri oluyor. Ne olacak halimiz peki?

Cuma: Önderlik aşmak istiyor, çok büyük çaba da harcıyor, yüklendikçe de yükleniyor, fakat bu işimize gelmiyor. Onu da görüyor.

Parti Önderliği: Onun sezmemek mümkün mü?

Cuma: Bunu da biz görüyoruz. Önderlik aşmak için olanca yükleniyor, fakat bizim işimize gelmiyor.

Parti Önderliği: Neden işimize gelmiyor?

Cuma: Direnme burada çıkıyor Başkanım. O direnme denilen olay aslında budur.

Parti Önderliği: Neden? Güzel, doğru ortada, başarı ortada buna gelmiyorlar, ya neye?

Cuma: Kendimize ait olarak, kendimizi görmüyoruz. Önderliğe, partiye kendimizi ait olarak görmüyoruz. Kendimizi aslında düşmana ait olarak görüyoruz. Düşmana aitiz.

Parti Önderliği: Düşmana göreyiz. Onun bize layık gördüğü yaşama göreyiz.

Cuma: İşte, biz böyle doğduk, böyle büyüdük, böyle de ölürüz.

Parti Önderliği: Büyük bir talihsizlik ve kör kadere inanmak çok. İnat ediyoruz değil mi?

Cuma: Doğrudur Başkanım.

Parti Önderliği: Ne yapayım bırakayım mı sizleri?

Cuma: Bırakılsaydı Kürt toplumu çoktan bırakmıştı. Zaten önderlik buna müdahale etti, "bırakma" dedi. "Kalkman gerekiyor" dedi. Yine partimizde birçok arkadaş hep sorun yarattı, bırakmak istedi.

Parti Önderliği: Aslında bunların hepsi beni işten el çektirme numaraları değil mi?

Cuma: Aslında çoğumuzun pratiği bu.

Parti Önderliği: "Bırak bizi" diyorlar değil mi?

Cuma: Ama önderlik ısrarla "yürüyeceksiniz" diyor bırakmıyor. "Madem yaşamak istiyorsunuz, yaşamın yolu budur. Madem yürümek istiyorsunuz, böyle yürüyeceksiniz. Başka türlü yaşayamazsınız, yürüyemezsiniz" diyor.

Parti Önderliği: "Bir sigara içeyim dumanını iyi savurayım." Karikatürize edilirse durumlar biraz böyle.

Cuma: Tamamen böyle Başkanım.

Parti Önderliği: Öfkelisiniz, derinden üzülüyorsunuz. Anacığınızın kucağına geri yollayayım. Çok ayıp olur değil mi?

Cuma: Bunu da kabul etmiyoruz. Zaten bir şey olmadığı için kalıyoruz, orada daha fazlasını bulsak giderdik.

Parti Önderliği: Zaten düşman bunu bildiği için, "yanılmışlar, sizi kandırmışlar" diyor.

Cuma: Bugün aslında düşmanla, önderliğin üzerimize yürüttüğü bir savaş var, korkunç bir savaş var. Şimdi ikisine de göz kırptığımız için, önderlik de bazen "sonuç alabilirim" diyor. Bu sefer "herhalde yaparlar" diyor. Sonuçta yanıltma denilen durum burada ortaya çıkıyor. Düşmana da aynısını yapıyoruz. Düşman da diyor "yüklenirsem sonuç alabilirim" göz kırpılıyor. Biraz daha yükleniyor. Savaşın şiddetlenmesi aslında böyle oluyor. Yani ortada bir durum var, kim yüklenirse o kazanacak.

Parti Önderliği: Ortayolcu, elbette ki, iki tarafa da göz kırpıyor. Gözkırpma hareketi güçlü.

Cuma: Düşmanı da ayarlama, önderliği de ayarlama böyle ortaya çıkıyor.

Parti Önderliği: Çok ilginç değil mi? Benim de yarattığım bazı durumlar var. Sanıyorum artık buna idare etme tarzı demeyeyim de, son dönemlerde düşmanın da boşa çıkarma hesaplarıyla bağlantılıdır, gözkırpma, arkasında koşmak, sağınasoluna. "Kazandırdıklarına yeltendikleri için kalıyorlar." Doğru, ama istemezdim. Bu bir bağdır kendileri için. Ancak oltaya takılan balık böyle düşünür. Tuzaktır kendileri için aldanmamaları gerekir. Ne benim, ne düşmanın kazandırdıklarına böyle aldanmamaları gerekiyor. Ben açık, kimseye yem olsun diye kazandırdıklarımı iletmiyorum. Ben bununla çok açık, bağıra çağıra diyorum ki; savaş için. Onlar da diyor ki, "biz balığız takılsak da bu yemi öyle kullanacağız." Biçim bu, tarz bu.

Cuma: Önderlik bize onu layık görmüyor, biz kendimize layık görüyoruz.

Parti Önderliği: Kendileri layık görüyor. Tabii görmüyor musun tam tersini habire söylüyorlar. Aynı zamanda büyük çaresizliklerini bana da egemen kılmaya çalışıyorlar.

Cuma: Aslında yürütülen savaş türü bu. Yani "bırak kalalım" bu anlama geliyor.

Parti Önderliği: Savaşacaksak dahi bırak kendimizin yaptığı gibi.

Cuma: Evet, bunu önderliğe kabul ettirme var. Yani önderlik de bizim gibi olsun. Savaşta istediğimiz gibi olsun. Bizde böyle idare eder, gideriz.

"Savaş ve er meydanına sadece yenmek için çıkılır. Yenmek veya yenilmek kavramından da fazla haberiniz yok. Kör bir isyancının, bir ilkelin öfkesi ne kadarsa, canı ne kadar istiyorsa o kadar. Kavga ise kavga, uzlaşma ise uzlaşmaya yatırma durumu söz konusu. Bu kişilik doğru savaş tarzına direniyor, hem de büyük direniyor."

Şehit düşen arkadaşlarımız kendilerini değil, beni mezara gömmüyorlar

Parti Önderliği: Tehlikeli! Sizleri bırakmak mı gerekiyor?

Ebubekir: Sorun bırakmakla çözümlenmiyor Başkanım. Aslında ortada çözüm var. Bırakanların buna doğru katılmaları gerekiyor ve bırakmakla yüz yüze olanların kendini doğru gözden geçirip buna doğru katılım yapmaları gerekiyor. Bize düşen görev budur.

Parti Önderliği: Ama çok zorlanıyorsunuz. Durumlarınıza üzülüyorum.

Cuma: Biraz da şu var: "Önderlik yüklendikçe yükleniyor. Sorunları çözdükçe çözüyor, ihtiyaçları giderdikçe gideriyor. Nasıl olsa önderlik bunu yapıyor, bizimde kendimizi yormamıza gerek yok, biraz daha yüklensin."

Parti Önderliği: Sadece o da değil. Yapılan biraz daha farklı. "Öyle bizi kendi bildiğin, düşündüğün gibi yürütemezsin öyle bizi düşündüğün gibi ordulaştıramazsın, öyle biz senin sandığın kadar aptal değiliz. Bizde biziz, bizde de birtakım marifetler var. Sen kim oluyorsun." Hatta, "al bizde böyle yaparız" iddia o yapılan da bu.

Cuma: Zaten pratikte ortaya çıkan tamamen bu olmaktadır. Önderlik kazandıkça böyle "biraz daha kazan, biraz daha yiyelim." Önderlik sorunları yüklendikçe biz diyoruz "bu sorunları da üstlen. Bu sorunları da çöz" yaptığımız bundan başka bir şey değil.

Parti Önderliği: Hayır, yani işler o noktaya geldi ki; çuval dolusu para yolluyoruz, ama sağa sola dağıtıyorlar. Dünyanın en fedai insanlarını, en kahramanca kızları ve delikanlıları gönderdik. En fedai diyelim ki, örnekleri ortada. En yapılamayacak veya en olmayacak şeyler bize dayatıldı. Burada bizi boşa çıkarmanın büyük ustalığı da var.

Cuma: Evet, adeta bir görev bölümü var. Önderlik kazanacak, biz de tüketeceğiz.

Parti Önderliği: Korkunç, hem de tüketeceğiz.

Cuma: "İstediğimiz gibi tüketeceğiz, buna da hiç kimsenin ses çıkarmaması gerekiyor". Felsefe bu!

Parti Önderliği: Ne kadar görkemli kazandırıyorsam, o da, o kadar görkemli kaybettiriyor.

Cuma: Buna da eleştiri olunca büyük bir tepki duyuyor, öfke duyuyor. "Neden eleştiriyorsun? Ben görevimi yerine getiriyorum aslında" anlamı bu.

Parti Önderliği: "Benim böyle kişiliğim var, yetmez mi?" Devlet şunu söylüyor; provokasyon felsefesi. "Yaşamınızı elinizden aldı, isyan edin." Bunu söylüyor, kendilerini yaşayacaklar. Şimdi kendinizi yaşayın, ama nasıl yaşayacaksınız? Yani bu felsefe çok tehlikeli, bunlar neyle kendilerini yaşayacaklar?

Cuma: Önderlik olmasa bir gün dahi yaşanamaz. Önderliğin kazandıklarıyla yaşıyoruz, yaşadığımızı sanıyoruz veya değerlerin sahibi olduğumuzu sanıyoruz ya da bu kazanımlar her zaman olabilir yaşayabiliriz.

Parti Önderliği: Sanki sermayaleri varmış arkada. Ben elinden almışım. Sanki çok geniş, görkemli bir yaşamları varmış da ben onları oradan alıkoymuşum ve benden daha iyisini istiyorlar. Böyle bir durum yok, hepsi meteliksiz, çingene çadırından bile daha kötü bir yaşamları var.

Cuma: Onun için aslında önderliğin yaşamasını istiyorlar. Önderlik yaşamalı!

Parti Önderliği: Sadece kendilerine gerektiğim içindir.

Cuma: Zaten bu noktada ciddiye alıyoruz.

Parti Önderliği: Korkunç bir ihaneti, ben hep şöyle görüyorum. "Sen bize lazımsın. Çünkü yememiz için." İnsan yoldaşını yer mi? Kör Cemal vardı "nezaketen yemek, öldürmek" diyordu. Bu şu anlama geliyor, "yaşamamız için seni yemeyelim biz Başkan."

Cuma: Zaten bundan başka bir şey değildir. Önderliğin kazandığı bir değeri yemek önderliği yemektir. Pratikte de ortaya çıkan budur, sürekli tüketiyor.

Parti Önderliği: Tabii şehit düşen arkadaşlarımız bile, aslında beni mezara gömüyor, kendilerini değil. Çünkü ben yaşamın bir büyük savaşçısıyım. O ucuz ölümlerle kendilerini değil, beni öldürüyorlar. İşte, bunu bırakmak gerekiyor. Elbette ki, bu söylemekle de olmuyorm yetmiyor. Nasıl böyle özce, ustaca tarz gösterelim diye hep düşünüyorum. Nereden giriş yapsak. Aslında tedbirlerimi almışım, beni öyle kolay kullanmaları mümkün değil.

Cuma: Kullanma değil, fakat önderliğin bazı izlediği yöntemler de var. Farkında olmadan önderlik bize bazı adımlar da attırıyor. Yani oyunu biraz bozuyor.

Parti Önderliği: Tabii, tedbirlerimi almışım. El attığı her şey elinde patlıyor. Akıllanmak istemiyor. Başlarına binbir bela geliyor, yine büyük bir iflah olmazlık örneği sergiliyorlar.

Cuma: Yani bizim işimiz, görevimiz sanki bozmak.

Parti Önderliği: Evet bozmak, görev bozmak. Er meydanına çıkmışlar. Herkes süper savaşı vermekle karşı karşıya.

Cuma: Öyle bir görev belirleme vardı "önderlik yapar biz bozarız."

Parti Önderliği: Türk genelkurmayı dört dörtlük ajanlarını hazırlasaydı, bu kadar başarıyla oynayamazdı.

Cuma: Mümkün değil. Türk genelkurmayı değil, dünyanın bütünü ajanlarını kullansaydı yine bu kadar olmazdı. İzleyenler olsa, belki dünyanın en etkili taktiklerini geliştirirler.

Parti Önderliği: Karşı-psikolojik savaş, özel savaş gerçeğini ortaya çıkarıyor.

Kürdü böyle devasal tutmak olağanüstü bir yetenektir. Elbette ki, biz bununla yetinmek istemiyoruz. Ben sizleri görkemli savaş arkadaşları olarak ele almak istiyorum. Eskiden benim pek gücüm yoktu, ama şimdi imkan yarattım. Bunlar üzerinde her şey yapılabilecek olanaklardır.

Cuma: Bir halkın özgürlüğü için ne gerekiyorsa var.

Parti Önderliği: Silah var, para var, insan var. Yeter ki sahiplik et, yeter ki onunla iş yapmaya kendini ver. Eskiden bu kadar iddialı olamazdım. Şimdi fazlasıyla var, yalnız savaş değil, yaşamın da olanakları hiçbir yerde bulunmayacak kadar değerli ve tatminkardır.

Şu anda Türkiye'de piyasayı izliyorsun; bir somun ekmek 22 bin liraya. Günde 18 saat Türkiye'de çalışsalar, bence somunu bile zor kurtarırlar değil mi? Yüzde sekseni işsiz-güçsüz.

Cuma: Ailelerin çoğu dilencilik yapıyor, çalışıyor, şuradan-buradan geçiniyor, yine kendini geçindiremiyorlar.

Parti Önderliği: Somunu kurtarmak meseledir. Ama burada bizler imkanlar yaratmışız. Yediğiniz yemeği bile kolay görmemeli. Ben bile gerçekten bir parça ekmeğe hasretim. Çünkü onun kavgası önemli ve kolay da değildir.

Cuma: Başkanım bunun kavgasını vermediğimiz için ekmek kazanmanın ne demek olduğunu da bilmiyoruz, kazanılan ve bize hazır sunulanlar da az, yetersiz buluyoruz. Daha fazlasını istiyoruz.

Parti Önderliği: İnanılmaz bir şey, dörtte üçünü atıyorlar. Neredeyse çıldıracağım. Hatta, kuru ekmek benim en iyi katık, en hoşuma giden yemek tarzı, biçimi, parçasıdır.

Cuma: Yaşamı kazanmasını bilen, onun ne demek olduğunu bilir ve onu doğru kullanır. Bizde öyle bir durum yok. Hep başkasının kazandığı üzerinde yaşamaya alışmışız.

Yaşamak için daha fazla savaş!

Parti Önderliği: Bir de PKK'de yetkiler geliştikçe.

Ne kadar esef verici. Bütün bunları onurunuzu kırmak için söylemiyorum. Ciddiyete davet ediyorum, anlayışa. Önümüzde önemli bir iş var. Savaş işi!

Bir ekmek parçasının elde edilmesinden tutalım, biraz namus, onur, özgürlük kavramına değer veriyorsanız onları da elde etmek ancak savaşla olur.

Savaşla!

Savaş bugün Kürdistan'da yapılacak tek iştir.

Gerekçelerini sizlere sayfalarca da dizebilirim. Çükü bu ülkede yapılabilecek başka bir iş yok. Zaten insanlarımızın yüzde doksanı işsiz. Düzen öyle bir durum yaratmış ki, objektif olarak ancak savaşırsan yaşayabilirsin. Zaten düzenin de yaptığı bir karşıdevrimci savaş veya bir karşı savaş durumu var. Şu anda ister 70 yıl deyin, ister yüzlerce yıl deyin, bu ülkeye gelenler savaşı dayatmış, yani istilacılar, işgalciler, sömürgeciler faşistler, özel savaşçılar. Bu ülkede sadece talanla, vurgunla kapmak için geliyorlar. Devletin başka işi yok. Tarzı savaştır, ama karşı-devrimci savaş, ama el koyma savaşı.

Bir İngiliz sömürgeciliği olsa, salt savaşla el koymaz, üretimi geliştirir, hatta kendine göre bir sosyalitesi vardır, onu geliştirir ve savaşmadan da kazanır, kazandırır. Amerikalılar, Ruslar, gelişmiş uluslar belki savaşmadan sömürüyü yapabilirler, ama Türk sisteminde bu yok. Yalnız mala-mülke değil, cana da el koyarak yaşamak istiyor.

Ülkemizde, halkımız üzerinde her şey el koymaktan ibarettir. Öyle kendinizi adam yerine koyup da "normal ekonomiyle yaşanamaz mı, normalde bir sosyal yaşam olamaz mı?" Olmaz! Hiçbir şey senin değil. Hem tarihi olarak, hem ekonomik, hem siyasi, kültürel, hangi cepheden ele alırsan al böyledir.

Sizlere büyük savaş gerekçesini anlatmaya çalışıyorum. Savaşlara kolay girilmez. Bizler bir ekmek parçası için savaşa başladık. Bu ülkede yaşamak isteyenin, savaşın tek çare olduğunu anlaması gerekiyor. Bu ülkede başka türlü olmuyor. Eğer analarınız, babalarınız sizlere bir şeyler yedirdiyse onun karşılığını da başkalarıyla savaşarak elde etmemiştir.

Benim kadar bu zor işlerinden çekinen yoktur. İlk tabanca sesini duyduğumda nereye gideceğimi, kendimi nereye atacağımı bilemiyordum. O ses beni öyle ürküttü ki çok açık itiraf ediyorum, ben bu kadar korkak birisiydim. Ve hâlâ da bir ses oldu mu "hop" diye havaya fırlarım. Ama düşünün, bu kişi savaşı tarihte ilk defa bu aşamaya kadar getirebildi. Neden? Çünkü en değerli ve en sonuç alıcı çabanın savaştan geçtiğini bildiği için bunu yaptı.

Savaş dışında hiçbir şey kazandırmıyor, savaşın dışında hiçbir şey yaşatmıyor, bütün çalışmalar kaybetiriyor.

Pamuğa gidiyordum Çukurova'ya, kan, ter içinde gündeliğe birkaç gün çalıştım. O ilaçların da (ki alerjim vardı), bulaşıcı etkisiyle nefes bile alamıyordum. Çok çalıştım, sonuna kadar, "ama bununla neyi kurtarabilirim" dedim. Babamın tarlasında çalıştım, yine mükemmel yolma yoldum, bitik, bakıyorum hiçbir şey kurtaramayacağım. Zaten bununla bir kış bile idare edilmiyor. Çare değil. Çalışmasını bilmediğim için de-

"Öyle anlaşılıyor ki, çok farklı dünyaları yaşıyoruz. Sizler büyük başarısızlık ve büyük kadercilik dünyasının içindesiniz. Özgürlük yürüyüşüne, onun her ür savaşımına kendini başarıyla adama noktasında bile, kavram olarak bir gelişme durumunuz yok. Çok farklı dillerden konuştuğumuz ortaya çıkıyor."

ğil, iyi yapıyordum. Kusursuz, ama sonucu gün gibi ortadaydı. Ki, bununla taş çatlasa ya kışı çıkarırız, ya çıkaramayız. Başka bir iş gerekli, okula gittim, süper öğrenciydim. İlkokulda öğretmenim beni iftihar listesine geçirdi ve yanına aldı yemek yedirdi. Eşiyle birlikte bir de beni yanına oturttu. Hâlâ hatırımda, Türkçem bile yoktu başlangıçta. Son sınıfa kadar hep böyle yürüdük.

Sıradan bürokrat olup kendimi tüketmekten başka bir sonuç alamayacağımı gördüm ve beni savaşa, olağanüstü savaşa hazırlayacak sürece girdim. Savaşa hazırlıktan bahsettim, bakın hiçbirinizin rüyasında bile geçmezdi, ben siyasalın en başarılı öğrencisiydim. Ve düzen sınırları dahilinde ben vardım. Bakanlıkları da, bilmem yeni yüksek bürokratlıkları da, fakat baktım olmuyor, yapamıyorum. "Fazla ürün yok bu işte, yaşam yok" dedim. İşte bundan sonra devrimcilik mesleğine giriş yaptım.

Acayip gerekçe buluyorum savaş için. Savaş olsa olsa Kürdistan savaşı olur dedik. Bin dereden kelime arıyorum, kütüphanelere gidiyor, birkaç kelime öğreniyorum. Savaş için gerekçe arıyorum, kişiyi ikna etmek için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

Bunları şunun için sizlere hatırlatıyorum; ciltler dolusu kitap, bütün olanaklar önünüzde, ama değerlendirmesini bilmiyorsunuz. "Gelin yoldaşlarım size moral aşılayacağım, bu ülkede savaş gerekçesini izah edeceğim" en değme adamımız, komutanımız bunu yapamaz. Ama biz gücümüzün büyüklüğünü sizlere ürkütmeden anlatmaya çalışıyoruz.

Savaşı esas alan müthiş düşünür, müthiş örgütlenir

Savaş teorimize ters, savaş hazırlığımızı boşa çıkarma, savaş olanaklarımızı hain gibi çarçur etme, dersi değerlendirirken asıl anlatılması gereken hususlar bunlardır. Hakkınız yok buna, ben size kavganın gerekçelerini anlatıyorum, ispatlıyorum da. Savaşı nasıl zorluyordu bütün işler, neden bize umut vad etmiyordu.

Ve savaş neden en önemli üretim kaynağı; ekonomik üretim, siyasi üretim, estetik üretim, hatta düşünce üretiminin kaynağı. Benim kadar tedbirli, yani bütün tanrıların kitabında yazılan ne varsa, bütün filozofların, bütün bilim adamlarının kitabında ne varsa onları değerlendirmeden bir adım atmam. Ayrıca kendimi kırk defa ölçüp biçmeden de bir adım dahi atmam! Savaş yaklaşımım böyle. Kendinizinkiyle mukayese edin. En gayrı ciddi tavırları, savaş gibi kutsal bir mesleğin içinde utanmadan, sıkılmadan veya oralı olmadan gösteriyorsunuz.

Bana inanılmaz gibi geliyor. Bunları nasıl yapıyorsunuz? Kaldı ki, zor bela elinize geçen bu işi, yani bu savaş işini hem tek iştir diyeceksiniz, hem en kutsal iştir, hem karın doyurur, hem beyin doyurur, hem ruh doyurur diyeceksiniz. Bütün ilgilerinizi azim ve iradenizi ona bağlayacaksınız ve sonuç bu alacak. Bu ülkenin, bu tek zorunlu işi sonuç alacak. Sizler savaş işiyle oynadınız, tanınmaz hale getirdiniz. İşte, bu yüzeysellikler, komuta kişiliğindeki bütün düşüşler, oynamalar, ucuz kayıplar, bu anlayışlardan ileri geliyor. Nasıl yaptınız şaşıyorum, nasıl bunları anlayamıyorsunuz? Geçmişinize bakın, sağınıza, solunuza bakın, her şey size şunu söylüyor: "Bu sanatın kıymetini iyi bilin ve elinize geçen bu altın bileziği kolundan kolay çıkarma" ama nerede, tembel tembel uyuşmuş, üfürsen kaybolacak cinsten bir yaklaşım içindesiniz.

Dünyada herkes savaşsız durabilir, ama biz duramayız. Çünkü herkesin savaş yolu dışında da bir çalışma esası vardır. Çalışma imkanı vardır, ama bizim yok, sen ülkende bırak fabrika kurmayı, özgürce iki keçi besleyebilir misin? Botan'da bizim komutanlarımız, savaşçılarımız özgürlük temelinde iki keçiyi besleyebilirler mi? Hayır! Bu bile olsa olsa ancak silahların gölgesinde olur. İki keçiyi bile besletme imkanını vermiyor, bu düşman.

Bunlar gerçek ve ben icat etmiyorum!

Kaldı ki, sorun iki keçi beslemek değil, o kaba midemizi doldurmak da değil, onu bütün canlı yaratıklar sağlarlar. Bana göre savaşı esas alan, müthiş düşünür, müthiş örgütlenir. Benim örgütlenme tarzım neden böyle? Sadece ve sadece bu savaşı mümkün kılmak içindir! Bütün halkı bağlıyorum, bütün örgütü tutuyorum. Sadece ve sadece bu savaş içinde biraz güç vermek için, bütün bozma teşebbüslerinize rağmen, bu büyük örgütü ve halkın bağlılığını sürdürüyorum. Savaşa inanıyorum! Çünkü kazandıran tek şey savaştır. Ve mevcut haliyle bile yürüttüğümüz savaş ile en az günde 50 bin kişi besleniyor, hem de bu ülkenin en cesaretli, en bilinçli insanları. Beyni beslemek küçümsenmemeli, ruhu beslemek küçümsenmemeli.

Kürt insanının gözünü açtım.

Ağlamadık tek bir günü bile yoktu ve bir de çirkindi. Kimse merhaba bile vermiyordu. Ama şimdi ruhen de, fikren de yetişkin insanlarsınız. Elbette ki, bu da kendiliğinden değil, bizim bu savaş tedbirimizle oluyor. Cesur olmak basit bir şey değil, düşmana karşı korku telkin etmek, "dünyada ben de varım" demek basit bir üretim değildir.

İlk defa bizde gerçekleşti. Ve bunu benim savaş çabalarım ortaya çıkardı, benim savaşa yaklaşım tarzım, yönetim tarzım açıktır.

İlk tabancayı elinize vermekten tutalım ve bugüne kadar, savaş felsefesi üzerine; savaşta moral, savaşta yaklaşım esasları üzerine bin dereden su getirmiyor muyum? Bu olmasa kim dayanır sizlere? Ve şimdi milyonlar besleniyor bu savaş üzerine, hatta karşı-devrim safları da bundan faydalanıyor. Demek ki, savaş müthiş üretici bir olay. Yaptığın savaş işini böyle anladın mı, o zaman büyük oynayacaksın. Kuralsız, amaçsız, ciddiyetsiz, yaklaşım olabilir mi? Hayır! Savaş müthiş kazandırıyor. Elbette ki, bu da ordu ister, bir fabrika bile işçi ordusuyla üretime geçer. Bundan dolayı da ülkemizin tek işi, tek yaşam işi, maddiyatından maneviyatına kadar bu işi ordu ister. Hem de en sıkı ordu. Çünkü çok ciddi bir iş. Bunu yapanlarda çok ciddi olacak, bu bütün bir halkın işidir, onu yapanlar da halkın ordusu olacaktır. Bunlar açık, ben öyle teorik kitaplarda yazdığı gibi halk ordusu üzerinde konuşmuyorum.

Savaşı teorik olarak çok anlattım. Ciltler dolusu kitap yazıldı. Onu da bir tarafa bırakalım size açıkça söylüyorum; çok fukarasınız, çok açsınız, işsizsiniz, bundan dolayı da savaş elimizde tek kalan iştir. Bunu kanıtlıyorum ve kazanabilmek için ordulaşmayı bilmek zorundasınız. Çünkü hepiminizin ordulaşması bu işin doğası gereği şartır! Bütün halkın yaşam kaynağı içindir, bütün halkın ancak ordusal tarzı bu işte kazandırabilir. Bunlar net, bununla oynamak olmaz, anlam veremediğim yıllardır, bunu bir türlü anlayamamanızdır. Bu işin çok ciddi olduğunu, bu işin ordu istediği, bu işin kurallarına, esaslarına altın değerinde anlam vermemiz gerektiğini neden anlayamadınız? Haklı olarak, bu yaklaşımlarınızı nasıl izah edeceksiniz? Ordu yasalarına göre hepinizin cezası idamdır. Coğrafya esasları, halkla ilişkiler, bizat örgütün iç disiplini esastır. Taktik esaslar var. Ama hiç anlam verdiniz mi, bunların ciddiyetine inandınız mı, gereklerine ne kadar karşılık verdiniz?

Babadan kalma, "ya herro, ya merro" tarzını bırakacaksınız

Mesela Ermeniler vardı sanattan anlıyorlar, Yahudiler vardır ellerinden iş gelir, dünyanın her tarafında kendilerini besleyebilirler. Ama sizin ne bir hüneriniz, ne sanatınız, ne diliniz, ne de paranız var. İşte, bundan dolayı Kürdistan ülkesinde mücadele tek iştir. Benim gibi biri bile, eğer kendini bu işe böyle katıyorsa bunu tek iş bellediği içindir.

Ciddi olacaksınız! İlkin işi anlayacaksınız. Anlayan ciddi olur, ciddi olmak için gereğini yapar, yani savaşın kurallarına anlam verir ona göre kendini hazır tutar. Bunu böyle ele alan, taktikte de büyük hata yapmaz. Etrafınıza bakın, mükemmel birer taktik önderler olursunuz. Yeter ki, bakmasını bilin!

Örneğin anakarargahımız, kendi kendini kaçırtmanın bütün yöntemleri, paranın çarçur edilmesi, yiyeceğin çürütülmesi, doğru dürüst mevzilenmeme, üstlenmeme delilik değil de neyle izah edilebilir? Veya bu işi bozmaya yemin etmiş bir tutumla izah etmeyeceksin de neyle izah edeceksin? İşinin ciddiyetine ilişkin bir laf söyleyen çıkamıyor. Yıllardır savaşan, birliklerimiz anlamlı bir tartışma toplantısı yapmış değillerdir. Bu işi özüne anlam verin ve "benim birliğim bu işte gerekeni anlamıştır, gerekeni ciddiye almıştır ve işini de ona göre götürüyor." Hayır, böyle birlik ve onun komutanı yok!

Aklıma hemen Cumo'nun hikayesi geliyor. O zamanlar ne kitap okumuştum, ne de elimde bir imkan vardı. Cumo güçlüydü ve beni zorluyordu. Kafamı kırıyor, önce bekledim, fırsatı kolladım. Baktım ki geliyor ve ben de tepenin üstündeyim ve o tepenin aşağısında beni görmüyor. Tamam dedim, hemen "kıras" dediğimiz "köynek" derler, doldurdum içine taş, son ana kadar Cumo görmedi. Ve birdenbire taşları Cumo'nun kafasına yağmur gibi indirmeye başladım. Cumo ki, benim azılı düşmanım ve hep korkuyorum ondan. Bir baktım başını bile kaldırmadan, direnmeden kaçmaya başladı. Daha düne kadar Cumo'nun karşısına çıkamayan ben bir baktım ki evine girmiş, evin içinde yetmiyor bir de samanlık var, anası onu samanlığa attı.

Nasıl da kahraman oldum şaştım!

Tabii anam beni ödülendirdi. "İyi yapmışsın" dedi. Bence bütün savaşın ilkeleri, özellikle taktiğe ilişkin her şey var bu hikayede. Yılların savaşçısısınız, düşmana verdiğiniz açık Çanakkale boğazı gibi. Türk subayları sizinle dalga geçiyor. Yapılması gereken ne varsa onun tersini yapıyorsunuz. Gizlilik yok, hazırlık yok. Sürekli kaybettiren, babadan kalma usulleriniz var, "ya herro ya merro" usülü. Anamında bana dayattığı usul, ama ben daha o yaşta kabul etmedim.

Tarzım doğruydu ve sonuç aldım!

Elinizdeki savaş olanakları, benim o çocuk halimden milyon defa fazladır. Dağından tutalım silahına, halkından tutalım parasına kadar hepsi var. Olmayan ciddiyettir, olmayan kedini bu işe yatırmaktır. Bu olursa her şey olur. Arkasından çorap söküğü gibi sökemeyeceğiniz hiçbir mesele yok. Savaş ciddiyetine, savaş sorunlarına, hatalarınıza bakmak bile istemiyorum.

Çalışmaları bu kadar hastalıklı kılmaya gerek yok. Bu kadar gayri ciddi ele almaya da gerek yok, bu kadar içeriğini, anlamını gözardı etmeye gerek yok. Bu değerli bir iştir, tek ciddiye alabileceğimiz, tek yaşatacak iştir.

Savaş dışında hiçbir işiniz yok!

Tekrar vurguluyorum, olay öyle sandığınız gibi silah sıkmak değildir. Bu silahı sizin elinize kim verdi, sizler kaldı ki sıkmasını da bilmiyorsunuz. Bu savaşın bir nolu sorumlusu benim, ama bu daracık yerden öteye bir adım atmış değilim. Ama iyi iş çıkarıyorum. Bunu dünya alem bilir neden, çünkü ciddiye alıyorum, neden, çünkü bütün çabalarımı ona göre ayarlamışım. Buna sizin ihtiyacınız var.

Yıllardır burada, 30 bini aşkın insan çıkardım ve anlamsız yere otuz kişiyi bile kaybetmedik. Ölü gibi herkes geldi, üstün bir moralle ve eli silahlı çıkmıştır. Yoktan var ettik. Mümkünse böyle anlamaya çalışın. Benden daha fukarasınız, ben yine kendimi belki yaşatabilirim. Ama sizler için aynı şeyleri söylemek zor. Bu işte mesafe almadıkça haliniz perişan, kendinizi yaşatmanız da imkansızdır.

Üzülüyorum, kendi çabamın boşa gitmesi, anlam ifade etmemesine değil, ben onun tedbirini alırım. Sizi yaşatamaz! Sizler çaresiz birer zavallı gibisiniz, üzülecek biri gibi kalmaktan kendinizi kurtaramazsınız. Sizler adına bunu önlemek istiyorum. Kimse sizden destan yazmayı istemiyor. Baktınız bir şey yapamıyorsunuz, kendinizi yeniden yapılandırmaya çalışın. Baktınız kimseye gücünüz yetmiyor, gücünüz kendinize yetsin. İş yok demeyin. En önemli iş, dara girdiğinde başkalarına yaptıramıyorsan kendine yaptır.

İğne ucu kadar imkanlardan büyük deryalar yarattık. Savaş bunu şart kılmaktadır. Bütün savaş tarihlerine bakın anlı-şanlı bütün komutanlar, en zor anlarda bir şeyler yapmayı bilenlerdir. Benim de böyle olmadı mı? Zor dönemlerde nabız atışlarımın bile hâlâ nasıl attığını biliyorum. Şimdi de öyleyim. Her şey biterse diyorum, yürek nasıl durur. Bu savaş işi yenilgiye doğru giderse, zaten yürek dayanması şurada kalsın, yer yarılır içine girelim diyeceğiz. Ama bunun da imkanı yok. Sizler sanki düğüne gider gibi bu işin havasındasınız. Ülkeye gidişi bu kadar hafif ele alıyorsunuz. Sorumlulukları böyle gayri ciddi ele alıyorsunuz. Hayır! Ben buna yokum artık. Bunun sorumluluğunu da üstlenmem. Ben ciddiyim, onun için arkadaşlarımda biraz ciddi olacaklar. Demin vurgulandı, bir ortayolcu küçük-burjuva gibi, bütün kazandırdıklarımızı gözümüzü oyarcasına elimizden almak istiyorsunuz. Yeter! Kaldı ki bu mümkün de değil, yanlış hesap.

Savaş işleri savaş için yapılır, savaş olanakları ancak savaşı geliştirmek ve başarmak için kullanılabilir. Öyle kendinizin sandığı gibi yaşamak için değil, ben bile yaklaşamıyorum. Öyle yetkiye, komutanlığa dayanarak, sözümona keyfiyete göre yaşamak mümkün mü? Bu kadar ters bir anlayışı nasıl elde ettiniz, şaşmamak elde değil.

Devamı 27. sayfada

Topraktan kaçış, insanın kendisinden kaçışıdır

● *Topraktan kopmuş olma durumu, kişilikleri kupkuru, yaşamsız ve inançsız bir hale getirmiştir. Topraksız ve buna bağlı olarak da inançsız daha iyi yaşanabileceğini düşünen kişilikler, temelde düşmanla daha iyi yaşanabileceğini düşünen kişiliklerdir. Bu yargı, tek tek kişiliklerde bile doğrulanabilmektedir. Toprağından kopmuş, böylece çevresinden kopmuş, hatta çoğu zaman kopuşun daha da derinleşmesiyle aileden ve giderek kendinden kopmuş kişilikler, Kürt kayıplar kalabalığına karışarak yokolmaktadır. "*

Bir toprak parçasına bağlı olmak, göreceli bir eğilimdir. İlkel topluluklar için toprak, olmaması düşünülmez olan bir yaşamsal gerçekliktir. İlkel komünal anlayışa göre herşey topraktan gelir ve ona döner. İnsanın topraktan oluştuğu düşüncesi, insan düşüncesinin oluşmaya ve insanın insan olmaya başladığı daha ilk çocukluk çağlarından beri, evrensel bellekte bir daha silinmemek üzere yerini almıştır. Tanrının insanı bir avuç topraktan yarattığı, birçok temel dinde de ortak bir hükümdür. "Tanrı" denir, *"bir avuç çamuru aldı ve ona bir insanın biçimini ve sonra da kutsal nefesini verdi."* Bu düşünceye göre insan, aynı zamanda toprağın ruh yani kişilik kazanmış biçimidir, yani toprağın varoluş düzeylerinden biridir. Denilebilir ki, evrensel anlamda yaygın olan toprak yaklaşımlarının gerçeğe en yakın olanı bu görüştür. Gerçekten de insan, ancak doğanın belirli bir varoluş düzeyi olarak ele alındığında, gerçek tanımlanmasına yaklaşabilir. Böylesi bir tanımlamada, toprağın mülkiyetinden sözedilemez. Halk deyimlerinde sıkça rastlandığı gibi, toprak hiç kimseye asla mülkiyet olmaz. Daha doğrusu, toprağa mülkiyetçi yaklaşım, kişiyi topraktan ve böylece kendi özünden ve buna eş anlamlı olarak da özgürlüğünden koparır.

Toprak ve insan ilişkisi, köleci çağda çarpıtılmış bir biçimde ortaya çıkar. Efendi, sahibi olduğu kölelerin aracılığı üzerinden toprağa yaklaşır ve sadece kölelerinin değil, onun da efendisi olduğunu düşünür. Bu, kölecinin en temel yanılgılarından biridir. Çünkü bu tür bir ilişkide, sahip olmak isteyen, en az sahip olmak durumunda olduğu nesne veya kişi kadar, kendisini teslim etmek durumundadır. Efendi, toprağın yalnızca sahibi değil, aynı zamanda onun kölesidir de. Çünkü böyle bir sahiplik, her ne kadar efendiye büyük ayrıcalıklar sağlıyorsa da, onu göbek bağıyla sahiplik ettiği nesneye zincirler. Öte yandan efendi, tek tek kölelerin de sahibidir, ama kölelik kurumunun da kölesidir. Bütün yaşamsal ilişkilerini bu sistem üzerine kurmuştur. Zamanı gelip de binlerce yıllık kölelik kurumu çöktüğünde, efendinin saltanatı da başına yıkılıverir.

Kimileri toprağa özel mülkiyet tutkusuyla bağlıdır ki, bu feodal kişiliğin bir özelliğidir. Serf ya da maraba ise, bir yandan efendisine, öte yandan ise toprağa bağlıdır. Ancak her iki bağlılık biçimi de birbirlerine belirler ve birbirlerine benzer. Serf ile efendi arasındaki bağımlılık ilişkisi, bir yandan serfin yaşamını ipotek altına alırken, öte yandan onu sağlar. İlişki biçiminde sağlanan bir yanılsama ile, serf ile efendi arasındaki bağ, yaşamsal bir bağmış gibi gösterilir. Böylece, gerçekte toprakla kurulmuş olan yaşam ilişkisi, zor aygıtı aracılığı ile koparılır ve özüne tamamen ters bambaşka bir ilişki biçimine dönüştürülür. Esasta ancak ve ancak efendisinden koparak özgürleşmesini mümkün kılabileceği gerçeğine rağmen, yanılgısı serfi çoğu zaman efendisine daha çok bağlanmakla özgürleşebileceğine inandırır. Böylece toprağa olan bağlılık giderek daha çok kopar ve serf, toprağın artık zorlukla hatırlanabilen eski bir rüya olarak düşünüldüğü kapitalist dünyaya modern bir köle olarak, işçi olarak geçer. İşçiler için de toprak, hemen hemen anlamsızdır. Çünkü toprak, nadiren bir üretim aracı olabildiği modern kapitalist toplumlarda, beton ve cam yığınları ile, metal duvarlı fabrika yapıları tarafından izole edilmiştir. Modern anlamda işçi, topraktan uzak doğar, ondan soyutlanmış olarak yaşar ve onun yaşamında toprak, sadece bir hafta sonu tatili kadar önemlidir. Bu binlerce yıl içinde giderek derinleşmiş çelişki, insanın ve bu arada işçinin başta kendisine, ardından da doğasına yabancılaşmasına yol açmıştır.

Aslında serfin toprağa bağlılığı bile anlamlıdır. O, örneğin, kapitalist toplumun betonlaşmış mekanlarında yaşamak istemez veya yaşayamaz. Çünkü varlığı ile içerisinde yaşadığı doğa parçası birbirine bütünleşmiş, özdeşleşmiştir. Yaşadığı yerden, diyelim ki köyünden koptuğu zaman, kendini yaşamdan kopmuş sayar. Taşa düşmüş bir tohum gibi dış etkilere açık, kavrulup gider, ölür. İnsanın gerçeği böyledir. Hatta hayvanların bile, kendileri için yurt belledikleri bazı toprak parçaları vardır. Doğanın kendisi, belli coğrafyaları vatan tutmaları için onları zorlar. Kimi hayvanları yaşadıkları yerlerden binlerce kilometre ötelere götürüp, dönüp gelirler. Doğanın doğrudan yasalarına göre içgüdüleri, onları belli özellikleri olan, birçok karmaşık çevresel ölçüye göre tanımlanmış bir bölgede yaşamaya zorlar. Hayvanlar, doğa tarafından tanımlanmış bu çevrenin dışında özlerinden uzaklaşacaklarını, tükeneceklerini, belki de bir 'tür' olarak yokolacaklarını bilirler. Hayvanlar bile, belli ölçülerde toprağa bağlıdırlar. Doğanın mükemmelliyetçiliği, onları böyle bir içgüdüsel yönelime zorlamıştır ve bu, bir bütün olarak yaşamaya devam etmeleri, soylarını veya türlerini sürdürmeleri için gereklidir.

Hayvanlar için toprağın böylesine yaşamsal bağlılık içeren bir anlamı varken, insanlar için bu bağlılık daha da önemlidir. Çünkü insan, sadece kendi bedensel yaşamını değil, aynı zamanda yeryüzü toprağının da sürekli yaşam kaynağı oluşunu sağlamak gibi bir sorumluluğun altındadır. Bu sorumluluk, ahlaki bir değerler bütünü olduğu gibi, onun siyasal, sosyal, kültürel vb. bütün eylemlerine damgasını vurur.

Kürdistan'da durum nedir? Kürt insanının toprağa yaklaşımı nasıldır, nasıl olmalıdır?

Özellikle yeni Kürt kuşaklarının ezici bir çoğunluğu toprakla yaşamanın gerekliliği duygusunu yitirmiştir. Kendini ne kadar '-Kürt' olarak tanımlarsa tanımlasın, kimliksiz Kürt insanının, içinde yaşayabileceği bir doğa parçası kalmadığı gibi, ona ihtiyaç da göstermemektedir. Bu, yaşama ihtiyaç göstermemek anlamına gelir. Ölmeye yatmak, bir yokoluş sürecine boyun eğmek anlamına gelir. Ülkeleri dışına savrulmuş milyonlarca Kürt insanının, özellikle de topluma öncülük etme göreviyle yükümlü olan Kürt gençlerinin böyle bir ölme sürecine göz yummaları, buna kapılmalarının sayısız biçimi bulunmaktadır. Üstelik bu, yeni başlamış bir süreç de değildir. Başkalarının askerleri olma tarihi üzerinde yükselen, 70-80 yıl süren bir katliam sürecinin devamıdır. Bu, bir kaçışın öyküsüdür. Ülkeden kaçışın, özden kaçışın, sonuçta Kürt insanının kendi kendisinden kaçışının öyküsüdür. Kendi kendisinden kaçan insanın hali de, içler acısı bir trajedidir. Çevremize baktığımız zaman, bu trajedinin politik-sosyal gerçekleşme biçimlerinden tutalım, tek tek bireylerin yaşamlarındaki gerçekleşme biçimlerine kadar, yığınla örneklerine rastlayabiliriz.

Topraktan kopmuş olma durumu, kişilikleri kupkuru, yaşamsız ve inançsız bir hale getirmiştir. Topraksız ve buna bağlı olarak da inançsız daha iyi yaşanabileceğini düşünen kişilikler, temelde düşmanla daha iyi yaşanabileceğini düşünen kişiliklerdir. Bu yargı, tek tek kişiliklerde bile doğrulanabilmektedir. Toprağından kopmuş, böylece çevresinden kopmuş, hatta çoğu zaman kopuşun daha da derinleşmesiyle aileden ve giderek kendinden kopmuş kişilikler, Kürt kayıplar kalabalığına karışarak yokolmaktadır. Gerçi tek tek kişiliklerin sivil yaşamda toplumsal ve siyasal olarak kaybolmaları çok da önemli karşılanmayabilir. Ancak kaybolan kuşaklar söz konusu ise, orada bir çözüm üretmek gerekir. Bu da, savaşla ve savaşın içinde toprağa doğru bir bağlılığın geliştirilip temsil bulmasıyla mümkündür.

PKK'nin ilk çıkışı, bu ölüme gidişin son aşamasında, onu durdurmayı amaçlamaktadır. 1970'lerin ortalarında, hareketin ilk biçimlenmeye başladığı yıllar için, Başkan APO şunları söylemektedir:

"Doğayla nasıl yaşanması gerektiğini bildiğim gibi, onu kolay unutmadığımı da düşünüyorum. O kıraç topraklarda, derelerde, o harabelerde kalmaktan hiç bıkmazdım... Ama bizim o zamanki köylüler hep kaçarlardı. Zaten hiç hoşuma gitmedi o topraklardan kaçış biçimleri. Çok kolay bir yaşam tarzı içine girmelerinden nefret ediyordum ve bu beni hep düşündürürdü. 'Bu insanlar hep kaybediyorlar' diye düşünürdüm." (Devrimin Dili ve Eylemi, s. 22)

İnsanlar kaybetmektedir. Üstelik kaybettikleri sadece toprakları değil, kaybettikleri yaşamın bizzat kendisidir. Savaşın amansız yılları boyunca, Kürt toplumuna dayatılmış kimliksizlik ve kişiliksizliğin nasıl aşılması gerektiği üzerinde şiddetli tartışmalar yaşandı ve yaşanmaya devam ediyor. Yine Kürt nesillerinin katliam artığı nesiller olduğu tesbiti üzerinden, bunun sonuçlarının insanlarımızı ne hale getirdiği, kendi kendisine yabancılaştırdığı, kendi ülkesine yabancılaştırdığı, kendi özüne yabancılaştırdığı anlaşıldı. Bu yabancılaşmanın temelinde, ortaya çıktı ki, toprak mücadelesi yatmaktadır. Bu ne demektir? Türk faşist sömürgeciliğinin Kürt insanının sömürülecek işgücünden çok, onun topraklarına ihtiyacı vardır. Kürdistan'ın klasik anlamda bir sömürge olmayışı da, buradan kaynaklanmaktadır. Öyle ki, bugün TC sömürgeciliğinin en öncelikli tercihi, Kürtsüz bir Kürdistan'dır. Tarihi içinde bunu kimi dönem fiziki soykırımlarla, kimi zaman da beyaz katliam denilen ve fiziki imhadan çok, kültürel ve kimliğe ilişkin bir yabancılaştırma yoluyla gerçekleştirmeye çalıştı. Bu yöntemlerin Kürt toplumsal kişiliğinde yarattığı korkunç tahribatlar, bu son savaşın bu denli uzamasının veya daha da uzayacağının temel nedenleri arasında yer aldı.

Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin, ülkede her şeye rağmen gerçekleştirdiği ulusal ordulaşmanın anlamı, Kürt insanını yeniden toprağa kavuşturmayı amaçladı. Kürt insanını kurutulmuş, neredeyse öldürülmüş, bütün yaşam emarelerinden yoksun kılınmış gerçeğinin, üzerinde yeniden yeşerebileceği bir toprak parçası oluşturmak için, onbinlerce şehadete malolan bir savaşı sürdürerek bugüne geldi.

"Grup sürecinde böyle bir mayalanma vardı. Ben bunu yağmur yağmadan önce gökyüzünde hızla bir bulut kaynaması, ilk damlaların düşeceği, mucizevi bir yağmura doğru gelen bir yoğunlaşma olarak gördüm. Böyle bir karşılaştırma yaptım. Dikkat edilirse, topraklar zaten çok kurak, çatlamış. Umut anlamında, düşünce anlamında bütünüyle böyle. Ama gruplaşmamız, bu çatlamış topraklara, umudun kırıntısının bile görünmediği bir ortama böyle bir bulut olabilmek ve ilk damlaları serpmek anlamındadır." (Abdullah Öcalan, Devrimin Dili ve Eylemi, s. 72)

Toprağa gerçek bağlılık, onun insanlığın bir parçası, bir yaşam ve özgürlük alanı, alınıp satılmaz, böylece kuşaktan kuşağa sahiplik zihniyetinden uzak aktarılan bir "doğa" olarak ele alınmasını gerektirir. Evrensel bir bakış açısıyla toprak, yeryüzünün bir parçası olarak anlam kazanır. Görebildiğimiz ve hissedebildiğimiz evrende yeryüzü nasıl ki insanlık ailesi için eşsiz ve değeri maddi zenginliklerle ölçülemeyen bir varlıksa, uluslar için de ülkeleri böyledir. Yurtseverliğin de gerçek anlamı bu çerçevededir. Yurtsever, kendisini ulusal doğanın bir parçası olarak görür, giderek ülke toprağının bir parçası olarak görür. Bunun dışında kişisel varlığının herhangi bir anlamının olmadığını bilir veya yaşamını böyle kurar. Bu, toprağa doğru bağlılıktır. Toprağa bir tüccar gibi bağlanmak ne kadar doğru bir anlayış değilse, toprağa bağlılık duymamak da, o derecede yanlış bir anlayıştır. Tüccar bağlılığı, mülkiyeti olmaktan çıktığı zaman, toprağa bağlılığını yitirir. Veya toprağın yerini başka bir şey alabilir. Bağlanacak başka bir şey bulduğu zaman, toprağa bağlılığını bırakır. "Nerede karnın doyarsa, vatanın ora" mantığı, özünde insanı hayvanlarla eşdeğer kılan bir mantıktır. İnsanın her yerde karnı doyabilir, hatta en çok karnı doyuranlar, düşmanlarına uşaklık edenlerdir. Yaşama midelerinden bağlı olanların toprak diye, ülke diye bir kavramları zaten yoktur veya yaşamlarında toprağın bir anlamı zaten yoktur.

Kürdistan yurtseverini yaşama bağlayan temel bağ, onun ülkesiyle olan bağlarıdır. Bu bağı geliştirip sağlamlaştırdıkça, yaşamla olan bağları da gelişip sağlamlaşır.

Toprak inancı ve toprağın kendisi, bize insanlığın yeniden gerçekleşebileceği bir ülke kurmak için gereklidir.

Tarih, bütün bir geçmişin muhasebecisi ise, arşiv de onun belleğidir. Aynı zamanda geçmişin bilgisi, belgesi ve tanıklığıdır da.

Bazı gezginler, bozulmamış doğayı anlatmak için "balta girmemiş orman" veya "insan ayağı değmemiş toprak" deyimlerini kullanırlar.

Kürdistan tarihi ve dolayısıyla PKK tarihi de dayandığı zengin arşivle birlikte böylesi bir tanımlamaya muhtaçtır. Kürdistan tarihi, çoğu emperyalist devletlerin arşivlerinde ve karanlık mahzenlerinde ışığa çıkmayı beklerken, PKK arşivi yavaş yavaş açılıyor. Bizzat önderliğinin sayısız çözümleme ve anlatımları yanında yazılı belgeler de büyük bir açıklıkla insanlığa sunuluyor. Çekirdek kadrolarının anlatımları, rapor ve değerlendirmeleri çeşitli yayın organlarında peş peşe yayınlanıyor.

İyi korunmuş, dokunulmamış bir arşiv, tarafsız bir tarihin olmazsa olmaz koşuludur.

PKK tarihini gösteren arşivin böyle bir özelliği var. Yirmibeş yıllık geçmişin arşivi, sapasağlam duruyor.

Yığınla belge, rapor, mektup, maliye cetvelleri, el çizimi haritalar, milis listeleri, ajan adları, köy ve kasaba krokileri, bazen de solmuş siyah-beyaz fotoğraflar…

Belgeler karıştırıldıkça ağır bir yük gelip omuzlarına biniyor insanın. Çünkü bu belgeleri yazan, bu planları hayata geçiren, bu bilgileri kaleme alan devrimcilerin büyük bir bölümü bugün aramızda değil. Onlar büyük imkansızlıklar içinde, tarihin kendilerine biçtiği rolü oynadılar; imkansızı imkan dahiline soktular ve kendileri de tarih oldular.

Hiçbir kişisel çıkarı ve kaygısı olmayan bu yiğit insanların dokunuşlarını, soluklarını her an hissetmek; onların bu paha biçilmez miras-belgelerine hakkını teslim etmek hem bir görev, hem de ağır bir yük olsa gerek.

Yapış yapış olmuş eski sayfaları açıp araladıkça toprak, nem kokusu, devrim arşivlerinin nasıl ve hangi şartlarda saklandığını da gösteriyordu. Özenle, defalarca sarılıp bantlanan paketler içindeki yazılar yine de yer yer birbirine yapışmış, bazen nemlenen mürekkep beyaz kağıtların üzerinde usulca yayılmış.

Günlüklerden anladığımız kadarıyla aç-susuz geçen günler az değildi. Henüz HRK kurulmamıştı. Maliye cetvellerinden, o dönemin sıkıntılarını ve değerlere yaklaşımdaki hassasiyeti; listelere geçirilen "1 adet sakız", "1 adet tırnak makası" veya "bir demet maydanos" gibi masraflardan anlamak mümkün.

15 Ağustos sevinci ve etkileri bu belgelere sinmiş. Komutan Agit bu eylemleri büyük bir coşku içinde değerlendiriyor. Eylemin yankılarını, eksikliklerini de açık bir biçimde kaleme almış.

Bu tarihi atılımın öncüsü olan Mahsum Korkmaz, geleceği en ince ayrıntılarına kadar düşünüp tasarlamış. Günlük planlamalar, militana notlar, günlük harcamalara varana kadar her şey yazılmış. Ne var ki, bu belgeler birbirinden kopuk. Belli bir sistemle tutulmadığı halde bu notlar büyük bir planlılığı, ciddiyeti açıkça gösteriyor.

Agit, yani Mahsum Korkmaz kendi el yazısıyla bıraktığı bayrağı taşıyanlara altın değerinde öğütler, değerlendirmeler sunuyor. Bazen eleştiriyor, bazen de özeleştiri veriyor.

Onun el yazılarını okurken hem onu daha yakından tanıyacaksınız, hem de tanıklığını yaptığı, öznesi olduğu bir tarihi kesitin esintilerinde gerilere uzanıp bugünleri daha iyi anlayacaksınız.

ARGK Merkez Karargah
Basın Birimi

ARGK Arşivinden...

Komutan AGİT

Umudun, güzelliğin elçisi Ali Mahmud Resul

Mahsum Korkmaz da birçok arkadaşı gibi, yüreğini Kürdistan dağlarında bırakarak geçici bir süre için ülke dışına çıkmıştı.

Ortadoğu alanına geçmişti, geçiciydi, ama yine de bir kimlik gerekiyordu.

Bir tanıdığa siyah-beyaz bir vesikalık fotoğraf verildi. Tanıdık, birkaç gün sonra elinde kimlikle çıkageldi. Kimliğin üzerinde, Mahsum'un fotoğrafının sağında *"Allah'ın Adıyla"* diye bir yazı vardı. Aslında tam anlamıyla bir kimlik de değildi. Bir tanıtma kartı, bir belgeydi. Mahsum'un "Agit"ten sonraki ikinci takma adıda ilginçti: Ali Mahmud Resul.

Ali *"yüksek"* anlamına geliyordu. Mahmud, *"değerli, kıymetli"* manasındaydı, Resul'un da çift manası vardı; biri peygamberin sıfatıydı, diğeri *"elçi"*'ye karşılık geliyordu.

Sanki kimliği yapan tanıdık, bu özelliklerin Mahsum'da bulunan özellikler olduğunu biliyordu ve sanki yıllar geçtikçe bu ismin yüklendiği manaların daha açık görüleceğini tahmin etmişti. Onun, umudun ve inancın elçisi, aydınlığın, yüksek değerlerin habercisi olduğunu bu tanıtım belgesine işleyerek kanıtlamak istemişti.

Ali Mahmud Resul, bu kimlikle epey dolaştı. Eğitim gördü, tartışmalara katıldı, planlamalar yaptı.

Kimlik 5 Eylül 1982 tarihliydi. Kimliği Irak Kürdistan Sosyalist Partisi vermişti. Belgenin geçerlilik süresi üç aydı. Belgede, Ali Mahmud Resul'a yardımcı olunması da isteniyordu. Mahsum Korkmaz, Ali Mahmud Resul kimliği ile Lübnan'da, Filistin'de kaldı. Bu kimliği üç aydan daha fazla bir süre yanında taşıdı, ülkeye gelirken de atmaya veya yakmaya kıyamadı, sakladı.

Agit'in bu siyah-beyaz ve soluk fotoğrafında Mazlum da vardı. Batman'da onu devrimcilikle tanıştıran; Kürtleri, Kürdistan'ı ve özgürlüğü elde etmenin *"reçete"*sini sunan ilk öğretmeniydi çünkü. Mazlum, Mahsum'la ilk konuşmalardaki yoğunlaşma, dikkat ve ilgi düzeyini tespit etmişti. Mazlum, onu Kemallere, Hayrilere anlatırken; *"oldukça yetenekli, girişken ve arzulu bir arkadaş. İyi bir komutan, iyi bir halk önderi olabilir"* demişti.

Büyük bir ülke sevgisi, özgürlüğe olan inanç, halka ve kendine güven özellikleri çok açıkça görülen Mahsum Korkmaz bu güzel özelliklerini Başkan APO'nun somut plan ve perspektifleri ile yoğurarak mükemmel bir komutana dönüştürdü. Önderlikle geçirilen bu ülke dışı süreci *"demirin övülmesi"* ya da *"çelikleşme"* dönemi olarak adlandırmak mümkün.

En küçük işlerin dahi planlı olmalı; devrimcilerin boş anı olmaz

Agit'in el yazıları arasındaki en ilgi çekici notların başında günlük ve haftalık planlamaları geliyor. Yolculuklardan tutalım yemek yemeye, haber dinlemeye, eğitim ve tartışmaya, dinlenmeye kadar günün her saati titiz bir biçimde kullanılıyor. Onun zamanı kullanma konusunda son derece *"cimri"* olduğu, yazdığı bu notlardan çok açık bir biçimde görülüyor.

Agit, tek başına da olsa, küçük gruplar halinde de olsa günün planını, akşamdan yapmayı alışkanlık haline getirmişti. İki-üç kişi de olsalar eğitim mutlaka görülürdü. Her gün mutlaka okunacak şeyler bulurdu. Agit'in yaşadığı dönemde bütün gerillaların planlamalar yaptıkları ve bunu günlüklerine işledikleri, el yazmalarından açıkça görülüyor. 17 Aralık 1983 günü Mahsum'un günlük planı şöyleydi:

8.00: Kalkış
8.10: BBC, kahvaltı
8.50: Not yazımı ve tüzük ekinin okunması.
12.00: Yemek için bekleme
2.50: Yemek yenildi.
3.30: Tüzük okundu.
5-9: Komşularla sohbet, haber dinleme ve parti yazısının bir bölümü okunmuştur.
9.15: Haberler.
9.30: Yatma.

Agit, grup komutanı olmasına ve esas olarak çalışmaları koordine ve planlamasına rağmen, bu yoğun tempoda mazeret aramıyor, arkadaşlarının yaptığı her görevi o da ek bir çaba ile tamamlamaya çalışıyor. Odun kırıyor, nöbet tutuyor, inceleme-araştırma çalışması yürütüyor.

İşte, 9 Ocak 1983 tarihli plan: 7.30 kalkış 7.30-8.00 kahvaltı, 8-11 inceleme çalışması, 11-12.00 odun kırma, 12-13.30 yemek, dinlenme, 13.30-17.00 inceleme çalışması, 17.30-18.00 yemek, 18-22.00 arkadaşlar ve Abbas ile çeşitli konuları konuşma, 23-30 yatma, 03-4.30 nöbet, 4.30 yatma.

"Siyasi konuşma istemiyoruz"

PKK'nin ilk kadrolarının Güney Kürdistan'daki öncelikli hedefleri eğitimlerini yürütebilecekleri üstler bulmaktı. Bunun yanında Güney'deki Kürtlerle zamana yayılmış bir ilişki geliştirme planlanıyordu. Onlar, bu parçadaki Kürtleri, Güney Kürtleri de *"PKK partizanları"*'nı bilmiyor, tanımıyordu. Ama bu ilişki biçimi değişmeli ve giderek geliştirilmeliydi. Çünkü PKK programındaki temel ilkelerden biri de *"Bağımsız, Birleşik, Demokratik Kürdistan"* hedefiydi. O halde Güney'deki halk ihmal edilemezdi.

Mahsum Korkmaz 18 Aralık 1982 tarihinde günlüğüne bu ilişkilere başlangıç sayılabilen anılarını yazmış. Şöyle anlatıyor:

"Grup halinde Rojan'dan *Zêve* üzeri *Şino*'ya saat 11.30'da vardık. KDP teşkilatında öğle yemeği yenildikten sonra Firaz'la birlikte alışverişe çıktım. Biraz gecikmeyle döndüğümüzde, bizi sınır köyüne götürmek için bekleyen arabamızın sahibinin yakınmalarıyla karşılaştık. Kısa bir ikna çabasından sonra yaklaşık 30 dakika süren kısa yolculukla *Şêmzurf* köyündeki KDP makarasına, şoförümüzün tembih edildiği biçimiyle peşmerge sorumlusuna teslim edildik. Araba sahibinin istediği 500 tümeni (fazla olmakla beraber) adamın zararını dikkate aldığımızdan dolayı, vermeme diretmesini uygun bulmadık. Çünkü bir gününü bize ayırmıştı.

Makarada kısa bir sohbet konuşması içinde Selim, Türkiye Kürdistan'ının nüfus, coğrafik ve sosyal farklılığını, önderlik durumunu izah etmeye çalıştı. Fakat peşmergelerin... köylü onaylaması biçiminde fazla ilgi gösteren olmadı. Peşmerge sorumlusunun baş sallaması ve her şeye idraksızca *"evet öyledir…"* karşılığı. Akşam yemeğini yedikten sonra kervanlar için yer olarak ayrılan köyün camisine yollandık. Selim'le karşılıklı sohbet biçiminde başlayan konuşmalarımız, iki KDP'nin çatışmaları, İran'da Kürt toplumunun bugünkü durumu hakkında konuşuldu. Gerilik sorununda... ne tür gücün temel alınacağı, KDP'nin ilişkileri, konumu vb. tartışmalar gelişi güzel, yöntemsiz şekilde, ikimizin de dikkatsizliğiyle, biraz sertleşmeyle birlikte fazla sürdürülmedi. Daha sonra yatsı namazını kılmak için camiye doluşan köylülerle konuşmamızı Selim istedi. Ben de kendisinin veya başka arkadaşların da konuşabileceğini söyledim. O ara Firaz, bir köylü topluluğunun yanına gitti. Konuşma ortamını yokladı. Fakat bir köylünün *"siyasi konuşmaların yapılmasını istemiyoruz"* demesi üzerine geri yanımıza geldi. Selim bazı teşebbüslerde bulundu. Tam konuşma ortamı açılırken, Selim'in, parçamızın özelliklerini, yurtseverlik vb. propagandasını yapmaya başladığı an, köylüler konuşmayı dini ve gereksiz yöne kaydırdılar. İşi alaya almaya başladılar. Selim'in bozulması fayda vermedi.

Köylüler dağılmaya başladılar. Köylünün biri kapıdan çıkarken alaycı bir dille, fazla anlaşılmayan bir laf söyleyip dışarı çıktı. Selim'in *"ne dedi"* diye sorması üzerine *"alay ediyor"* dedim. Kendisi bu zavallılığını gösterir, bu sizin hüsnüniyetinizdir dedim. Böylece hayli gergin bir tonda, karşılıklı kısır bir tartışma ortamına, yanımızdaki arkadaşları düşünmeksizin sürüklendik. Geceyi nöbetle geçirdik.

19 Aralık 1982, 20 Aralık 1982 günleri yine yola çıkmak için bekliyoruz. Köylülerle daha sıcak ilişkiler içine girme çabamız oldu. Bir topluluğa hitap edecek şekilde konuşmam oldu. Bize yaklaşımlarının soğuk olduğunu KDP'ye olan düşman duyguların bütün halka karşı olmaması gerektiğini, yenilgilerinin Kürt sorununun bitimi anlamına gelmediğini; mücadelemiz ve kardeşlerimize olan ihtiyaçlarımız vb. konuları özlü anlatmaya çalıştım. İçten yakınmalarını üstü örtülü bir tarzda ima ettiler.

İlk kamp kurma çalışmaları

Kuzey'e girebilmek ve belli bir süre askeri-siyasi eğitimi tamamlamak için Güney'de bir üs kurma zorunluluğu vardı. Fakat bu sorun öyle kolay çözümle-

necek bir sorun da değil. KDP, YNK, IKP ve diğer örgütlerin en azından karşı çıkmamaları, rahatsız olmamaları gerekiyordu. Çünkü PKK'nin kamp kurmak istediği alanlarda bu güçlerin de kampları vardı. O dönem sözü edilen bu örgütler Saddam'ın baskıları ile karşı karşıyaydılar. Fakat PKK'ye göre onlar daha büyük olanaklara sahipti, onların silah sıkıntıları yoktu, PKK'nin çok büyük bir silah ve cephane ihtiyacı vardı. Onların para sorunu yoktu, PKK'liler kıt-kanaat geçinmek zorundaydılar. O zamanki hitap şekliyle bu örgütler *"PKK'li partizanlar"*ı ne ciddiye alıyorlar, ne de onlara sıcak bakıyorlardı. Onlara göre PKK de diğer birçok örgüt gibi sonunda ya teslim olacak, ya da yavaş yavaş tükenip gidecekti.

Fakat PKK kadroları, ilişkilere böyle geçici ve faydacı bir gözle bakmıyorlardı. Alandaki bütün güçleri hem ciddiye alıyor, hem de geliştirici ve kalıcı ilişkiler oluşturmaya çalışıyorlardı.

Agit'in başında bulunduğu birim uzun girişimler sonucunda *"Lak I"* denilen bir kamp yeri edinirler. Zap kıyısında, her iki yakasında sarp kayalıklar bulunan dar bir alan… Ama yine de kendilerine ait bir kamp kurmak grubu sevindirir. Çünkü artık yoğun bir biçimde askeri-siyasi faaliyetler yürütülebilecek, düzenli olarak eğitim görülebilecektir. En önemlisi de gelecekte önemli sonuçlara yol açacak, Eruh-Şemdinli baskını gibi birçok eylemin tartışmaları, planları bu ilk kampta yapılıyor.

Ve eğitim başlıyor

Agit 1983 kışında tuttuğu günlüğünde sık sık *"kadroların eğitimi için plan çalışması"*ndan söz ediyor. Devrimci mücadeleye katılımda tereddüt geçirmeyen onlarca arkadaşı *"kadro"* özelliklerine ancak yoğun bir eğitimle kavuşabilirdi.

O halde kadronun özelliklerini birinci ders olarak anlatmalı ve yoğunca tartışmalıydılar. Agit bir sonraki gün derste anlatacağı konuları özenle defterine kaydetti.

Kadro Özelliği

a- Formasyon
Bilinç
Deney, yetenek

b- Meziyet
Feragat duygusu
Sorumluluk duygusu
Göreve bağlılık
Coşku, azim
Canlılık, hareketlilik
Fedakarlık
Duyarlılık

c- Çalışma tarzı
İnisiyatif
Uyanıklık
Tahlil, inceleme, araştırma, yorumlama, gelişmeleri takip etme
Planlama, programlama
Kolektif olma
Sistem kurma
Sonuç çıkarma
İlkeli hareket
Yaratıcı olma

Agit, bu başlıklar dışında günlüğünün kenarına sonradan ek özellikler de ilave etmiş. Aslında bu notlar okunurken herkesin bildiği ya da öğrendiği kadro özellikleri. Mesele bu değil zaten. Başta Agit, günün devrimcileri bu özelliklerin tümünü eksiksiz yerine getiriyorlar. Onlar adeta bu özelliklerin pratik uygulayıcısı durumunda. Agit şöyle sıralıyor diğer özellikleri; alçak gönüllülük, sınıf kini-gururu, sadelik, mütevazilik, tutumlu olma, halk sevgisi, halk kültürü, halkla kaynaşma yeteneği, halkın sorunları karşısında kayıtsız olmama.

Bütün bunları tespit ettikten sonra Kürdistan'da kadro tipi üzerinde de duruyor komutan Agit. Toplumun sosyo-kültürel yapısı, düşmanın durumu, mücadelesinin niteliği ve yetkin politik-askeri kadro tanımı verildikten sonra yanlış eğilim ve belirgin özellikler başlığı altında da bir bölüm ayrılmış. Mahsum Korkmaz *"yanlış anlayış ve eğilimler üzerine"* başlığı altında alt başlıklar altında sıralayarak, eğitimde bu konuların titiz bir biçimde anlatılarak ortaya çıkarılmasına özen göstermiş.

Yanlış anlayış ve eğilimler üzerine

1- Dar sorumluluk-memur zihniyeti.
2- Parti çizgisi ve talimatlarını kendi subjektif niyetine göre yorumlama, uygulama.
3- Dar pratikçilik, perspektif yoksunluğu, plansızlık.
4- Yöresel bağ ve özelliklerin korunması.
5- Deneylerden sonuç çıkarmama.
6- Sekter tavırlar.
7- Zorluklar karşısında yeterli direnç göstermeme.
a- Kuralsızlık
b- Disiplinsizlik
c- Bireyci davranışlar
8- Girişim zayıflığı
a- Kitle ilişkisinde ve çalışmasında
b- Çeşitli sorunları önleme ve gidermede
c- Eylemde

Agit, militanın bu özelliklerini anlatırken, en çok kendisinin bu özellikleri edinmesinin zorunluluğuna inanıyordu. Bu özellikleri komutan önce kendinde başlatmalıydı.

Lenin öğretmişti

Sosyalizmi öğrendiği, araştırdığı dönemlerden beri Lenin'e hayranlık duymuş, onun öğretilerini kulağına küpe etmişti.

"Bir kadronun görevini yapıp yapmadığı bir üstüne vereceği raporla ölçülür" diyordu Lenin.

Agit bu sözü sık sık eğitimde tekrarlıyordu. Kendisi de yaptığı işlerin raporunu tutmayı bir gün bile ihmal etmediği gibi bunları zamanında ulaştırmak için özen gösteriyordu. Kısa mektuplar biçiminde de olsa mutlaka rapor yazıyordu. Lolan'da 22 Mart 1983 günü yazdığı 12 sayfalık raporunda, grubun faaliyetlerini başlıklar altında tek tek değerlendirdikten sonra, bir maddeyi de kendi kişisel durumuna ayırarak rapor etmişti.

Şöyle diyordu: "Kamp çalışmalarına katılımım zayıf ve yetersiz oldu. Haftalık değerlendirme toplantıları ve okuma gruplarının çalışmalarının az bir bölümümüne katıldım. Bu toplantıları güçlendirici fazla bir katkım olmadı. Kamptaki yaşam boyunca seyirci ve durgun kalma bende hüküm sürdü. Üç aylık süreci kendi açımdan da değerlendiremedim. Okuma-inceleme ve yazı hazırlamada, kampın genel temposunun gerisinde kaldım. Hazırladığım seminer yazısı içerik baımından fena olmamasına rağmen, rahat detaylandırmada eksik kaldı. İşlediğim konuların önemli bir bölümünde geçmiş bir aylık … pratiğimi ve çalışma tarzını inceleme, eleştirme konusu yaptım.

Genel çalışmalar karşısında seyirci kalışım amaçsız ve benim açımdan yetersiz olmadı. Geçmiş pratiğimizi, örgütsüz, plansız ve de hep başarısız olunmasının nedenlerini daha derin bir açıklıkla gördüm. Ve doğru çalışma tarzının sistemini kurabilme, yöntemlerini kavrama; ilk uygulama eksikliği arasındaki çelişkiyi, doğruları yakaladım ve çözme gayretinde bulundum. Bunu aşacağıma eminim."

Agit kendisini böyle eleştirmişti. Kendisine göre bu kadar eksiklik yaşamıştı ve kendisini *"suçlu"* buluyordu. Yoldaşlarına karşı, halka karşı son derece alçakgönüllü ve esnek, kendisine ve düşmana karşı da bir o kadar sert ve acımasız. Yaşam ilkesi böyle olunca içine girdiği hataları kesinlikle mazeretlendirmiyor, hataları kabul etmiyor, ama onları telafi etmenin bir yolunu da mutlaka buluyor. O zamanlar PKK'de henüz bugünkü düzeyde gelişkin olmayan eleştiri-özeleştiri mekanizmasında özellikle özeleştiri ayağını güçlendirmek ve bunu kendi şahsında başlatıyor.

"Bu notlar tehlike anında imha edilmelidir"

Agit çevredeki gruplarla ve "üst"le düzenli bir haberleşme ilişkisi içindedir. İletişim ağırlıklı olarak notlar ve mektuplarla sürdürülmektedir. Önemli durumlarda ise rapor yazılır. İşte bunlardan biri:

Cemal arkadaşa/1 Aralık 1982

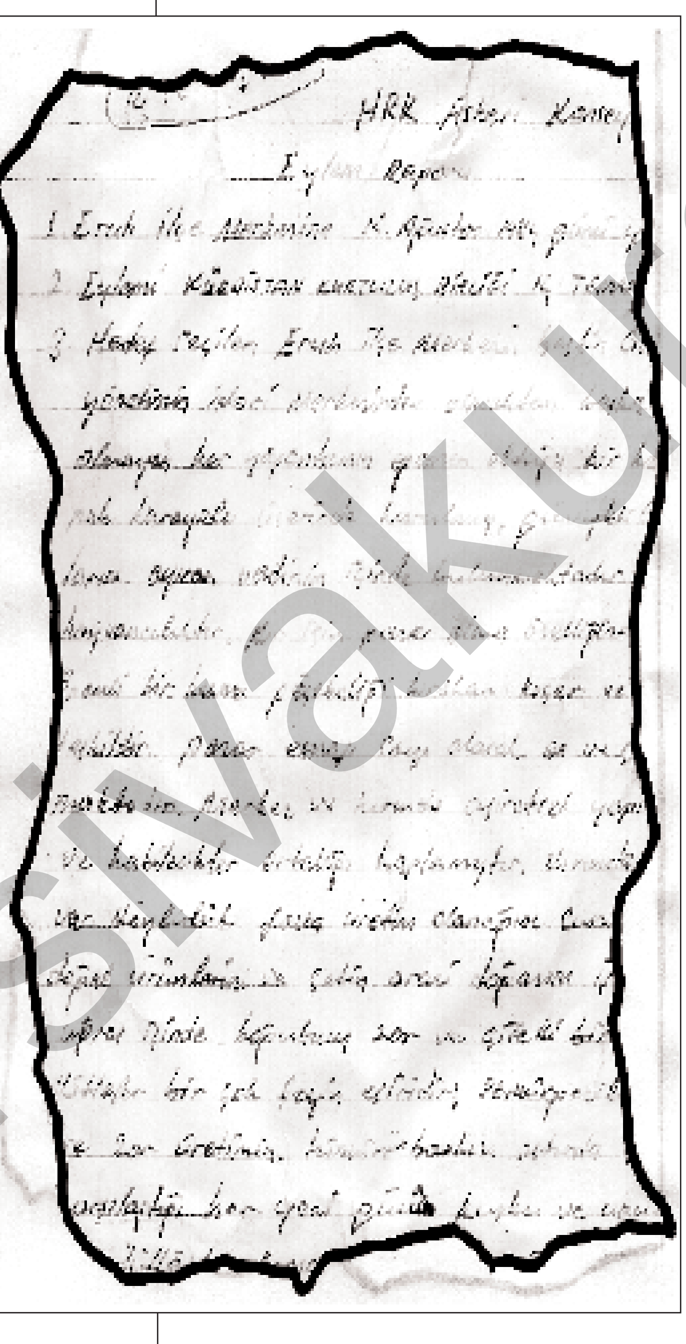
"Lek-I'den ülke içine doğru yürütülecek çalışma kapsamı, biçimi, hedefleri konusunda gerekli talimatı, atandığınız yerden zaten almışsınızdır.

İlerde daha somut, gelişkin talimatları biz de size gönderebileceğiz, aynı zamanda bizimle de (Lolan-Rajan) ilişkide bulunuyorsunuz. Irak güçlerinin durumu, ilişkilerimiz hakkında yanınızdaki arkadaşlardan ön bilgileri alabilirsiniz. KDP, IKP, IKSP (Sosyalist Parti) bu dönemde en sıkı, gelişkin ilişkilerde bulunduğumuz güçlerdir. Oradaki birimleri ile ilişkilerinizi iyi durumda tutmaya çalışın. KDP sorumlularını güçlendirecek tavırlardan kaçınılmalıdır.

Suriye ile olan ulaşım yolu sürekli açık tutulmalı, daha başka kanallar açmaya uğraşmalısınız. Grup olarak kalınacak yerin sınırdan az bir ötede olması gerekirdi. Hâlâ yapılmamışsa, şartlar elverdiğinde yapmaya çalışın.

Kenan'gilin grubu hakkında kesin netice alınmalıdır. Olay yerine yakın Irak-Türkiye köylerinde araştırma yapın. Bu konuda KDP size yardımcı olmalıdır. Kendileriyle konuşun.

Gönderdiğimiz iki adet paket ve başka bir örgütten olan adamı en kısa zamanda, hiçbir suretle beklemeden, çok güvenilir biçimde, hemen … ya gönderin. Paketlerden küçük olanı önemli bilgileri kapsayan bir yazıdır. Mutlak şekilde korunmalı, tehlike durumunda da imha edilmelidir. Hiçbir surette düşman eline geçmemelidir.

Yakınınızdaki bir makarada kalan beş kişilik Delil grubu ile ilgilenin. Yeni gelen yayın olursa kendilerine gönderin."

D. Selamlar
Agit

Kamp çalışmaları

1983 yılının başlarında, 6 Ocak'ta kamp çalışmaları da yavaş yavaş düzene giriyor. Agit günlüğüne ve yazdığı notlara bu çalışmayı detaylı bir biçimde planlamış.

Başlıklar altında çıkarılan kamp çalışma planı şöyle:

Tartışma toplantıları: Her grup haftada iki toplantı yapacaktır. Toplantı süresi bir öğün olacaktır. Uzaması halinde bir diğer toplantıda devam edilecektir.

Konular
1- Durum değerlendirmesi
a- Mevcut koşullar (genel, özel)
b- Çalışma biçimleri (özel)
c- Eksiklikler
d- Öneriler
2- Kitle çalışması
a- İllegal çalışma biçimi: Şehir ve merkezi kesimlerde, kırda
b- Legal çalışma alanları ve araçları
c- Kitlenin örgütlenmesi
d- Kitle çalışmasında doğan yanlış eğilim ve giderme yöntemleri
e- Çeşitli kitle güçlerine karşı, pratikte yürütülecek politikalar
3- Cephe örgütlenmesi
a- Biçim
b- Cephe güçlerinin kendi aralarındaki ilişkileri.
c- Cephe-parti ilişkisi
d- Cephe-silahlı kuvvetler ilişkisi
4- Talimat
5- Kürdistan'da savaş
a- Teknik
b- Savaş tipi ve özellikleri
c- Grup yerleşme ve hareket tarzı
ç- İç ve dış kurallar

Kamp tartışma grubu

Emin, I. Ali, Yaser, Bedran, A. Kadir, Musa, İsa, Sadan, A. Haydar, Sami, Şerif, Talat, Rıdvan, Hasan, Zeki, Şevki.

Kamp tartışma grubunun 15 günlük çalışma programı

1- SPB (Silahlı Propoganda Birlikleri) hareket tarzı;
a- … alanlarında yerleşme ve barınma biçimleri
b- Yürüyüşte alınacak tedbirler
c- Çatışmalarda alınacak tedbirler
2- Planlama
a- Eylem, planlama ve hedef tespiti
b- Kitle çalışması ve eğitimin planlaması
c- İç eğitim planlaması
3- Örgütlenme
a- Grup bileşimi
b- Parti örgütüyle ilişki biçimi
c- Kitle örgütlenmesi, biçim, araç
d- Haberleşme, kurye
e- Haber alma
F- Birliklerin savaş gücü ve kabiliyeti
a- Faktörler (doğal, yapay)
b- Faktör geliştirme kaynak ve yöntemi

Agit ülkeye girmeden önce Başkan APO'nun tarihi sözlerini ve ülkeye ayak basmanın değeri ve anlamı üzerine yaptığı derin çözümlemelerini düşünüyordu. Bir de Mazlum'u ve cezaevine düşen diğer yoldaşlarını bir an olsun aklından çıkarmıyordu. Mazlum'un direnişi mutlaka dağlara taşınmalıydı.

Bütün bu sorumluluk ve görevleri yerine getirebilmek ise ancak büyük bir azim, fedakarlık, arzu ve planlama ile mümkün olabilirdi. Mahsum Korkmaz bu nedenle günün her saniyesine mutlaka bir işlev kazandırmaya, her dakikayı bir anlama kavuşturmaya çalışıyordu. Kamp çalışmalarını bu nedenle büyük bir titizlikle düzenlediler.

12 Eylül cuntasına karşı bir cephe arayışı Faşizme Karşı Birleşik Direniş Cephesi

1982 yılına gelindiğinde Türkiye'deki faşist-cunta oldukça rahat ve kendinden emin planlarını hayata geçirmekle meşguldu. Özellikle dışarıdaki kamuoyunun ve Avrupa devletlerinin gelişmekte olan tepkileri karşısında cunta bir adım atmıştı. "Demokrasiye Geçiş"in ilk adımı olarak "demokratik bir ortamda" seçimler yapılacak ve cuntanın yaptırdığı anayasa referanduma sunulacaktı.

PKK de bu dönem boş durmuyor, cuntanın ataklarını ve planlarını karşılamak için yoğun bir biçimde çalışıyordu. Amaç, faşist güçlere karşı savaşan bütün örgütleri ortak bir cephede bir araya getirmekti. Bu nedenle gerek Avrupa'da, gerek Ortadoğu alanında ve gerekse Kürdistan'da söz konusu örgütlerle görüşmeler sürüp gidiyordu. Birçok örgütten birçok devrimci, PKK kamplarında "ağırlanıyor" olanaklar ölçüsünde kendilerine destek sunuluyordu. Onların Kuzey'den Güney'e, Güney'den Kuzey'e geçişleri sağlanıyor, kendilerine rehberlik de yapılıyordu.

Bu dönemin en belirgin ve ciddiye alınması gereken çalışması "Faşizme Karşı Birleşik Direniş Cephesi" çalışmalarıydı. Mahsum Korkmaz da bizzat bu çalışmaların içinde yer alıyordu ve PKK adına sık sık görüşmeler yapıyordu. Bu görüşmeler sonucunda birçok örgütün prensipte kabulü ile cephe oluştu.

Faşist cunta 7 Kasım'da göstermelik bir seçimle icraatlarını daha rahat sürdürmek ve kirli planlarını "meşrulaştırmak" niyetindeydi. FKBDC ise bu seçimlerin gerçek anlamını halka kavratmaya ve bunun için karşı kampanya yürütmeye karar vermiş, çalışmalarını sürdürüyordu.

Sürecek

“Yaşanan bu andır; YA KAZANIRSIN, YA KAYBEDERSİN”

Baştarafı 1. sayfada

dınlatma üstüne aydınlatma yapıyor ve başarının nasıl sağlanacağının bütün ayrıntılarını veriyor. Değerlendirebilenler için güneş kadar aydınlatıcı, deryalar kadar ders doludur.

Şimdi bin dokuzyüz doksanyedinin hamlesini düzenliyor, zafer talimatlarını bütün savaş kuvvetlerine ulaştırıyor; grupları eğitiyor, donatıyor ve Kürdistan ülkesine gönderiyor. Tüm partililer, ARGK'nin komuta ve savaşçıları, her alanda çalışan yoldaşlara yönelik Başkan APO'nun 1997 talimatında, ***“Her cephedeki savaşçımız, bütün yıllarda olduğu gibi bir daha gerek inisiyatif kazanmada, gerekse hazırlıklar itibariyle bu yılı en başarılı kazanmanın başlangıcını bir kez daha yakalamıştır”*** ve devamla ***“Gerçek savaşı gönlümce bu yıl vereceğim”*** demektedir. Başkan APO, bu sözleriyle 1997 yılı için çok net ve anlaşılır bir şekilde bütün sahalar için perspektifler çiziyor.

Bu temelde mücadele sahaları ve kişilikleri sorgulamaya çalıştığımızda, şu sorular büyük önem kazanmaktadır:

Partilileşmenin neresindeyiz?

Ne kadar iddialı ve ideallerimiz var?

Ne kadar örgütlüyüz? Ne kadar planlıyız?

Ne kadar hızlı bir tempo ve tarzın gelişimin sahibi olduk?

Halka ve insana yaklaşım esasları önderlik gerçeğiyle ne kadar bir bütünlük içerisinde?

Tutkularımız, heyecanlarımız ve çabalarımız önderlik ve parti esaslarına göre midir?

Ve kendimizi zafer ve başarıya ne kadar kilitliyoruz?

Önderliğe, partiye, halka ve şehitlere verdiğimiz sözler var. Verdiğimiz sözlerin gereklerini ne kadar yerine getirdik?

1996 ve geçmiş bütün mücadele yıllarında, partinin ve önderliğin istediği bir tarzda savaşımlarımız ve başarılarımız olmadı. “Yüzeysel kaldım, daraldım, militanca sürece giremedim, talimatları ve doğruları uygulayamadım” denilerek gaflet uykusundan bir türlü uyanmadık. Bütün imkanlar ve fırsatlar hazır sunulmasına rağmen, başarılı bir pratiğin ve başarılı bir savaşımın sahibi olmadık. Kendimizi sürekli aldattık ve işleri böyle idare etmeye çalıştık. Adeta eski “eşek” Kür tarzında ısrar ettik.

Çok amansız büyük savaş yılları yaşandı. Süreçler aşıldı, çok şeyler köklü olarak değişti. Ama yaklaşımlarımız ve anlayışlarımız ise bu gelişmelere göre özde ve biçimde değişmedi. Yeni süreçlerden ve yeni görevlerden bahsedildi. Yeni süreçlerin sorunları ve hedefleri ortaya konuldu. Fakat biz en çok durumu idare ettik ve bunu yeterli gördük.

Toplantılar yapıldı, konferanslar gerçekleştirildi. Günlerce sorunlar üzerinde duruldu, planlamalar çıkarıldı, eleştiri-özeleştiriler yapıldı. Bunun dışında genel ve özel eğitimler yapıldı. Aralıksız olarak pratik peşinde koşturuldu. Bir anlamda fedakarlıkta kusur etmedik.

> **“Gerçekleri ve sorunları görmek konusunda çok ciddi bir sorunumuz yok. Fakat kaygılarımızın esir aldığı kişiliklerimiz ne kadarına ne kadar tahammül ediyorsa, o kadarını görüyor ve geri kalanını da bir kenara atıyoruz. Çünkü korkuyoruz. Büyük riskleri göze almaktan çekiniyoruz. Oysa PKK'yi PKK yapan büyük risk hareketi olmasıdır. Kişilik zayıflıklarımız o kadar ileri boyutlardadır ki, başarmayı değil, başarısız olmamayı hedefliyoruz. ”**

“Yaklaşımları kökünden değiştirmek istiyoruz. Kendimiz için artık bir tarih yazmanın imkanları ortaya çıkmıştır. Yıllardır hammalca verdiğiniz çabalardan, hiçbir sonuç yok” ve devamla bu tarzın mutlaka köklü olarak değiştirmek gerektiği, devrimciliğin eşittir değiştirmek olduğunu vurguluyor Başkan APO.

Bugün her şey daha belirginleşmiş durumda. Neden başaramıyoruz sorusunun cevabı bugün daha kolay verilebilir. Yine bundan sonra nasıl başarmalıyız, nasıl savaşmalıyız, nasıl yaşamalıyız sorusuna cevap vermenin zorunluluğu da gözlerimizin önündedir.

Ama buna rağmen kendimizi kandırıyoruz. Talimatları ve çözümlemeleri partiye göre değil, kendi kişiliklerimize göre yorumluyoruz. Gelişmelerin dayattığı zorunlu ve ağır görevler karşısında doğrular kayboluyor. Devrim ve parti ölçüleri aşındırılıyor. Günü kurtarmanın ve kişisel kaygıların esiri olmaktan bir türlü kurtulamıyoruz.

Gerçekler ne kadar görülebiliyor? Ya da ne kadar gerçekçiyiz? Daha doğrusu gerçekleri ve sorunları görmek konusunda çok ciddi bir sorunumuz yok. Fakat kaygılarımızın esir aldığı kişiliklerimiz ne kadarına ne kadar tahammül ediyorsa, o kadarını görüyor ve geri kalanını da bir kenara atıyoruz. Çünkü korkuyoruz. Büyük riskleri göze almaktan çekiniyoruz. Oysa PKK'yi PKK yapan büyük risk hareketi olmasıdır. Kişilik zayıflıklarımız o kadar ileri boyutlardadır ki, başarmayı değil, başarısız olmamayı hedefliyoruz. Bu, baştan süreci, yani yenilgiyi kabullenmemek anlamına geliyor. Böyle bir ruh hali çözümsüzlük ve yenilgiden başka bir sonuç yaratmıyor. Parti Önderliği'nin çözümleme ve değerlendirmelerine ters bir anlayışla, kazanılmış gelişmelere güveniyor ve rahatlıyoruz. Oysa başaran PKK tarzı, hiçbir zaman kazanılmış gelişmelere güvenmez, var olanla yetinmez sürekli yeniyi yaratma arayışları içinde olur. Çünkü PKK bir yüce ve kutsal arayışlar hareketidir.

Var olanla yetinmek bir statükoculuktur ve bizlerin kişilikte yaşadığımız ise büyük tutuculuktur. Bu anlamda statükoculuk ve tutuculuk var olanı korumaya yönelik bir muhafazakarlıktır. Halbuki gelişme ve kazanım ne olursa olsun, bizim için her günün ve her dönemin bir başlangıç olduğu noktasından hareket etmiyoruz. PKK'de her gün, hatta her an yeniden ve doğru temellerde partileşmek ve ordulaşmak için yeni başlangıçlar yapmak mümkündür.

Sorunlar tartışılmıyor, özeleştiriler verilmiyor, eleştiriler yapılmıyor, planlamalar yapılmıyor değil, ama kaygılarımızın şekillendirdiği statüye dokunulmasına da izin vermiyoruz. Çünkü bu statünün yıkılması demek, bizim de yıkılmamız demektir.

Yeni dönem perpsektiflerinde, ***“Büyük bir öfkeyle ben, bu halkın ve önderlik gerçeğinin canına okuyanların canına okuyacağım. Ya çok sağlam bir halk önderi olacaksınız, ya yaşatılmayacaksınız. Ya halk için yaşamasını bileceksiniz, ya hiç yaşamayacaksınız”*** demektedir Parti Önderliği.

Özellikle halka ve yeni kadro adaylarına yaklaşımda böyle bir tutuculuğu yaşadığımız açık. “Her şeyin halk için olduğu” ilkesi rahatlıkla gözardı edilebiliyor. Halk için değil, adeta kendimiz için yaşıyoruz. Halkın hizmetçisi veya hammalı değil, halkı kendimiz için hamal görebiliyoruz. Ve bu tarz bir pratikten dolayı zaman zaman halktan haklı temelde yoğunca eleştiriler alınabiliyor. Bu durum en çok kendisini yurt dışı sahalarında göstermektedir.

Sadece bu tarz veya kişilik dayatmalarını değil, PKK'nin dayatılan bu dünyayı kabul etmediği düşünülürse, 1997'ye girişimiz fırtına tarzında olmalıdır, ama bu sefer gerçekten. İşte, 1997'de her mücadele sahasında bir yenilenme ve doğru parti taktiğini uygulama ile karşı karşıyayız. Bunun hiçbir bahanesi, hiçbir gerekçesi kabul edilmeyecektir. Önderlik ve parti büyük hazırlanmaktadır ve hiçbir dönemde olmadığı kadar 1997'nin her açıdan bir çözüm yılı olacağını ilan ediyor. Bundan dolayı 1997 savaşçılığı nefes nefese her alanda verilecek bir savaşımın gerçekleşmesini emrediyor!

Yeni yıla ilişkin yaptığı bir değerlendirmede şöyle demektedir Başkan APO: ***“-Oyun büyük kuruluyor. Bana göre oyuncu da tecrübeli. Bu oyunun içinde siz de varsınız. Öyle PKK'nin askerleri iyi militandır demiyorum, dikkat ederseniz daha değişik anlatıyorum. Haini en bol olan parti diyorum. Ama buna rağmen oyun için de size de yer verilecektir. Zaten verilmiş, yerler değiştirilir, tarzlar değiştirilir, oynatılacaksınız. Bu bir savaş oyunu veya savaşın ta kendisi.”***

Hiçbir yılın değil, ancak '97 PKK'liliğiyle bu yılı kazanabiliriz.

1997 parti tarzı mutlaka doğru kavranılmak ve gerekleri kesin yerine getirilmek durumundadır. İç ve dış düşmanı beyinde, yürekte, ruhta, kısacası kişiyi ilgilendiren her sahada yenmek, yeni dönem devrimciliğinin başarılması için gerekli olan zorunlu bir temeldir. Bu temel kazanılırsa, üzerinde geliştirilecek vuruş tarzı ve yaşam biçiminin müthiş koparıcılığı zor olmayacak. Dönem de bunun için fazlasıyla imkanlarla, fırsatlarla dolu ve oldukça da uygundur. Bu fırsatı değerlendirmenin bütün imkanları 1997'yi çözüm ve final yılına dönüştürmeye hazır bekliyor. Hiç şüphesiz en önemlisi de, bu tür fırsatların her zaman kolay kolay ele geçirilemeyeceğidir. Tarihe bakalım, bütün büyük olayların temelinde, yürütülen amansız mücadelenin yarattığı büyük fırsatların değerlendirilip sonuca dönüştürülmesi gerçeği vardır. Ya da fırsatları yerinde ve zamanında değerlendirenler büyük kazanırken, tersinden fırsatları kaçıranlar ise büyük kaybetmişlerdir.

Artık ne eskisi gibi savaşabiliriz, ne de PKK saflarında kalabiliriz. Eğer önderliğin bitmez tükenmez savaşımı ve onun yoğun çabası olmasaydı, değil bizler, bir ulus olarak tarihin içinde kaybolup gitmemiz işten diğildi.

2 Ocak 1997 tarihli değerlendirmesinde Başkan APO, ***“Bu önümüzdeki yılı kendi içindeki hainleri, ajanları veya işi bozanların bol olmasından kendimizi alıkoymak istiyoruz. PKK'nin bu yılını böyle ilan etmeye çalışıyorum. Sizlerle yoğunlaşacağız, sorgulayacağız. Artık eskisi gibi sizlere acınmayacak, idare edilmeyeceksiniz. Yumruk bazılarınıza daha sert inebilir, bazıları daha değişik yerlerine oturtulacak. Kısacası herkes hak ettiği bir durumda bırakılacaktır. Bu anlamda bir hızlanma olacak, sonuçta ezilenlerin en iyi, layık örgütü olma işi hızlandırılacak, adına yaraşır kılınacak”*** demektedir.

Siyasette, özellikle de savaşta kavramların anlamı ve dili başkadır. Bu, niyetlerin ve düşünülenlerin dışında gelişen bir olaydır. Devrimler, hiçbir zaman düzen kişiliğine yer vermez. Devrim safları öyle istenildiği zaman yer alındığı, istenildiği gibi yürünülen yer değildir. Ve herkesin içinde yer bulduğu bir ortamda değildir. Bin yılların kökleşen gelenek ve kanunlarına başkaldırı olan devrimler, bir yandan en büyük yıkımı gerçekleştirirken, diğer yandan en büyük inşa için geçmişten daha keskin kanunlar geliştirirler. Çünkü yıkımı hedeflenen düzenin açık ve gizli güçleri vardır ki, mutlaka ciddiye almayı gerektirir. Gizli gücü hem kendi saflarındadır, hem de devrime katılmış kişilik

> **“1997'de her mücadele sahasında bir yenilenme ile, doğru parti taktiğini uygulama ile karşı karşıyayız. Bunun hiçbir bahanesi, hiçbir gerekçesi kabul edilmeyecektir. Önderlik ve parti büyük hazırlanmaktadır ve hiçbir dönemde olmadığı kadar 1997'nin her açıdan bir çözüm yılı olacağını ilan ediyor. Bundan dolayı 1997 savaşçılığı nefes nefese her alanda verilecek bir savaşımın gerçekleşmesini emrediyor!”**

yapılarındaki özelliklerdir. Her devrimde görüldüğü gibi, düşman, devrime karşı ezme ve imha saldırısında içten ve dıştan vurmayı esas alır. Düşmanın bu avantajı devrimin büyük bir dezavantajıdır. Kazanmanın temel gereklerinden biri olarak bu gözardı edilemez.

Bunun anlamı nedir? Düşman bir düşünüyorsa, bizler üç düşünmeliyiz. Düşman bir yoğunlaşıyorsa, bizler üç yoğunlaşmalıyız. Bu konuda kendini kandıran; doğrulara ve amansız gerçeklere ucuz yaklaşanı bekleyen tek akıbet yenilgidir. Bunun örnekleri de az değildir. Haklı olmak, doğruyu temsil etmek, dürüst olmak düşmanı yenmek için yeterli gerçekler olsaydı, herhalde devrim yapma diye hiç kimsenin bir sorunu bulunmazdı. Demek ki yeterli değil, onun için de devrime hava-su kadar ihtiyaç vardır; yaşamak için yakıcıdır bu. Düşman bir anlamda her zaman avantajlıdır. Kapitalizm bir yerde tarihten günümüze kadar olumsuz ne varsa, hepsinin kendiliğinden örgütlenmesidir. Ama devrim, tarihte olumlu ne varsa, hepsinin müdahalesiz bir şekilde kendiliğinden örgütlenmesi değildir. Devrimin her kazanımı küçük veya büyük olsun, kaçınılmaz olarak mücadeleyi gerektirir. Bu anlamda devrim en büyük kanun hareketidir.

Bu Kürdistan devriminde daha bir üst düzeyde geçerlidir. Böyle olmak zorunda. Öyle ki, hiçbir yanlış eylem, yanlış söz ve yanlış hareket tarzı kendini ele vermekten kurtulamaz. Örgütsel tedbirler, ideolojik-politik hat çok net ve deyim yerindeyse ateş sıcaklığındadır. Bu kızgın ortamda hiçbir maske erimekten kurtulamaz.

Neden hep "başarı" denilmesine, istenilmesine ve niyetlenilmesine rağmen "başarısızlık" ortaya çıkıyor? Başkan APO, ***"gizli kölelik"***ten ***"kölelik alışkanlığı"***ndan bahsediyor. Bunun başarılar önünde engel teşkil ettiğini, anlayışta dönüşümü ve zaferi gerçekleştirmediğini vurguluyor.

Kişiliklerdeki gizli kölelik yoğundur. PKK saflarına gelmekle ya da PKK saflarında bulunmakla, kendiliğinden kölelik aşılmaz, özgürlük yakalanamaz. Ciddi bir yanılgı da buradadır. Eğer bir dönüşüm yapmadan, özgürlük için mücadele verilmeden PKK saflarında bulunuluyorsa, eski ile yeni kişilik arasında fazla bir fark yoktur. Kişilik dönüşümü yerine yer değişimi olmuştur. Eskiden kölece düzene hizmet eden kişilik şimdi kölece PKK'ye hizmet ediyor. Düzenin aradığı böyle kölece ve körce hizmet eden kişiliktir, ama PKK'nin aradığı bu kişilik değildir. Eskiden kendini düzene teslim eden kişilik, oradan ayrılıp kendini PKK'ye teslim etmiştir. Hayır, burada yanlış bir anlaşılma ve ciddi bir yanılma var. PKK'ye hizmet ettiğini sanan bu kişilikler, PKK için yük ve bela olduklarını bilmelidirler. ***"Öyle bir kişilik yaratacaksın ki oluşmuş bir kişilik olsun. Yapay, kul bir kişilik değil, düşünen ve karar veren bir kişilik. Bu ne çok bencil, bireyci olacak, ne de kul olacak. Ne kendisini tamamen inkar edecek, ne de kendisini her şeyin sahibi görecek. Ben çareyi burada görüyorum"*** demektedir Başkan APO. PKK'nin kölelere değil özgürlükçülere, PKK'lileşenlere, PKK'den bir parça olabilenlere, PKK'yi gönülden yürütebilenlere ihtiyacı vardır. Anlayış "PKK ne derse, ne verirse ben onu yaparım" şeklinde olursa, bu, PKK'ye bağlılık değil, başka bir şeydir. Başkan APO'nun ***"insanı canevinden vuran bağlılık"*** dediği yaklaşım budur. Ve maalesef saflarda ve kişiliklerimizde en çok yaşanan durumlardan biri de bu "canevinden vuran bağlılık" türüdür.

Ölçüleri karıştırmamak gerekiyor. Düzen ölçülerini PKK'de de geçerli görmek, objektif ve giderek subjektif olarak PKK'ye karşı savaşım halinde olmaktır. Bu PKK'yi hiç anlamamaktır. Düzenin bütün kurallarını, geleneklerini, alışkanlıklarını ve yasalarını altüst eden bir hareketi anlayabilmek için, öncelikle bu düzenden gelen kişiliğin kendi yapısal özelliklerini altüst etmesi gerekiyor. Bunu yapmamak, eski düzene yaklaşımın aynısını PKK'ye de göstermek, düşmanın dış cepheden saldırısını PKK cephesinden desteklemek ya da tamamlamaktır. Ve özellikle pratik sahalarda ve son yıllarda ortaya çıkan durum; devrime ve önderliğe düşmandan daha büyük bir dayatmanın içten, yani devrim saflarından geliştiğidir.

Bu kişilik pozisyonu mevcut savaş gerçekliğinde kendisine yer açmış, yer bulmuş, güç katmış değildir. Dolayısıyla savaş gerçekliğiyle bütünleşmemiş her birey, her yaşam ve her pratik, kaybetmenin nedenidir. Bu kişilikte, bu tutumda ısrar etme süresi ise, potansiyel kaybın birikimidir.

Bu durumda ortaya çıkan, zafer için temel şart olan partileşmek değil, başka sınıfların, düşman özelliklerinin partileşmesidir. Bu, düşman dışında PKK'ye karşı ikinci bir savaş cephesini içten açmaktır. Bunun art niyetlice yapılmaması, art niyetli yapılmasından çok daha tehlikelidir. Bu noktada iradenin partiye teslim edilmediğinden de bahsetmek gerekiyor.

"Devrim saflarında egemenleri oynarlar. Emeğe dayanmazlar. Kurnazlıkla, boşluklara konmakla, fırsatları kolamakla, yetkiyle işleri yaparlar ve kariyerlerini düşünürler. Eskiden bir hiçken devrim saflarında muazzam olanaklarla karşılaşırlar ve üzerine yatarak kendilerini konuşturdukça konuştururlar. Bunlara göre, her şey tamamdır, böyle gelmiş böyle gider!"

"Parti ne derse onu yaparım" demek, iradeyi partiye teslim etmek değildir. Bu kişiliğin iradesi yoktur. Bu köleliğin dışında müthiş bir güçsüzlük durumudur. Halbuki iradeyi partiye teslim etmenin ve tabi kılmanın önündeki en büyük engel güç olamamak, devrime devrimci olarak katılmamak, iç mücadeleyle özgürlüğe ulaşmamaktır. Partileşmek, ordulaşmak, kitleselleşmek; PKK'nin ideolojik-politik, örgütsel-eylemsel hattına ulaşmaktır; partileşmek iradeyi parti ve devrime tabi kılmaktır.

Aslında PKK'nin varsa bir zayıflığı, bu, düşmanın güçlülüğünden değil, kendi saflarındaki bu köle, zayıf ve partileşmemiş kişilik yapısından kaynaklanıyor. Kavramların içeriği dönemin koşulları ve gerçekliğiyle biçim ve öz kazanır. "Dürüst" olduğumuzu düşünürüz ama pratiğimiz "sahte" ve "ikiyüzlü" olduğunu gösteriyor. Eski toplumda geçerli olan hemen her şeyin tersinden hareket edildiğinde, karşımızda bizleri ürküten korkunç gerçekleri görüyoruz. Başkan APO, ***"başarısızlık namussuzluktur, vicdansızlıktır"*** diyor. Biz, "vicdan"ı acımak, olumludan yana vb. çerçevede düşünürdük. Dürüstlüğü, namusluluğu yalan söylememe, kimsenin hakkını yememe vb. olarak anlardık. Bugünün gerçekliğinde hiç de böyle değildir. Kaldı ki her şeyin olağanüstüleştiği koşullarda eskisi gibi yapmanın da imkanları kalmamıştır.

Bu kişilik felsefesinde kaybolmuş ülke ve yitirilmiş insanlık vardır. PKK'nin felsefesine yüzde yüz ters bir pratik ve yaşam gerçeği söz konusu. Bu kişiliğin yaşam ve pratiğinden hem dış düşman, hem de iç düşman muazzam besleniyor.

Bu kişiliğin tersine olanlar da var. Devrime çok ucuz yaklaşır bunlar. Devrimin büyük bedeller karşılığında kazanılan değerlerini ve imkanlarını kendi bireysel tutku ve erkenden iktidarlaşma hevesleri için kullanmakta gözükaradırlar. Devrim saflarında egemenleri oynarlar. Emeğe dayanmazlar. Kurnazlıkla, boşluklara konmakla, fırsatları kolamakla, yetkiyle işleri yaparlar ve kariyerlerini düşünürler. Eskiden bir hiçken devrim saflarında muazzam olanaklarla karşılaşırlar ve üzerine yatarak kendilerini konuşturdukça konuştururlar. Bunlara göre, her şey tamamdır, böyle gelmiş böyle gider! Devrim diye fazla bir sorunları yoktur, yeter ki kendi tutkuları tatmin olsun.

Bu da düzen ve kemalist kişiliktir. Madalyonun öteki yüzüdür. Bu kişilik de güçsüzlük örneğidir. PKK'nin yasalarına uymayan, kendi ölçülerini dayatan, yüzeysel ve derin olmayan bir kişiliktir. Biri gizli köleliği yaşarken, biri de "özgürlüğü" yaşadığını sanıyor. Ya da özgürlük adına yaşanan büyük köleliktir. Bu iki kişilik aynı kaynaktan besleniyor. PKK'nin ölçülerine gelmemekte ısrar ediyor. Her ikisi de düzenden gelirken değişimi esas almıyor ve niyetlerle hareket ediyor.

Bu kişilikler ve bu tutumlar gelinen süreçte, ulusal kurtuluş mücadelemizin başarıları önünde çok tehlikeli konumlar teşkil ediyor. Bunun ciddiyeti, ağırlığı kavranmak zorundadır. Yapılan devrimcilik değildir. Yeni bir yıla girmenin gereği olarak kendini topyekün yargılamak ve sorgulamak çok şiddetli bir ihtiyaç durumundadır. Bunun dışındaki tutumlar eskiyi değiştirmiyor, gelişmeler yaratmıyor. Bu kesinleşmiştir. Kendi kendini tekrarlamak değişmemekten meydana geliyor.

Bu devrime ve yeni süreçlere ucuz yaklaşım tarzıdır. Çok rahatlıkla yetinmeciliğe girilebiliyor. Hiç düşünülmeden "ben görevimi yaptım" ya da tersinden "yapamadım" denilebiliyor. Bu konuda kolayca ikna ve tatmin olma görülüyor. Geçerlilik düzeyi farklı olmakla birlikte herkesin yaşam ve pratiğinde olan budur. Azla yetinen, kolay tatmin olan bir kişiliğin oynayacağı fazla bir rol yoktur. Bu şekilde devrimin işlerine ve sorunlarına yaklaşanlar, bazı pratik görevleri yerine getirirler, ancak sürecin militanlığına ulaşamazlar. Verdikleri sözlerin ciddi bir anlamı yok.

Sorunları ortaya koymak ile pratik çözümü gerçekleştirmek başka bir şeydir. Verilen sözlere bağlı kalmamak, çok konuşmak ama pratiğini sergilememek, her günkü tarzı ve tempoyu aşmamak ve bununla da yetinmek laf devrimciliğidir. Düşünmemek, yaratmamak, sadece hazır bir şeyler yapmaktır. Ya hazır bir şeyler olmazsa, ne yapılacak! "Verileni, söyleneni yaptım, yapılacak başka bir şey kalmadı" anlayışı ya sessiz, ya da sesli olarak yaşanabiliyor. Çabanın zirvesi bile sergilense yine de işleri bitmeyecek devrim olayı içinde böyle düşünmekten çekinmemek, kendini inkar veya yok saymaktır. Kişinin kendine yapabileceği saygısızlığın en büyüğüdür bu.

"Gerçekliğinizi tanıdıkça kendinizden daha çok kaçıyorsunuz" diyor Başkan APO. Aslında mevcut pratikler ve kişilik anlayışlarına bakıldığında gerçekci değiliz. Kendimizi devrimin bir parçası veya devrimi gerçekleştirmek için yola çıkanlar olarak görmüyoruz. Kürdistan devriminin en zıt olduğu kişilik ve anlayış budur. Gerçekliği iyi tanımak, ama kaçmak yerine cesaretle dönüştürmek, verilen özeleştirilerin asgari bir gereğidir. Gecikmiş bir yönelimdir bu. 1997'nin görev ve sorumlulukları oldukça ağır ve kapsamlıdır. Çok yönlülük, komplelik gerektiriyor. Buna ulaşılmadığı müddetçe, hiç kimse başaracağını sanmasın. İyi niyetine, dürüstlüğüne, bağlılığına güvenmesin. Bu başka bir şeydir. Aranan ve gerekli olan sadece iyi niyet, dürüstlük ve bağlılık değildir.

Başarmak ve kazanmaktır!

PKK'nin yaşam ilkeleri her tarafa yayılmış bir ağ gibidir. Savaş içinde ortaya çıkmış ve başarının adı olmuş bu ilkeler, PKK'nin dokunduğu her şeye sinmiştir. Bunun yasaları, yolu, yöntemi belirlenmiştir. Bu ilkeleri kavramayanlar ya da kavrayıp da gereklerini yerine getirmeyenler, bir zaman sonra örülen örgütsel ağlara takılmış ve düşmüştür. PKK'nin adını maske yapmak, PKK'nin yetkisine sığınmak kadar zor ve yanıltıcı başka bir şey yoktur. Ateşle oynamak, kendini kandırmak ve sonuçta kendini yakmaktır.

Önemli olan bu gerçekleri görmek ve buna göre dönüşmektir. Yoksa özeleştiri verip kararlılık belirtmek değildir.

"1997 savaşı veya '97 PKK'liliği bizlerden, her alanda gerçek bir savaşı istiyor. Sadece bir savaşım değil, başarıyı ve kesin zaferi istiyor. 1997'nin en keskin bir gerçekliği de "Başarmayan düşer" ifadesinde bulmaktadır."

PKK'linin tarzı bu değildir. Söylediğini yapan, kendini ve karşısındakini kandırmayandır. Her şeyden önce söylediklerine inanan ve değer verendir. Söylediğiyle ve yaptığıyla değiştirendir. Hesapçı davranan, dışı başka içi başka olan değildir. Zayıflığından nefret eden, çünkü bütün geriliklerin, kendini maskelemenin, olduğundan farklı görünme ihtiyacını duymanın bundan kaynaklandığını bilendir.

PKK eskinin her türüne ve her şeyine karşı bir isyan ve red hareketidir. Dolayısıyla eski insana kendi gerçeğinde bir an için bile olsa yer vermeyen bir partidir. O halde bir PKK'li, hem yeniyi, hem de eskiyi yaşayan bir kişilik olamaz. Bu, "bir anda PKK'li olunur" anlamına gelmez. Üzerindeki eski alışkanlık, özellik ve anlayışlara karşı anı anına mücadele ederek arınan ve arındıkça partileşen, bunu başarının çıkış noktası olarak gören kişilik, PKK'lileşen kişiliktir. Tek yol budur; başka yollar devrime doğru ilerlemeyen yollardır ve hepsi de bir daha açılmamacasına kapanmıştır.

PKK'ye saygılı olan, Başkan APO'ya bağlı olduğunu söyleyen, şehitlerin komutasını kabul eden, bu 1997 hamlesinin sıcaklığıyla kendini sarsmak, bütün yanlışlıkları bünyesinden ter gibi akıtıp temizlemek zorundadır.

"İşte, yeni bir yıla giriyoruz. Kimileri için yeni başlangıç, yeni bir umut, yeni bir plan yılı denilir. Acaba bizim için ne anlama geliyor" ve devamla ***"en eski PKK'lilik, en yeni PKK'lilik gibi bir dönüşüme uğruyor. Son gerçekliğimiz, iç yapımızı sorgulama düzeyimiz, büyük açılımlar göstermiştir. Yalnız PKK için değil, bütün dönemlerin parti tarzında ileri bir noktasını teşkil etmektedir. Kendi kendini yenileme de diyebiliriz"*** şeklindeki perspektifi ile Başkan APO 1997'ye nasıl bir tempo, tarz ve kişilik ile girmemiz gerektiğini ve PKK'nin varmış olduğu düzeyi açıkça ortaya koymaktadır. Düşmanda ***"PKK'yi bu yıl devre dışı bırakacağız"*** demektedir. Önderliğin bu perspektifinden hareketle, geçmiş bütün mücadele yıllarını, bütün örgütlenme ve propaganda çalışmalarımızı bir hazırlık, bir deneyim, tecrübe ve gerçek savaşa hazırlık olarak da değerlendirmemiz gerekiyor. Çünkü 1997 savaşı veya '97 PKK'liliği bizlerden, her alanda gerçek bir savaşı ve gerçeci olmamızı istiyor. Sadece bir savaşım değil, başarıyı ve kesin zaferi istiyor. 1997'nin en keskin bir gerçekliği de ***"Başarmayan düşer"*** ifadesinde bulmaktadır. Başkan APO, ***"1997 bir çözüm ve final yılıdır"*** derken, sadece siyasal ataklardan, siyasal çözüm süreçlerinden değil, ama aynı zamanda parti içindeki kişilik düzeyinde büyük bir çözümden bahsetmektedir.

Düşmanlarımız çok! Hem de hiç kimsenin sahip olmadığı kadar çok. Karşımızdaki sömürgeci düşmanı tanımıyor veya anlamıyor değiliz, tanıyamadığımız ve anlamakta güçlük çektiğimiz içteki, maskeli düşmandır. İçteki "düşman"ımızla savaşımız keskin değil. Adeta bu düşmanla partiye karşı bir koalisyon, ittifak kurulmuş ve bundan dolayı da bu "düşman"ımıza toz kondurtmuyoruz.

İşte, 1997 savaşımız, bu "toz kondurtmadığımız" düşmanla savaşmak yılı olacaktır.

Önümüzdeki süreci her yönüyle çok boyutlu ve çok şiddetli bir askeri-siyasi mücadele bekliyor. Yenilenlerin nasıl yenileceğinin, kazananların ise nasıl kazanacağının daha iyi görüldüğü bir süreçte buluşmaya doğru gidiyoruz. Özellikle TC'nin kaderi iyice belirlenecektir. Çünkü bu savaş TC için bir var olma ve yok olma mücadelesine dönüşmüştür. PKK için, Kürdistan halkı için bu süreç aşılmış, kesin kazanma biçimini almıştır. TC kazanma şansından yoksunlaşırken, ideolojisiz ve politikasız kalırken, PKK'nin ise, kazanmanın bütün imkanlarına sahip olarak, ideolojisi güçleniyor, politikası üretiyor. Artık PKK tek alternatif ve yeni bir yaşam kaynağı konumunu tutturarak, bir devleti örgütleme ve yürütme gücüne ulaşmıştır. Önümüzdeki süreçte bu daha iyi görülecek ve yaşamın bütün sahalarında daha açık bir biçimde gelişecektir.

Son olarak yeni dönemin hasasiyetini Başkan APO; *"Yaşanan bu andır; ya kazanırsın, ya kaybedersin. Öncesi ve sonrası, hatta sonsuzcası da anların birikimidir"* demektedir.

Gerdiya'nın Ölümsüz Komutanı

Adı, soyadı: **Turan DEĞİRMENCİ**
Kod adı: **Serxwebûn**
Doğum yeri ve tarihi: **Hakkari , 1976**
Mücadeleye katılış tarihi: **1993**
Şahadet tarihi ve yeri: **4 Temmuz 1996, Gerdiya- Zağros Eyaleti**

Yaşam ile ölüm arasındaki çelişki çok ilginç olsa da, insanlığın varoluşundan veya canlıların varoluşundan günümüze kadar devam edegelmiştir. Yeryüzünün en kompleks canlısı olan insan, bu iki çizgi arasında sürekli bir savaşımı vermiş ve bu iki kavram, sürekli varolmuştur.

Yaşam ve ölüm belki de çok ince bir çizgi ile sınırlarını çizmiştir. Yaşam ölüme baskın geldiği sürece insan yaşamıştır. Ölüm yaşama baskın geldiği an kişi yaşamına son vermiş, bütün organizmalar artık işlevsiz kalmıştır. Bu iki zıt kutup insan bedeninde sürekli bir savaşımla varolagelmiştir. Gerçek ve maddi anlamda çok kaba tabiriyle ifade edilen bu iki kavram arasındaki ilişki tamamen böyledir. Yaşam nasıl ki hep varsa ölüm de hep olacaktır. İnsanlar kompleks bir yapıya sahip olduğu gibi komple yaşam istemlerine sahip olmak isterler, bu konudaki istemleri sınırsızdır. Sadece bu konuda bile insanları doyurmak mümkün değildir ve bu yaklaşım onu hayvanlaşmadan kurtaramayacaktır. Onu hayvanlaşmadan çıkarabilecek ve tatmin edebilecek diğer bir yaklaşım manevi değerlerdir.

Peki insanda bu manevi değerleri yaşatan nedir? Milyonlarca yıldır varolan ve kendisini günümüze kadar getiren insanlık, hangi manevi değerlerle kendini yaşatmıştır veya insanı bu kadar güçlü kılan, bu kadar acıya zorluğa katlanmasını sağlayan gizemli güç nedir? İnsanları erdemliliğe ulaştıran, müminler, pirler, havariler, halifeler nasıl yaratıldı? Hangi maddi ve manevi yaşam koşulları insanları bu kadar güçlü kıldı? Kendisini bu kadar güçlü kılan insan ölümsüzlüğü nasıl yakaladı?

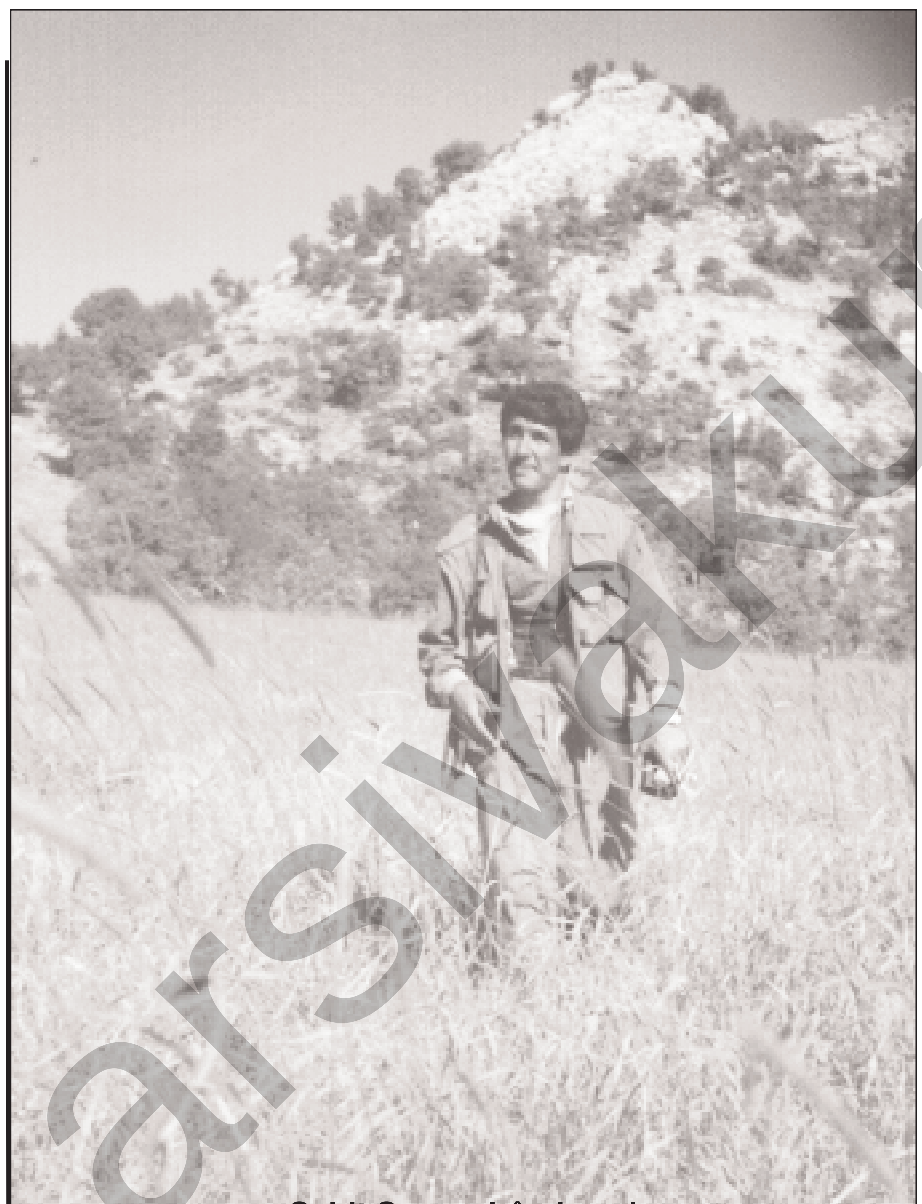
Ölümde yaşam nasıl yaratıldı?

Bütün bu soruların cevabı bugün yaşanan talihsiz diyebileceğimiz bir olayla ve yaşanan iki şahadetle kendini bir kez daha görüldü. İnanarak yaşayan iki değerli yoldaşımız **Serxwebûn** ve **Pılıng** hevallerin şahadet olayı, sorulan bu sorulara somut bir cevaptı. Sömürgeci tahakümün en acımasız sürecini yaşayan Kürt insanı çok horlandı, küçük düşürüldü, sevilmedi. Konuşamadı mutlu olamadı, çocukluğunu yaşayamadı. TC'nin karanlık dehlizlerinde zebanilerin çatal mızraklarıyla karınları, beyinleri deşildi. Uygulamalar sistemli oduğu kadar çok da acımasızdı.

Sabahlara dek oturup ağlamak neyi çözecekti? Çözümsüz olamazdı, yoksa kahrına her gün kurşun sıkmak ne çözecekti? O da nafile, bunlar bilinen gerçeklerdi. Onu kucaklayacak, sımsıkı bağrına basacak, sevdasına ölümüne ihanet etmeden bağlı olacak bir çözüm olmalıydı. Ruhu pamuk kadar yumuşak, sevdasına kılıç geçmeyecekti. O zaman; yılların fosilleşen ihanetine kurşun sıkacaktı artık ve hiçbir güç yargılayamayacaktı. Yargılama sırası ona gelecekti, bir arayıştı ölüm ile yaşam arasındaki paradoksu çözmek ve ölümde yaşamı yaratabilmek, bunun tek yolu vardı; o da savaşmak. Özgürlüğe giden yolların bileşkesi ancak buradan geçiyordu ve tılsım ancak böyle çözülebilirdi. Artık yüzyılların kini ve öfkesi bu helezondan fışkıracaktı düşmana.

İnsanı insan yapan, ona bu manevi gücü veren doğru inancı PKK'nin ideolojisi ve politikasında gördü. Karar net ve kesindi. Artık ok yaydan çıkmıştı. Oku havada tutacak hiçbir güç yoktu artık ve zaman lehine işleyecekti bu kararın.

Daha delikanlılığının ilk çağlarında O'nu tutuşturan bu alev bulunduğu Hakkari ilinde bir grup oluşturmaya itmişti. Grup asiydi, asi olduğu kadar yurtseverlik duygularının bütün öfkesini ve sıcaklığını yüreklerinde taşıyorlardı. Belki örgütsüzdü, belki de yeterli bir bilince sahip değildi, ama tutkuluydu ve örgüte kendisini ulaştırmak için kendileri açısından biraz da bu yöntem seçilmişti. Kendi başlarına eylem dahi yapıyorlardı. Belki sembolikti eylemleri, ama anlamlıydı, duygu yüklüydü, acemi bir sevda taşıyordu yüreğinde. Acemi, ama ölümüne bağlı bir sevdaydı, hilesiz, kusursuz bir arkadaşlıktı. Belki de bütün güzelliklerin bileşkesini taşıyorlardı bedenlerinde. Daha da güzeleşecekti düşünceler. Güzeli yaratmanın inadıydı. Bütün tutkularda şekillenen ve kendisini dağların zirvesinde somutlayacaktı, gerçek anlamını burada bulacaktı ancak. Bizde yaşanan mutluluklar çekilen acılarda gizlidir. Zorlukları olacaktı elbet, mutluluğun ve özgürlüğün tılsımı, biraz da bu noktadan çözülecekti.

Şehit Serxwebûn heval

Serxwebûn heval özgürlüğü tam bu halkadan yakalayabilmişti artık, söz hakkı O'nundu. Hesaplaşmak, toplumsal kirin hesaplarını sorma sırası ondaydı ve o böyle bir şansı yakalamanın tarihsel intikamıyla kucaklaşacaktı.

1993 yılında Zağros Eyaleti'nin görkemli dağlarına vurdu kendisini. Cilo, Çarçela kadar yüce bir yürekle ulaştırdı kendisini. İnsanlar nasıl tahammül edebiliyordu bu şehir yaşamına? Bu zorbalığı nasıl sineye çekebiliyorlardı? Dağları görmemek, coşkusunu, yüceliğini yaşayamamak ne talihsizlikti, bu insanlar için. Hele Cilo, Çarçela, Govende'den derin vadileri, uçsuz bucaksız Kürdistan dağlarını seyretmek nasıl da haz veriyordu insana. Belki de özgürlük denilen bu olmalıydı, zafer belki de bu olmalıydı.

Herkes anlam veremezdi elbette; Cilo'yu seyretmeden, Cilo'yu yaşamadan, zirvesinde çılgınca haykırmadan, sularından kana kana içmeden Cilo'yu anlamak mümkün değildi. Bu gizem böyle görülebilirdi ancak. Yaşamak kana kana, nefes nefese yaşamak. Bütün Kürdistan bu yoldan geçerdi. Bunun dışındaki bütün yollar çıkmaza sokar insanı.

1993 yılında bu onura ulaşmıştı Serxwebûn heval. Bu süreçten başladı anlamlı yaşama ve millad 1993 yılıydı Serxwebûn heval için.

Bu süreçte askeri ve siyasi eğitimden geçer. Lise ikiye kadar okuduğu için mevcut gelişmeleri ve verilen eğitimi kavrama düzeyi yüksekti. Bu O'nun daha da gelişmesini sağladı, hızlandırdı.

Kısa sürede manga komutanlığı görevine getirildi. Özlü bir yaklaşımın anlamlı bir ifadesiydi. Çaba da ve fedakarlıkta sınırsız bir anlayışa sahipti. Bu O'nu başarıya ulaştıran yöntemlerden biriydi. Ahlak anlayışı ölçülü, ilişkilerinde sınırlarını iyi çizebilen bir hevaldi.

1995 yılında Ertuş karakol saldırısında, Serxwebûn heval aktif bir rol üstlenmişti ve rolü hayatiydi. Onların kolu tepeyi hedefliyordu. Tepedeki düşman mevzilenmesi çok güçlüydü. Çok güçlü yönelmek gerekiyordu, grup buna hazırdı. Ruhsal ve fiziksel olarak bütün hazırlıklar tamamlanmıştı.

İddia şuydu:

Bu tepe düşecekti.

Eylem gecesi alan derin bir sesizlik içindeydi, bu sesizlik biraz sonra patlayacak olan kıyamete gebeydi. Ve bu kıyamet BKC ve B-7'lerin namlularında gizliydi. Kıyamet kopmuş, arkadaşların deyimiyle dilan başlamıştı artık. Tepe çok kısa sürede düşmüş, düşmanın üzerinden 8 silah kaldırılmıştı. Tepe belli bir süre arkadaşların elinde kalmıştı.

Bu eylem sürecinde Serxwebûn heval yaralanmış, hengameye rağmen bir düşman mermisi dahi Serxwebûn hevale isabet etmez. Arkadaşların açmış olduğu talihsiz kurşunlarla yaralanır. Üç kurşun yarası ve basit bir zamanlama yetmezliği vesile olmuştu. Eylem başarıyla sonuçlanmıştı. Bütün bunlara rağmen Serxwebûn heval arkadaşlarına yük olmamış ve bu haliyle kilometrelerce yol katetmişti. Serxwebûn hevalin örnek davranışı, büyük hayranlık yaratmıştı. Bu başarısı büyük taktir toplamıştı.

Büyük bir dönüşüm gerçekleştirerek gelişiyordu. Güney savaşında ve bu sürece kadarki durumu sürekli gelişen bir grafik çiziyordu. Bu yoğun pratik süreçten sonra Serxwebûn heval Parti Önderliği sahasına gönderilmeye layık görüldü. Her savaşçının ve her komutanın rüyasında bu sahaya gitmek yatıyordu. İşte, Serxwebûn hevaldeki üstün başarı bu sahaya layık görülmesini sağlamıştı.

Beş ay gibi bir süre akademi sahasında yoğun bir eğitim sürecini yaşayan Serxwebûn heval büyük bir coşku ve moral üstünlüğüyle her zamankinden daha iddialı bir şekilde ülke sahasına tekrar geri dönmüştü. Gelir gelmez takım komutanlığına (bölük komutan yardımcılığına) atanmıştı. Her zamankinden daha yetkin ve daha arzuluydu. Arkadaşların eğitimiyle çok yakından ilgileniyor, Parti Önderliği'nin sahasından aldığı tercübeleri bir bir aktarıyordu.

Gerdiya alanının Hope bölgesinde görev yürütüyordu. Çıkan düşman operasyonlarına karşı tavrı her zamanki gibi aktif katılımlıydı. Arkadaşlarıyla uyum içerisinde çalışmayı yaratabilmiş, mütevaziliği hiçbir zaman elden bırakmamıştı. Bu özellik O'nu yapısıyla bütünleştirebiliyordu.

Gerdiya operasyonundan sonra güçlerimiz uygun bir noktaya konumlanmıştı. Bu operasyonda düşmana büyük darbeler vurulmuştu. Arkadaşlar üstün bir moral gücüyle savaşıyorlardı. Operasyonun sonuna kadar bir arkadaşın burnu dahi kanamamıştı. Üç gün kıran kırana bir savaş yaşanmıştı ve düşman operasyonu boşa çıkarılmıştı. Güçlerimiz uygun bir noktada dinlenmeye çekilmişti. İkinci gün tabur hareket etmiş başka bir alana geçecekti. Ama operasyon bölgesinde genel kontrol ve denetleme yapmak için bir takımlık gücü bırakmak gerekiyordu. Takım komutanı olarak bu gücün başında ise Serxwebûn heval kalacaktı. Aradan üç gün geçmişti, alanda kalan takımımızla günlük bağlantımız vardı.

Tarih 4 Temmuz 1996.

Bütün tabur gücünü yasa boğan haber telsizle kurulan bağlantıda saat tam 10'da verildi. Ortam sesizliğe boğuldu. Sadece cihazlarda yankılanan mekanik sesler işitiliyordu. *"- Serxwebûn heval şehit düştü"* bu üç kelime yaşamı dondurmuştu. Bu haber o kadar sesiz yayıldıki duymayan hiçbir canlı ve hiçbir cansız kalmadı. Herkes sadece bakışıyordu artık diller susmuş, gözler konuşuyordu. Gözler tek soruyu soruyordu "nasıl?" Evet nasıl şehit düşmüştü Serxwebûn heval? Bütün gözler sanki anlaşmış gibi hep bunu tekrarladı. Bu talihsiz an nasıl yakalamıştı arkadaşımızı?

Kısa bir süre aradan geçtikten sonra bağlantıyı kurar arkadaşlar. Serxwebûn ve Pılıng hevallerin bulundukları noktanın biraz yukarısında Saddam güçlerinin kurmuş olduğu eski tuzaklı bir mayına bastıklarını ve öylece şahadete ulaştığı bildirildi. Çok kısa bir açıklamadan sonra suskunluk tekrar bütün alanı sarmıştı.

Artık Serxwebûn ve Pılıng hevaller fiziki olarak aramızdan ayrılmışlardı, ama manevi ve ruhsal olarak var olacakları gerçeği her zaman korunacaktı. Anılarına bağlılığın bir gereği olarak, intikam duygumuz her zamankinden daha keskin, öfkemiz düşmana karşı daha acımasız olacaktır. Anıları her zaman yaşayacak bir abide gibi Gerdiya dağlarında ebediyete kadar var olacaktır.

Anısı mücadelemize önderdir!

Mücadele arkadaşları

Axîn heval ARGK'nin küçük bir generaliydi

savaşan yürekler

ağlamak yok!
saç baş yolanlar düşkündür
aramızda
zira
kurşunla yakmak için ağıtlarımızı
biz kurşun döktük yüreklerimize

kestik
kestik genç ellerimizle
daha on sekizinde bütün
eflatun renkli aşk damarlarımızı
buzlu zirvelerde alaza vurduk
dokunulmamış ebrular gibi
bedenlerimizi

kurşunlandık
aç
susuz
malül kaldık
yanık çizgilerle yaşlandık artık

kalmadı
ne sevgili
ne ana
ne tanış
ne acı
ne çocuk kalbinin o titrek
çırpıntısı
taşlaşan yüreklerimizde kalmadı
hiçbiri

zamanımız yoktu
eğilip / iki damla gözyaşı bile
dökemedik
her saat başı yanıbaşımızda düşen
o genç insanların geniş alınlarına
vurduk, dörtnala giden atlılar gibi
vurduk geçtik yanlarından
o çıplak göğüslerini / rüzgâra
bırakarak

E. Faraşîn

Savaş zamanları, tarih içinde insanın kendi kendisiyle, çıplak gerçeğiyle yüzleşme fırsatı bulduğu zamanlardır. İnsan, kendisini en iyi savaş içinde tanır. Bu nedenle de savaşlar, insanlık gerçeğine duyulan nefretin de, sevginin de en çok geliştiği zamanlardır. Sevgide insan kendisini yeniden yaratmanın yolunu, nefrette de bunun önünde engel olanları ortadan kaldırma yolunu bulur.

Sevginin en dolaysız, somut gerçekleşme biçimini bulduğu çocuklar, yaşama bir oyunmuş gibi bakarlar. Bu doğru bir yargıdır, ancak yine de büyüklerin bir yargısıdır. Çocuğun gözleriyle bakıldığında ise, yaşamak zaten bir oyundur ve oyun da zaten bir yaşamdır. Bunlar birbirlerinden ayrılmazlar. Yaşamanın bir oyun olmasının anlamı çocuklar için genellikle şöyledir: Gerçekleşmesi durumunda büyüklerin büyük acı duydukları birçok olay, çocuklara o kadar da büyük acı vermez.

Yine elde edildiğinde büyükleri çok sevindiren birçok zenginlik, çocuklar için basit birer oyun aracı bile olamaz. Bu nedenle de çocuklar, doğanın derin bilgeliğiyle, bazen bir taş parçasını büyüklerin en değerli saydıkları bir mücevherden daha değerli görürler. Eğer doğduktan sonra hemen ve amaçlı olarak öğretilmemişse, çocuklarda mülkiyet duygusu yoktur. Veya, bu duygu, tıpkı anneye karşı beslenen duygular gibi, eğer yaşama ilişkinse vardır. Çocuk, bir nesneye, ancak onsuz yaşayamayacağını anladığı zaman sahiplik eder. Bunun dışında her şeyi paylaşabilir. Hatta, eğer kendisi için yaşamsal olan nesneler başkası için de yaşamsal bir gereklilikse, onları paylaşabilir.

Nesnelere olduğu gibi, çocukların savaşa yaklaşımı da böyledir. Onlar, büyükler savaşa başlar başlamaz, onu hemen kendi dünyalarına indirger ve büyüklerle paylaşmaya başlarlar.

Savaş, ne olursa olsun, herkesi kapsar. Hele Kürdistan ulusal kurtuluş savaşı ise söz konusu olan, Kürt veya Kürdistanlı olup da bu savaşın dışında kalmak mümkün değildir. Onlarca yıldır Kürdistan'da bir soluk almak için bile ara vermeksizin süren savaş, yaşlıları, kadınları, çocukları ayırdetmemiştir. Herkes, bir biçimde savaşın insanı kendi gerçeğiyle yüz yüze bırakan etkisini hissetti, yaşadı, gördü. Her işaret, yaşama ilişkin en küçük bir davranış bile, savaşın bir işareti oldu. Hele çocuklar, Kürdistan'daki savaşın en çok etkilediği toplumsal bütünü oluşturdular.

Savaş büyükler için ne anlama gelirse, çocuklar için de aynı anlama gelir. Özellikle Kürdistan'da, çocukların bebeklikten çıkış dönemindeki oyunların savaş içerikli olmadığı bir yer yoktur. Mutlaka bazı çocuklar düşmanı, bazıları da ARGK gerillalarını temsil ederler. Bu oyunlarda çarpışmaların sonu bir türlü gelmez. Vurulan düşman bir daha, birdenbire başka bir yerden ortaya çıkar. "Ama sen ölmüştün" der bir çocuk. "Ama ben bu kez başka bir düşmanım" diye cevaplar öteki. Savaş oyunu böylece sürüp gider.

Bunlar oyundur da, savaşın bizzat kendisi bir oyun değil midir? Değişen yalnızca, bu kez oyunun daha çıplak bir gerçekçiliğin mekanlarında sergilenmesidir. Bu kez karşıdaki oyuncular, çocukların temsili olarak düşmanı oynayan kendi arkadaşları değil, düşmanlarının bizzat kendisidir. Oyun, zaman ve mekanını sonsuz ölçüde genişletmiş, dünyayı, yaşamak için herkesi öldürmek zorunda olduğu bir savaş alanına çevirmiştir. Çocuklar için gerçeküstü olan, gerçek dünyadır veya gerçek dünya, çocuklar için büyük bir hayal alemidir. Savaşlarda çocuklar, bulunmaz arkadaşlıkların, eşi görülmemiş oyun mekanlarının ve hemen yaşamın bütün sırlarının bir araya gelerek heyecanı son haddine çıkardığı bir zaman ve mekan düzenlemesiyle karşılaşırlar. Onlar bir tek şeyi asla bilmezler veya kendilerine çok da korkulacak bir şey gelmez: Çocuklar, ölümü büyüklerin düşündüğü gibi anlamazlar. Onu uzaklıkla eşdeğer tutarlar. Onlar için ölüm, insanın sustuğu ve bir an büyük derinliğe bakakaldığı bir "uzaklık"tır. Sonrasında yaşamak, bütün ovalarda ve dağlarda devam eder. Ölüm bilinci, onu bu kadar sıradan karşılayacak kadar özgür olan çocuklarda, büyüklerden genellikle daha gerçekçidir.

Savaşın çocukların dışında gelişmesi gerektiği, belki başka hiçbir yerde Kürdistan'daki kadar inkar edilmemiştir. Çünkü başka hiçbir yerde gerçekler Kürdistan'da olduğu kadar çıplak, doğrudan ve çoğunlukla öldürücü değildir.

Kürdistan'da çocuklar savaşmakta ve şehit düşmektedir:

Adı, soyadı: **Axîn AYDIN**
Kod adı: **Axîn**
Doğum yeri ve tarihi: **Deriş köyü Savur, 1 Aralık 1980**
Mücadeleye katılış tarihi: **1994**
Şahadet yeri ve tarihi: **Bezaut köyü Hozat, 1996 yazı**

Tam da yürekleri burukken bir duman
Demenan dağlarında bir destan
Ağustos'ta buz gibi akar Munzur suyu
Karakış ortasında yemyeşil bir bostan
Candan geçer de geçmez dostluktan
Gel ey ateşin ve güneşin çocuğu
Gel de dostluğun yüreğine yaslan
Gel ki yankılansın sesimiz
Öleceksek birlikte ölelim
Yeter ki bir şanlı kavga verelim

Bin yılların özgürlük istemi, Kürdistan coğrafyasını baştan başa sararken ve sömürgeci katiller yeniden ayağa kalkan halkımızın görkemli yürüyüşü karşısında bitişi yaşarken, şehitlerimiz yeni bir yaşamı hızla, nefes nefese yaratıyor. Biliyoruz ki, bu topraklarda kendiliğinden bir yaprak tanesi bile kımıldamazken bugünlere gelişimiz, bitmek tükenmek bilmeyen sınırsız bir çabanın, emeğin, fedakarlığın ve en başta da bunu kendi şahsında somutlaştıran Parti Önderliğimizin ve şehitlerimizin sayesindedir. Bu açıdan her şehidin hayatı bizim için dersler çıkarılması, örnek alınması gereken bir olgudur. Şehitlerimizin duygularını, düşüncelerini anlamak ve kendimizi onların istemleriyle bütünleştirmek, partimize ve onlara bağlılığımızın en temel koşuludur.

Artık sayıları onbinlerle ifade edilen şehitlere sahip bir hareketin mensuplarıyız. Savaş büyüyüp geliştikçe, kaçınılmaz olarak şehitlerin sayısında da bir büyüme yaşanacaktır. Ve günlük olarak bu gerçeği yaşıyoruz.

İşte **Axîn** heval de bu gerçeğimizin bir parçası olan şehit yoldaşlarımızdan yalnızca biridir.

Kendisi çok küçük yaşlarda olmasına rağmen, özgürleşmesinin yolunu PKK'de gören ve gerillanın zorluklarına bu inançla göğüs görebilen bir çocuk yoldaştı Axîn. Bir arkadaşı O'nun gerillaya ilk katıldığı günkü duygularını ve düşüncelerini şöyle anlatmıştı: *"Axîn'i ilk gördüğümde 'bu küçük kız çocuğunu kim göndermiş?' diye kızdım. Çünkü karşımda sarışın, kısa boylu zayıf bir kız duruyordu. İlk aklıma gelen O'nun gerillanın fiziki şartlarına dayanmayacağıydı. Sonra hem gönüllü ve hem de ailesinin onayı ile geldiğini duyduğumda, sonraları yürüyüşlerdeki çabasına bizzat tanık olduğumda O'nun hakkındaki düşüncelerimde yanıldığımı anladım."*

Evet, Axîn heval çok gençti ve yaşına göre de zayıf bir bedene sahipti. Çünkü sömürgeciliğin halkımıza dayattığı sefaleti, yoksulluğu yaşayarak büyümüştü. O, Savur'lu yurtsever bir ailenin ilk çocuğuydu. Babası Axîn adını, 12 Eylül askeri-faşist darbesinin halkımıza dayattığı zulmün bir ifadesi olarak koymuştu. Çok geçmeden ailesi düşmanın baskıları ve ekonomik zorluklar yüzünden Türkiye metropollerine göç etmek zorunda kalmış ve Axîn heval yaşamla metropollerde tanışmıştı. Belki de en büyük şansı, yurtsever bir ailenin çocuğu olmasıydı. Bu yüzdendir ki Axîn heval çok küçük yaşlardan itibaren PKK ile tanışmış ve evlerine gidip-gelen partililerle birlikte büyümüştü.

O bir parti çocuğuydu. Kendisini öyle hissediyor, öyle görüyordu. Öyle ki bir seferinde evlerini basan düşmana evin içindeki partili arkadaşları yakalayamaması için çok soğukkanlı davranarak arkadaşın kaçışını sağlamış, düşmana tek bir sır vermediği gibi ailesinin gözaltına alınışı karşısında da soğukkanlılığını koruyarak, öncelikle evine baskın yapıldığını yurtseverlere bildirmenin bir yolunu bulmuş ve böylelikle diğer arkadaşların da akşam evlerine gelmesini önleyerek kurtulmalarını sağlamıştı.

Parti yayınlarını sürekli okuyan ve bunu annesiyle tartışan Axîn heval, fırsat buldukça gittiği yerlerde de propagandasını her zaman sürdürmüş ve bu yüzden tanıyanlar O'nun bu ağırbaşlı, sakin, ama kararlı yaklaşımları karşısında hep saygı duymuşlardı. Çevresinin üzerinde bıraktığı bu etki, gerilla saflarına katılımından sonra daha da artmıştı.

Axîn heval, gerilla saflarına katılma kararını anne ve babasına *"Ben de artık bir gerilla olmak istiyorum. Tanıdığım tüm arkadaşlar ve amcam gibi, onlarla birlikte Kürdistan'da olmak istiyorum"* diyerek verir. Aile bu kararı saygıyla karşılar ve Axîn'in bütün ihtiyaçlarını hazırlar. 1994 baharı geldiğinde Axîn heval ve evde bulunan birkaç savaşçı adayı, hep birlikte Kürdistan'a, özgür topraklara doğru uğurlanırlar.

Onun gerilladaki durumunu, başka bir bir arkadaşı da şöyle dile getiriyordu. *"Axîn çok genç bir arkadaş olduğundan, O'na bir 'Kubi kleş' vermiştik. Ama hiçbir zaman sorun çıkardığını görmedim. Onun geldiği yılın kışında ve 1995 baharında çok büyük zorluklarla karşılaştık. Birçok kişi bu zorluklara dayanmayarak pes etti. Ama O, küçük gövdesine rağmen en zor dediğimiz şartlar altında bile büyük bir direniş göstererek, bize hep örnek olmasını bildi. Arkadaşların çoğu zaman onu örnek verdiği de unutamadığım bir başka şeydir."* Yine bir başka arkadaşı da O'na ilişkin gözlemlerini ve duygularını şöyle özetliyordu: *"Axîn'i aramızda görmek bizi adeta kamçılıyordu. Çünkü O'nun hem bayan olması ve hem de çok genç olması, bize zorluklara dayanma gücü ve düşmandan intikam alma azmi kazandırıyordu. Kişisel olarak ben, O'nu ve çabasını gördükçe 'bize çocukluğumuzu bile yaşatmayan bu düşman yerle bir edilmeli' diye düşünüyor ve daha büyük bir kinle düşmana yöneliyordum."*

Çocuk Axîn heval iki yıldan fazla süren gerilla yaşamında, tavır ve davranışlarıyla, partiye bağlılığıyla, bulunduğu her ortamda örnek olan ve moral veren bir yaşam sürdürdü. Yoldaşları kendisine çoğunlukla *"Korunması gereken küçük kız kardeş"* olarak baktılar. Ama O, hiçbir zaman kendisini böyle görmedi, böyle yaşamadı.

Axîn heval 1996 yazında Hozat'ın Bezaut köyü yakınlarında çıkan bir çatışmada üç arkadaşıyla birlikte şehit düştü. Yoldaşları O'nun cenazesini alarak uygun bir yere defnetti. O, artık şehitler ordusunun bir neferidir ve şimdi toprak ananın sıcacık kucağında uyuyor.

Anısı mücadelemize önderdir!

Mücadele arkadaşları

Nisan çiçeği

Adı, soyadı: **Halide**
Kod adı: **Çiçek**
Mücadeleye katılış tarihi: **1992**
Doğum tarihi ve yeri: **1978 Siirt-Eruh Banê-Köyü**
Şahadet tarihi ve yeri: **12 Nisan 1995**

Ay ışığında kızıl gelinciklere takılıverdi, bakışları. Yol boyu dizilmişlerdi uzun uzun. Yaprakları iri iriydi. Hafiften çiğ düşüvermişti üzerlerine. Uzakta sabah yıldızı gözüktü, gözüküverecekti; silik yıldızlar bir bir yitiyordu parlaklığında. Tek tük bulut kümeleri aydınlanarak akıyordu ayın şavkında ve koşarcasına kümeleniyordu Herekol'un doruğunda.

Şafakta dolu dolu yağdıracaktı yağmurlarını sıcacık Nisan. Ve ertesinde dolu dolu yağdıracaktı kurşunlarını düşmanın üzerine Nisan çiçeği, Nisan çiçekleri…

Toprak hızla kayıveriyordu ayaklarının dibinde. Alınları dik, yürüyorlardı gün batımına doğru. Zaptedeceklerdi güneşi ve getirip dikeceklerdi Kürdistan'ın doruğuna, tutacaklardı orada hep ışıl ışıl.

Yamaçtan coşarak aktılar vadiye. Diz boyu çimenler ıslak kılmıştı bedenlerini. Odunu boldu Bestler'in. Bir çırpıda gürleştiriverdiler özgürlük ateşini. Yalım yalım yükseldi alevler. Bedenlerden ince bir buğu yayıldı sehere.

Az öteydeydi su kaynağı. Suyu hep akardı, Bestler'in, her yerde. Dolduruldu çaydanlıklar, sürüldü alevlerin arasına. Kuruldu kara dipli tencere. Çok geçmeden fokur fokurdu, sular. Yudum yudum içilirken sıcacık çaylar, serin kokusu yayıldı vadiye mercimeğin…

Gün henüz yükseliveriyordu Kela Memê'nin doruğuna. Çok geçmeden ilk ışıltıları gülümseyiverdi Piro'nun doruğunda. Ardından sürüklendi bir bulut kümesi Cûdi'den sürüklendi Kêrê'den… Güneş bir yitip bir belirirken, akmaya başladı gözyaşları Nisan'ın.

Hemen sırt çantalarına koştu gerillalar. Üzerine bağladıkları naylon çadırları, alıp getirdiler bir çırpıda. Gergin naylona dümbelek çalarcasına indi indi Nisan yağmuru.

Yeniden çadır ağızlarında ateşler yakıldı ve toplantıya oturdu gerillalar.

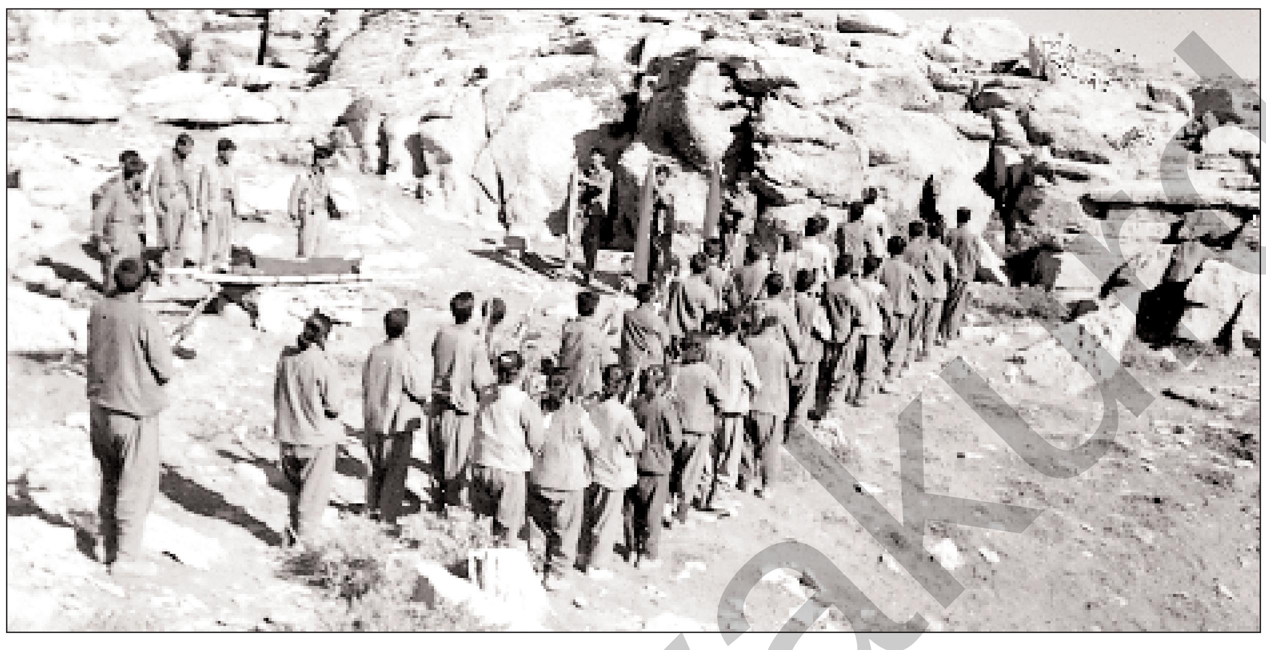
“Kürdistan ve dünya devrim şehitlerinin anısına” diye başladı tok ve coşkulu bir ses. Birden onlarca beden dikiliverdi ayaklar üzerine. Gerildi bedenler, dikledi bakışlar, uzandı bellekler.

“Anıları mücadelemize önderdir.”

Gerillalar yeniden oturdu. Plan açıklandı, hedef belirlendi, güçler düzenlendi, techizat saptandı. Görüşler ortaya serildi. Tartışmalar derinleşti. Karar kesinleştirildi. Sökülecekti düşman Harun tepesinden.

Tarih Nisan'ın on ikisini gösteriyordu, Nisan çiçeği kıpır kıpırdı yerinde. Kıpkızıl ürperiyordu yanakları, gülümseyişler fışkırıyordu gözbebeklerinden.

“Ben de katılacağım” diye atıldı öne, halaya gidercesine. Gün intikam günüydü; özgürlük türküleri yükselmeliydi namlularda.

Tam üç yıl öncesinde katılmıştı gerilla saflarına. Köyünde yoksul bir yaşam sürdürüyordu, her Kürt çocuğu gibi okuma imkanı da bulamamıştı. Bazen Dicle kenarına inerdi. Bakardı, durgun akan sulara, sonra dalardı düşüncelere. Nereye giderdi, bu kadar su. Su boyunca koşmak isterdi hep, döküldüğü yere ulaşmayı özlüyordu. Eğilir bir çakıltaşı alırdı, sonra atardı suya ve hayran hayran bakardı, küçükten büyüğe yayılan dalgalara. Haruna'lıydı, köyü Banê'nin çimenliklerinde bayılırdı koşmaya. Koşardı, ter basıncaya kadar vücudunu. Sonra yürürdü apak akan pınarın başına. Serin suyundan avuç avuç çırpardı körpecik yüzüne. Ve güneş ışınlarını çekerken Mava'nın gerilerine ince bir tebessümle koyulurdu köy yoluna.

Yolda eşlik ederdi sürüler kendisine. Taklit etmeyi severdi kuzu meleyişlerini. Gülümser, karışırdı çoban çocukların arasına ve koşarak atılırdı, kendisini eşikte bekleyen annesinin kollarına…

O gün ürperek ayrılmıştı Dicle'nin kıyısından. Tuhaf sesler geliyordu kulaklarına, sanki yıkılıveriyordu dağlar, bulanıveriyordu sular, burkuluveriyordu yüreği. Sevinemiyor, gülemiyordu bir türlü. Gidip soracaktı bilge amcasına. O, bilirdi bu sesleri, anlatırdı mutlaka Nisan çiçeğine.

Bu kez kırlarda değil, köy yolunda koştu uzun uzun. Nefes nefese kalmıştı, ter içinde. Yolda ne sürüler karşıladı onu, ne de çoban çocukları, köy girişinde. Annesi de yoktu eşikte. Durup soluklandı önce, sonra bakındı yöresine. Birden irkildi, durdu yerinde.

İri iri adamlar duruyordu her tarafta. Ellerinde tüfekler vardı ona çevrili. Anımsadı hemen amcasının dediklerini. Demek buydu düşman ve bunlar da silahları, diye düşündü kendi kendine.

“Tez arayın, bulup getirin” diyen korkunç bir gürültüyle yeniden irkildi, geriledi adımları, durdu duvar dibinde. Hemen hareketlendi düşman askerleri. Girip girip çıkıyorlardı evlerden. Bağırtılar kopageliyordu kulaklarına, çığlıklar yükseliyordu göklere. “Neden?” diye soruyordu kendi kendine.

Birden inanamadı gözlerine. Evet, amcasıydı sürüklenerek getirilen ve kandı şakağından süzülen. Duramadı yerinde, koştu kırlarda olduğu gibi ve sarıldı bedenine bilge amcasının. Avuçladı kızıla kesilmiş şakağını…

Aniden buluverdi kendini toz, toprağın arasında. Bir dipçik darbesiyle koparmışlardı amcasından. Doğrulup yeniden atılmak istedi üzerine, ancak doğrultamadı incecik belini ve seyretti gözyaşları içinde sürüklenerek götürülüşünü bilge amcasının. Bağırtısı kulaklarını tırmalıyordu, düşman yüzbaşısının:

“Apculara yataklık edersin!” ve indiriveriyordu dipçikleri, potinleri peş peşe. Dayanamadı Nisan çiçeği, gömdü yüzünü toprağa ve ıslattı uzun uzun gözyaşlarıyla.

Günler geçmek bilmiyordu artık. Soruyordu amcasını gördüğü her kurda, kuşa, akan suya, çoban çocuklara. Özlemişti amcasını; artık kim anlatacaktı ona Agit'in, Berivan'ın öyküsünü?

Artık fazla çıkmıyordu evden, inmek istemiyordu Dicle'nin kıyısına, oturup pencerenin kenarına, bekliyordu kırpmadan gözlerini. Birden iri iri açıldı gözleri. Bir koşuşturmadır başladı köy meydanında. Annesi çoktan koşmuştu avluya. Hemen çıktı dışarı, karıştı kalabalığa. Yürüdü, yürüdü, yürüdüler birlikte. Kadın, çocuk, yaşlı, genç yürüdüler Dicle'nin kıyısına.

Amcası uzanıvermişti kumların üzerine, derin bir uykudaymışçasına. Varıp durdu yanıbaşında. Oturdu, avuçladı şakaklarını. Dokundu kurumuş kan pıhtılarına. Öpmek istedi eğilerek. Bırakmadı anası. Tutup elinden çekti kucağına…

Köylüler omuzladılar amcasını, dizildiler peş peşe, bağırdılar haykırışlarla:

“Şehid namirin!”

Bu, ikinci amcasıydı, omuzlarda taşınan. Bu kez ağlamadı, Nisan çiçeği. Bilge kesilmişti amcası gibi ve yürüdü ardından… “İntikam” diye bir türkü şekillenerek dökülü verdi dudaklarından ve bir daha kimse görmedi Nisan çiçeğini köyde ve gururlandılar yürüyüşüyle.

Çiçek heval iki amcasının sömürgeci Türk faşist güçlerince katledilmesiyle ve bu yıllar da yükselen halk serhildanlarıyla ulusal bilinç edinerek düşmana karşı kin, nefret ve intikam çocuk yaşta olmasına rağmen katılma kararını vererek ARGK milisleri aracılığıyla Harun'a mıntıkasında bulunan gerillalara ulaşır. Yaşının küçük olması nedeniyle saflara alınmak istenmezse de ısrarı ve kararlılığı karşısında kabul edilerek 1992 yılında Haftanin alanına eğitim kamplarına gönderilir. Henüz ondört yaşındadır. Güney savaşına kadar eğitim kamplarında kalır ve savaş sürecinde tüm ısrarına rağmen ön cepheye alınmayarak cephe gerisinde tutulur. Çiçek heval burada yaralı gerillalarla ilgilenir, yoldaşlığa hizmetin büyük örneğini sergileyerek kendini savaş zamanlarına hazırlar. İçindeki savaşma arzusunun yoğunluğu karşısında daha fazla önü alınamaz ve Güney savaşı sonrasında sıcak savaşım sahalarımızdan Botan'a gönderilir.

Cudi alanına ulaştıktan sonra, yapılan düzenlemeyle eyaletin hareketli birliğine verilir. Burada Botan'ın Gabar, Beytüşebap, Garısa, Bestler gibi alanlarını gezme, görme olanağına kavuşur. Gittikçe ülkesinin güzellikleri karşısında yurtseverlik duyguları ve devrimcileşme çabaları yoğunluk kazanır ve bu, savaşma tutkusunu, intikam hırsını daha da geliştirir.

Henüz onbeş yaşında olmasına rağmen eylemlere katılma dayatmasında bulunur. Yoğun ısrarı sonucu bazı eylemlerde savunma birimlerine büyük coşku ve moralle giden Çiçek hevalin yaşamdaki sakinliğinin aksine eylem coşkusuyle dolup taştığı hemen farkedilir. Askeri yeteneklerinin gelişmesi amacıyla daha ön saflarda adım adım kendisine yer verilir.

1995 baharında henüz on altı yaşındayken oldukça askeri yetenek kazanmış ve bazı eylemlerde saldırı birimlerinde de yer alarak olgunlaşmış, savaşla çelikleşmiş bir kişilik edinen Çiçek heval, 5. zafer kongresinden sonra geliştirilen bahar hamlesinde Bestler birliğinde yer alarak, planlanan Harun tepesi eylemine katılır. Bu eylemden sonra bu tepeye kendisinin isminin verileceğini bilmeden büyük ısrarla eylemde yer almasını kesinleştirir ve intikam hırsıyla taşarak, coşkuyla düşmanın üzerine yürür. Eylem yağmurlu bir günün akşamında gerçekleşir. Gerillalar düşmanın gündüzleri tuttuğu Haruna tepesine sızarak mevzilerde otururlar ve sabah düşman askerleri geldiğinde yakın mesafeden yaylım ateşine tutarlar. Birçok asker ölür, yaralanırken, sağ kurtulanlarda kaçarlar. Gerillalar düşman askerlerinin cenazelerinin üzerine giderek çok miktarda silah ve techizat kaldırarak gelirler. Bu esnada düşman takviye güç gönderir ve gerillalarla çatışmaya başlarlar. Çiçek heval düşman cenazelerine yeni cenazeler eklemek hırsıyla kendisini mevzide tutamaz ve arkadaşlarının ısrarına rağmen kalkarak ayakta savaşmaya koyulur. Yüreğindeki intikam ateşi mevzisinde oturarak çatışmasına el vermez. Kendisini eylemin başarısına kaptırmış düşmana kurşun üzerine kurşun yağdırmaktayken düşmanın kurşunlarına hedef olur. Aldığı darbeyle yere düşen Çiçek heval kısa sürede vatan topraklarıyla kucaklaşır.

Şahadete gülümseyerek giden Çiçek heval düşmandan bin yılların intikamını almış olmanın mutluluğuyla son nefesinde “Bijî Serok APO!” haykırışıyla ebediyen özgürleşir.

Çiçek hevalin intikam hırsı, savaşma arzusu ve kutsal vatan topraklarının kurtuluşu yolunda sergilediği özveri, çaba ve gösterdiği olgunluk, yüksek moral ve coşkusu mücadelemizde sürekli yaşayacaktır.

Silah arkadaşları

Son yolculuğunda yalnız değildi

Adı, soyadı: **Yusuf AKÇAY**
Kod adı: **Gûndî**
Doğum yeri ve tarihi: **Midyat, 1972**
Mücadeleye katılış tarihi: **1995**
Şahadet tarihi ve yeri: **1995, Çukurova**

Dağlar yine inliyordu kurşun sesleriyle. Bir çığlık yükseliyordu dağların karnından çıkar gibi. Titreyen bir ses, titreyen bir yürek yerine, damarları kanlanmış bir insan, bir bağlılık feryadı vardı. Dağlar gerillayla besleniyordu taze kanları eme eme.

Evet, **Yusuf** heval de bunlardan biriydi. Yusuf heval henüz çok küçük yaşlardayken babasını kaybeder. Bundan dolayı amcası Yusuf hevali yanına alır. Babasının ölümünden dolayı çocukluğunda belli bir tutukluk ve durgunluğu yaşar.

Yusuf heval daha küçük yaşlardayken bile olgun bir kişiliğe sahipti. Ve daha o yaşlarda çobanlık yapmaya başlar. Çobanlık yaptığı sıralar hep dağlardaydı. Dağların sesini dinler, dağlarla konuşurdu. El ele tutuşmuş o dağları, o dağların güzelim serinliği ve eşsiz doğasını içine işlemişti adeta.

Yusuf heval oldukça kıvrak bir zekaya sahipti. Ama maddi koşullardan dolayı okula gidememişti. Fakat gelişmeye açık olduğundan gelişimine büyük önem veriyordu. O sadece dağları kendisine okul bilmişti. Sadece dağlar kendisine öğretiyordu. Gerilla arkadaşların evlerine gelmesiyle Yusuf hevali adeta büyülür, duygulandırmış ve etkilemişti gerilla kendisini. Gerillaya ve dağlara sevgisi bir volkan gibiydi. Yusuf hevalin diğer bir tutkusu da silahtı. Ve yoldaşlarla sürekli birlikte olup; sanki halkına, ezilen halklara layık olmanın emek ve çabadan geçtiğini bilince çıkarmışcasına kendisine verilen her göreve büyük bir istekle koşuyordu. Gerillaları göremediği zamanlar bir eksiklik hissediyordu kendisinde.

Belli bir yaşa geldikten ve artık partiyle tam bir bütünlüğü sağladıktan sonra, annesi tarafından amcasının yanında alınır. Köyde büyüdüğünden dolayı düzenin yozluğundan fazla etkilenmemişti. Ama annesi tarafından metropollere götürülünce, çok sevdiği ve bağlandığı gerillalardan uzaklaştı. Dağlarından, gerillasından ayrılmak bir ölümdü Yusuf heval için. Metropollerde düzene hiç ayak uyduramayan Yusuf heval, hep dağları ve ülkesini arıyor, üzlüyordu. Hep hevallerini gözlerinde canlandırıyor ve bir an önce onlara ulaşmak istiyordu. Annesinin zorlamaları sonucu Yusuf heval, yurtseverlik duygularını daha da geliştiriyor ve çevresinde de bunu yaşatmaya çalışıyordu. Kısa bir süre sonra tekrar partiyle ilişkiye geçer ve belli düzeylerde görev alır. Verilen görevleri büyük bir ciddiyetle yerine getirir ve emek harcardı.

Yusuf heval düşman tarafından birkaç kez yakalanıp sorgudan geçer. Her seferinde de direniş bayrağını yükseltip, düşmana teslimiyet bayrağını çektiriyordu. Ancak deşifre olduktan sonra hiçbir etkiye maruz kalmadan partiye fiili katılımı sağlar. Gider gitmez, hem siyasi, hem de askeri eğitime alınır. Meskeni olarak bildiği dağlardan aldığı bilinci halkına aktarmaya hazırdı. Sivil yaşamında da edindiği güzel özellikleri savaşla bütünleştirince daha çok seviliyor ve değer görüyordu. Atik, korkusuz, fedakar yönleri ön plandaydı. Bu yönlerinin pratiğe aktarılması için şehir faaliyetlerine gönderilir. Ve şimdi dağları, metropollere taşıyacaktı.

Bir ajan cezalandırma eylemi tasarlayan Yusuf heval harekete geçer. Ajanın cezalandırılacağı eve tek başına giden Yusuf heval, düşmanın üstün teknik donanımıyla yalnızca bir silahı ile karşı karşıya gelir. Ancak yine de üstün derinişçilik Yusf hevaldedir. Tek tabancasıyla aniden sokağa fırlar ve zikzak çizerek düşmanı yanıltmaya, aynı zamanda çatışmaya devam eder. Düşmanı şaşırtan ve ateş közlerine dönüştüren bu atiklik ve direniş bir süre devam eder. O an şehitleri ve dağları yakınında hisseden Yusuf heval, teslimiyete bir kez daha darbe indirmiş olur. Yaklaşık iki saat süren çatışma sonucu tek bir kurşunla büyük şehitler kervanına katılır.

Bu direnişiyle halkının bin yıllık yaralarıyla doldurulmuş yüreğinde bir daha çıkmamacasına yerini alır Yusuf heval.

Anısı önünde saygıyla eğiliyoruz!

Mücadele arkadaşları

Yeni savaş süreci ve KIRYA REŞ

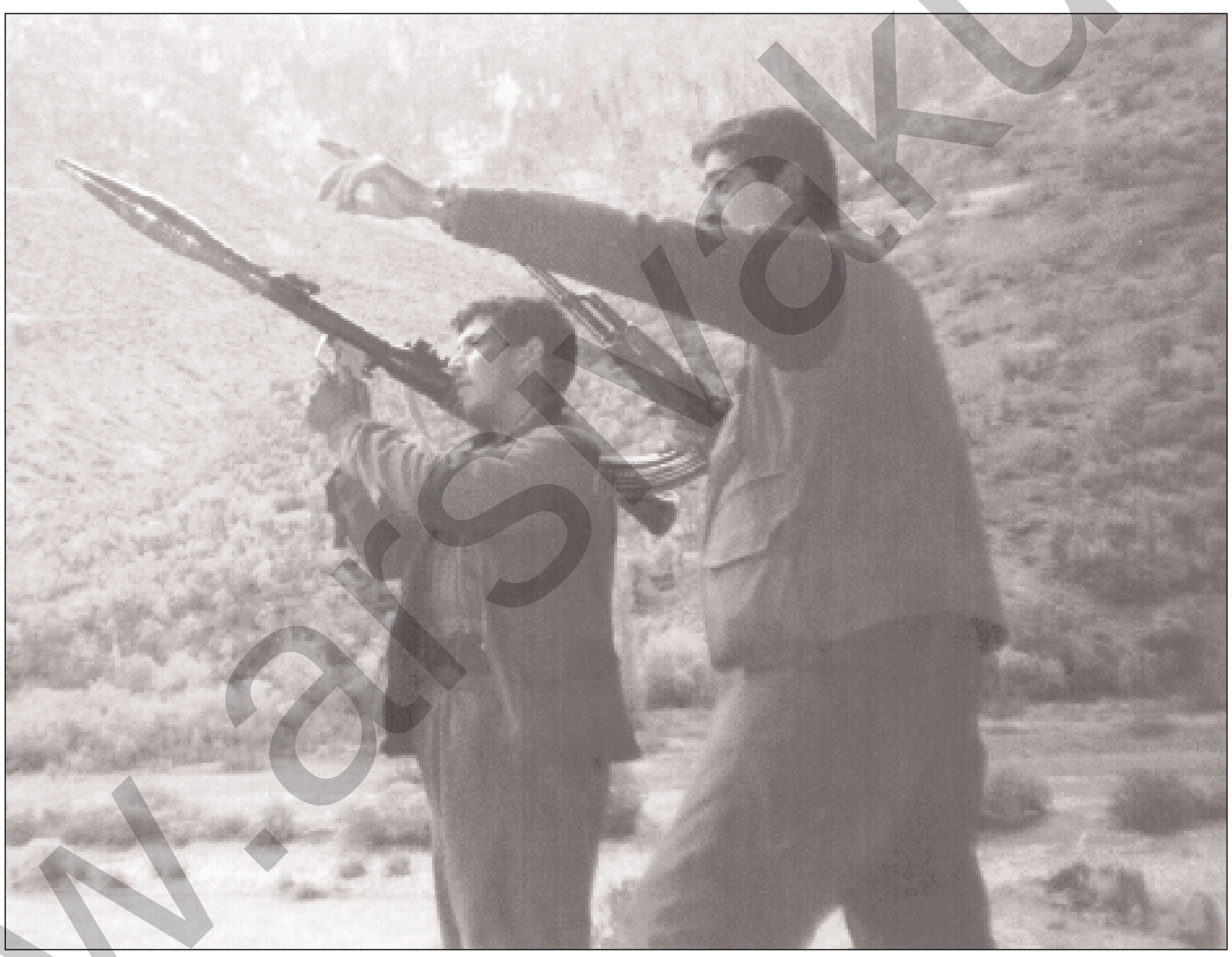
Yeni bir yıla girerken, PKK önderliğindeki Kürdistan devrim cephesinin durumu, farklı ve en güçlü dönemini yaşıyor. PKK, sömürgeci düşmanın mevcut bunalımını, çözülüşünü, bundan dolayı gündeme getireceği çok yönlü askeri ve siyasi saldırılarını hesaplayarak buna göre hazırlıklarını yapmakta, politikalarını kesin sonuç almaya, köklü çözüm sağlamaya yönelik zenginleştirmektedir. Bir yandan kapsamlı hazırlıklar geliştirirken, diğer yandan gerilla eylemliliğine devam etmektedir.

1997 yılına giriş, gerek Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi, gerekse sömürgeci Türk rejimi açısından oldukça hasas olacağı daha 1997'ye girdiğimiz bu ilk günlerde ülkemizde yaşanan yoğun savaş gerçekliğinden görmemiz mümkün. Ulusal kurtuluş mücadelemizin diriliş sürecini tamamladığı ve kesin zafere kilitlendiği, halkımızın iktidarlaşması temelinde kesin çözümü şart koştuğu bu yeni süreç, siyasi-sosyal ve en önemlisi de askeri boyutun yeni tarzı, yani kesin başarıyı hedefleyen tarzı şart koşmaktadır.

1996 yılı bu anlamda devrimin başarı-başarısızlık terazisi olma rolünü omuzlamış ve hem mücadelemize, hem de düşmana bunu hissettirmiştir. 1996, savaşımı yeni tarzın kadro-savaşçı yapısına kendini oturttuğu, en büyük askeri birlikten en yeni kadro-savaşçıya kadar bütün güçler buna ulaşmanın çabasını verdiği bir dönem olmuştur. Yine gerek düşman cephesinde, gerekse parti bünyesinde bu temelde önemli değişim ve gelişmeler yaşandı. Parti yapımızda yeni savaş tarzı üzerine derin bir yoğunlaşma, savaşta daha fazla hakimiyet ön plana çıktı. Düşman saflarında da bir dağılma, bir panik ve daralma ortaya çıktı. Bu konuda PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan yoldaş, *"1996 yılı büyük bir hazırlık, iç yoğunlaşma, taktik dönüşüm için ve buna güç yetirecek komuta ve savaşçı kişiliğini netleştirmek, yetkinleştirmek, biçimlendirmek anlamında büyük çabaların harcandığı ve önemli ilerlemenin kaydedildiği bir yıl oldu"* demektedir.

Siyasi, ekonomik, sosyal bir bütün tıkanmayı yaşayan Türk özel savaş karargahı, askeri sahada yaşadığı tıkanıklığa gerilla güçlerimizden aldığı darbeler de eklenince pratiğiyle kendini dağıtan, adeta bununla kendini devlet olma konumundan çıkaran bir aşamayı yaşamaktadır. Son 5 yıl bu anlamda ulusal kurtuluş mücadelemiz açısından zorlu geçse de bir o kadar da başarıyı içinde barındırır biçimde şekillenmiştir. Türk genelkurmaylığı bu süreçte direkt savaşı yürütme görevini omuzlamış, bütün birimleriyle, bütün kuvvetleriyle, bütün uluslararası desteğiyle ve son gelişmiş tekniğiyle kirli savaşı alabildiğine kapsamlılaştırmış, adeta tek devletle değil, Ortadoğu TC şahsında devletlerle yürütülen bir savaşa tanıklık etmiştir. Böylesine çok boyutlu bir kirli yönelim, savaş güçlerimizi zorlasa da, 1997'ye giriş anlamında gelişmemizi sağlamıştır.

Başkan APO'nun bu gelişmedeki sonsuz sabır ve kararlılık gücüyle yapımızı 1997'ye hazırlama çabası, iyi değerlendirildiğinde dünya savaş ve siyaset sanatına çok şeyler katmış olduğunu görmek mümkün olacaktır. Özellikle 1997'yi yapımız açısından yeniden yapılanma ve bir anlamda kendini reforme etme olarak ele alan Başkan APO sürece cevap olunmamanın yakıcılığını ve devrimde bulacağı karşılığı şu belirlemeyle açıklıyor: *"Çerçevesi çizilen, hedefi belirlenen, birlik ve komuta özelliğine cevap veremeyen artık affedilmiyor... Birime dahil olmayan, biriminin bütün sorunlarına yüksek çözüm gücü olmayan bizde alaşağı edilir"* ve 1997 yılındaki esas alınacak savaş tarzı konusunda ise, *"Bu çalışma tarzı geçmiş bütün süreçlerden çok farklı olacaktır"* demektedir.

Yeni bir savaş tarzı olarak, partimizin Botan-Zağros eyaletlerinde kurtarılmış alan esprisini hayata geçirme, yine alanları uzun süre savunabilme gücünü yansıtma, bunu uygulama, buralardan kolay kolay sökülmeme gibi hedefleri bulunmaktadır. Bu hedefleri gerçekleştirmek için, gerilla güçlerimiz Botan sahasındaki gerilla operasyonları ile, yine son **Kirya Reş** taburu üzerine yönelik eylem türü ile yeni savaş tarzı örnekleri sergilenmeye başlamıştır.

Başkan APO, 1997'yi aynı zamanda siyasi olarak da bir çözüm yılı olarak geliştirdiğini ve bunu hemen her konuda hem iç örgütlenme sorunlarına, hem de dış sorunlarına da bir çözüm yılı olacağını, yine bu çerçevede Kürdistan sorununun siyasal yoldan bir çözüme kavuşabileceği bir yıl olabileceğini belirtiyordu. Daha önceki süreçlerde de partimizin sorunun siyasal çözümüne yönelik çağrıları olmuştu. Ancak özel savaş karargahı bunu bir taktik veya partimizin güçten düşmesi olarak değerlendirmişti. Bu kez partimizin sürece ilişkin yapmış olduğu çağrılarla ile birlikte, gerillanın da bir çağrısı olarak veya bu çağrıyı tamamlayan bir harekat olarak ARGK güçlerimizce Silopi'nin Siyahkaya denilen Kirya Reş taburu üzerinde yaklaşık 1000 gerillanın katılımıyla kapsamlı bir hareketli savaş planı geliştirilmiştir. Türk basınında ve medyasında bu hareketli savaş denemesi ya da devrimci operasyon durumu tersinden ve oldukça çarpıtılarak, adeta operasyonu yapanlar kendileriymiş gibi bir yansıtma durumu içine girdiler. Gerilla güçlerimizin bu kapsamlı hareketli savaş taktiği, savaş güçlerimizin mevcut güç düzeyini yansıtan, savaşa da barışa da hazır olduğunu belirten bir savaş tarzının hayata geçirilmesidir.

Partimizin son süreçteki askeri taktik ve perspektiflerinde kolay kolay alanlardan sökülmeyecek bir saldırı ve alan kurtarma taktiği, özellikle 1996 yılı boyunca çözümlemelerde yer almaktadır. Bu konuda Parti Önderliği; *"Tuttuğumuz yerlerde, kolay kolay sökülmeyecek bir sistemi oturtmamız gerekiyor. Taktiğin özü şudur: Eskiden olduğu gibi uzaktan düşmana veya düşman gelince ondan kaçınma değil, tam tersine onun olmadığı yerde kendimizi iyi mevzilendirebileceğimiz, derinliği ve genişliği olan ve gerektiğinde tekniğin yerleşimidir, gizliliktir. Düşmanla artık en elverişli sahada, kendi inisiyatifimizle gerekirse en yakın mesafede bir savaşı esas alıyoruz. Uzaktan savaş yerine, yakından savaş başarılı olabilir. Hatta düşmanı içe çekerek savaşmak daha fazla sonuç verir... Köklü yerleşme diyorum. Beş yıl, on yıl bile gerektiğinde sökülmeyecek devrim mevzileri inşa etmek bu durumda imkan dahiline girmiştir"* demektedir.

Bu perspektifler temelinde, ARGK güçlerinin son olarak Kirya Reş taburuna yönelik gerçekleştirdikleri eylem ise şöyledir: Öncelikle Kirya Reş Taburu ARGK gerillaları tarafından büyük bir hazırlık ile denetim ve çembere alma faaliyeti geliştirilmiştir. Türk ordu güçleri ise yedi gün boyunca gerilla güçlerinin gerçekleştirmiş oldukları çemberi kaldırmaya yönelik birçok girişimde bulunmuşlar, fakat bütün girişimleri büyük başarısızlıkla sonuçlanmıştır.

Temel olarak ARGK güçlerinin Cudi hattında veya Cudi eteklerinde bulunan düşman sahasını, belirli bir plan çerçevesinde alanı çembere alma, kuşatma altında tutma gibi yönelimle bir savaş sahasına dönüştürme harekatı başlatılmıştır. Buna karşı Türk ordusu ilk gün harekat sahasının içerisinde bulunan Cudi dağına takviye güç yollamak istedi. Bu gerilla güçlerimizce durduruldu ve engellendi. Düşman gücü burada geri püskürtüldü. İkinci gün Türk ordu birlikleri aynı çapta bir harekatı, ama daha kapsamlı bir biçimde tanklar ve kobralar desteğinde geliştirmek istedi. Gerilla güçleri bu harekatı da büyük bir savaş örneği sergileyerek geri püskürttü. Yani Türk ordu güçleri bir türlü Kirya Reş taburuna ulaşamadı.

Üçüncü gün sömürgeci Türk ordu birlikleri Cudi'de taburun üst taraflarında bulunan, Süvit köyüne doğru çıkmaya çalışırken, diğer taraftan da Uludere sınır boyunda bulunan Bezenik tepesine çıkmaya çalıştı. Diğer bir koldan ise aynı istikamette bulunan Ercan hattına ulaşmaya çalıştı. Bu alanlarda sabahın erken saatlerinden, öğlen saatlerine kadar yoğun çatışmalar yaşandı. Öğleye doğru gerilla güçlerimizin birkaç saldırısı ile her üç yerde de gerilla güçleri tarafından Türk ordu güçleri taburlarına kadar kovalandılar, geri püskürtüldüler.

Düşman güçleri aynı gün taburun arka taraflarında bulunan sınırın Güney hattına 6 helikopterle indirme yapmak istedi. Ancak gerilla güçlerimiz, Türk ordusu tarafından hava destekli indirilen bu güçleri kuşatmaya alınca bu kez askerlerini kobralar desteğinde tekrar geri almaya çalıştı. Büyük bölümünü aldı, yalnız bir timini alamadı. Bu tim güçlerimiz tarafından kovalandı ve Habur Sınır Kapısı'na doğru gece karanlığında saat 18.00 sularında kaçmayı başardı. Üçüncü günde de Türk ordusu tamamıyla bozguna uğratıldı.

Daha sonraki dört-beş günde ise hiçbir hareketi olmadı. Buna rağmen basına "Güney'e yönelik operasyon devam ediyor" şeklinde yansıtıldı. Hiçbir hareketliliğin olmamasına rağmen gerillanın 101 kaybının olduğunu belirttiler. Oysa ilk birkaç gün süren çatışmalarda gerillaların kaybı 7 savaşçı olurken, düşman güçlerinin kaybı ise 150 civarında asker, yine 1 düşman helikopteri düşürülerek ve birçok düşman aracı savaş dışı bırakıldı.

5 Ocak 1997 tarihinde Kirya Reş taburu tekrar bir yönelimle gerillalar tarafından kuşatma altına alındı. Tabur bünyesinde yer alan onbeş binadan ancak biri ayakta kalabildi. Diğer bütün binalar yerlebir edilircesine gerillalar tarafından vuruldu. Ayrıca burada üç tank imha edilirken, 2 tank da darbe aldı. Yine çok sayıda asker kaybı verdirildi. Bunun üzerine beşinci gün Türk ordu birlikleri değişik alanlar ve kollardan gerilla güçlerine müdahale etmek istediler. Bu kez bütün birlikleriyle daha çok Güney'in sınır hatlarına doğru girmeye çalıştılar. Ancak operasyona çıkan bu güçler gerillanın büyük direnişi ile karşılaştı. Yoğun çatışmalar sonrası tek bir nokta da dahi ilerleme sağlayamadılar. Yani Türk ordusu Güney sınırını geçmemiş, geçememiştir.

Beşinci gün, Türk ordu birlikleri Zaxo'dan indirme yaptılar. Ancak indirme yapan bu güçler de herhangi bir çatışma sahasına girmeden geri çekilmek zorunda kaldılar. Ayrıca gerillanın arazide bulunan düşman güçlerine ve tabura karşı gece hareketleri gerçekleştirmiştir.

Tabur üzerindeki harekat 4 ve 5 Ocak tarihlerinde devam ettiği bir sırada, bu kez mevcut hareketi durdurmaya yönelik Şırnak'tan, Cudi'den ve Uludere'den Cudi'ye yönelik daha kapsamlı bir yönelim geliştirildi. Düşmanın bu harekatı 4 Ocak akşam saat 24.00'den 5 Ocak tarihlerine kadar devam etti. Fakat Türk ordusu hiçbir ilerleme sağlayamadı. Yine bu çatışmada bir helikopter de darbe aldı ve düştü. Ayrıca bir askeri araçta darbe alarak savaş dışı bırakıldı. Türk ordusunun kara güçlerine çok sayıda kayıplar verdirildi. Sürekli gerillanın küçük gruplara ayrılıp araziye yayılma taktiği uygulanmıştır. Belli alanları tutma ve savunma, hatta daha da ileriye gitme pozisyonları olmuştur. İşte Türk ordusunun ve devletinin gözardı etmek istediği veya görmek istemediği gerçeklik budur.

1997 yılına, hem de kış ayında böylesi kapsamlı bir eylem tarzı ve pratiğiyle girilmesi, önümüzdeki savaş yılına ve pratiğine yaklaşımı da açık bir şekilde açığa çıkarmaktadır. Türk ordusu burada operasyon yapan, ya da gerilla güçlerini takibe alan değil, tam tersine püskürtülen ve büyük darbeler alan düşman ordusu olmuştur.

Bu askeri literatürde tek bir kelimeyle açıklanır: Bozgun!

Bunun adı geri dönüşü olmayan, müthiş bir yenilgi. Bu kesin böyledir, ama "nice dev ve modern orduları ezip geçen" büyük Türk ordusu bunu içine sindiremiyor. Uçak, kobra, tank, top, havan gibi çağın en gelişmiş tekniklerinin kullanıldığı ve yine belli bir sahaya yayılan geniş kapsamlı bir savaş yaşandı Kirya Reş'te. Hemen akabinde gerilla güçlerince gerçekleştirilen ve hiçbir kayıp vermeden Mardin Eyaleti Savur ilçe işgali ve yine Kerkük petrol boru hattı eylemleri Türk ordusu ve özel savaş karargahı için büyük bir hezimet olmuştur.

Devamı 27. sayfada

Ve Serhat adsız kahramanların irade tarihidir

Şenkaya

Ağır ağır ilerleyen, ilerledikçe yoğun bir sis bulutuna dönüşen, uğultu ve uğultuya karışan köpek sesleri düşmanın habercisiydi. Düşman, grubun izlerine girip ilerlemişti ve çok yakınlardaydı şimdi.

Grubun geri dönme şansı yoktu. Düşmanın önüne pusu atıp ağaçların arkasına saklandılar. Askerlerden önce köpekler aç ve ölümcül havlamalarıyla daha da yaklaşmışlardı.

Ve arkalarına bir grup askeri alarak ortaya çıktılar. Askerler silahlarını ateşleyerek yere yattılar. Çayan ağaçların ardında, olacakları bekliyordu:

"Bir süre teslim ol çağrıları yaptılar. Fakat bizden ses çıkmayınca üzerimize doğru geldiler. Biraz daha yaklaştıklarında ateş etmeye başladık. Önden dört askerle on köpek vurmuştuk. Tam o sırada şarjörüm bitmişti ve bir köpek üzerime doğru geliyordu. İlk kez korkuyordum, dahası korkudan öte bir tiksintiydi. Hızla çektiğim tabancayla bir mermi sıktım, isabet etmedi, ama köpek korkudan ya da şaşkınlıktan donakalmış, ağzı köpük içinde bana bakıyordu. Şarjörümü takmamı bekledi, kurşunu namluya sürmemi ve tetiği çekmemi, sonra baruta kavuşan ağzı açık, yere yığıldı.

Seyfi arkadaşın işaret mermileri yükseldiğinde, geri çekilerek onlara ulaşmayı başardık. Düşman panik içindeydi, bundan yararlanarak uzaklaşabilirdik, ama Seyfi arkadaş hareket etmiyordu."

Şehitlerden kalan fazla malzemeleri saklamaları için gönderdiği üç kadın gerillayı bekliyordu komutan Seyfi. Onlarsa, bir ucunda grubun, diğer ucunda düşmanın bulunduğu vadinin ortasındaydılar. Yaklaşık üç aydır direniyorlardı. Ama o gün, tam görev dönüşü tam vadinin ortasında, bir tarafta düşman, diğer tarafta yoldaşları dururken; işte o noktada düşünmüşlerdi ihaneti. Komutan Seyfi, sessizce izliyordu onları. Bir kararsızlık anı, bu bile ihanete yeterdi işte, bundan sonra direniş düşünülemezdi. İhanet, o karamsarlık anıyla başlamıştı.

Ve az sonra komutan Seyfi'nin gözleri önünde kararlarını ihanetten yana verdiler. Vadinin düşman yakasında verdiler kararlarını. Az önceki kararsızlıkları anında, aylardır çıktıkları yürüyüşü, şehitleri, kaçışları, ihanetlere karşı kızışlarını, alçak deyişlerini anımsamışlardı. Ama öte yandan ihanet, zehirli bir yılan gibi çekmişti onları. Ve Çayan'ın sözünü ettiği ölümün çeşitlerinden biri de buydu, en ağır, en kötü olanıydı ihanet...

"Aslında ciddi bir zorluk da kalmamıştı. Hava ilk zamanlardaki kadar zorlamıyordu. Çekilen zolukların yanında önümüzdekiler hiçti. Erzağımız da vardı. Yani kaçışlara neden olan açlık ve zorluk değildi. Bir inanç sorunuydu bu, manevi güçlerini kaybetmişlerdi. Bizi bağlayan partiye olan inancımızdı, onlar kendi elleriyle kendi tarihlerini kirlettiler."

Geriye yalnızca oniki kişi kalmıştı. Ama içlerinde yürüyebilen, Çayan, Seyfi, Bedri, Gürcan ve Yusuf'tu yalnızca.

Çayan, bayan arkadaşlarının kaçışlarından çok etkilenmişti. Bir erkeğin kaçışı o kadar etkilemezdi, kanıksamıştı ama bayanların kacışında "feodal" ruhu öne çıkıyor, bunu gururuna yediremiyordu. Çünkü kadın, her daim bağlı olmak zorundaydı. Evde annesi, kızkardeşleri, gibi tıpkı. Olaydan sonra kalan üç bayan arkadaşına da öfkeyle bakmaya başlamıştı. Haberleri varmış, sanki ellerinden gelse kendileri de kaçacaklarmış gibi. Artık acımamalıydı onlara. Ama direniyorlardı işte, onlar da en az kandisi kadar acı çekiyorlar, kızıyorlardı. Çetrefil ruh haliyle akşama kadar öylece beklediler. Akşam karanlığıyla hareket ettikten sonra bir yere konumlandılar. Dinlenecekler ve gece yarısını bekleyeceklerdi. Çünkü kar o vakit donardı ve yürüdüklerinde iz çıkmazdı. Sessiz ayışığı altında, dilsizler gibi un çorbalarını içip saatler gece yarısını vurduğunda ormana doğru yürümeye başladılar. Ormanın ardında Sarıkamış, onun ardında yine orman vardı. Belirledikleri bir yerleri yoktu. Yalnızca operasyondan kurtulmak, kayıp vermeden kurtulmak, dağlarda, ovalarda, ormanlarda belki de yıllarca mekik dokuyacaklardı. Şimdi yönleri, ulaşacak bir yerleri yoktu. Yalnızca aküyü doldurmak ve partiye ulaşmak, ondan sonrası ölebilirlerdi de. Çünkü aylardır direnen bu gücün partiye ulaşması (cihazda bile olsa) bir zaferdi. Düşman için de kahredici bir yenilgiydi. Onun için her taraf dört bir yan karadan ve havadan uğursuz bulutlarla çevrilmişti.

"Ormanda yavaş yavaş yürüyorduk. Çok büyük bir ormandı. Kağızman'a ulaşmak, biraz operasyonun dışına çıkmak için buralara varmak zorundaydık. Askeri bir alan olan bu ormana daha önce güçlerimiz girememişti. Üçüncü kolorduya bağlı bir tabur bu ormanın içindeydi. Sahada herhangi bir deneyimimiz olmadığı için taburun nerede olduğunu bilmiyorduk. Bunun için de kaygılı, ormanın içinde ilerliyorduk. Biraz dinlenmek ve dikkatleri üzerimizden çekmek için burada iki gün kalmayı düşünüyorduk. Tabi bizi buraya girerken görmedilerse...

Sabahın erken saatlerinde ulaştığımız ormanda karların üzerinde yatarak dinlendik. Akşam olduğunda sessizliğimiz, yoğun düşüncelerle birlikte ve karanlıkta yaktığımız ateşte odaklaşmıştı."

Düşünceler ateşte toplanmıştı. Yollar, dağlar, sarp kayalıklar, silüetler, türtüler, akışkan su sesleri, kuş senfonileri, silah sesleri, barut kokusu, kan kırmızısı, yumuk gözler, cansız bedenler, türküler yine, halaylar yine, kaçışlar ve ihanetler yine, düşmana dökülen kara diller...

Düşünceler birbirine karışmıştı...

Düşler birbirine karışmıştı...

Soğuk bir bahar akşamı, karlı bir bahar akşamıydı. Oniki kişi kalmışlardı. Ateşin etrafında oturmuş ve düşlere, düşüncelere dalmış 12 gerilla. İlk yola çıkışlarını anımsadı Pelşin. 72'lerdi ilk çıktıklarında, hepsi ne kadar da canlıydılar, na kadar da yaşam dolu. Güven veren, inançlı gözleri anımsadı, sonra tek tek dökülen, parçalanan bedenleri, kaçanları, ihanet edenleri (öfkeyle anımsadığında) yüzünde bir ürperti ve kaşlarında öfkenin izleri belirdi, sonradan donarak ölen yoldaşlarını, son sözlerini, son yeminlerini, son bakışlarını anımsadı ve şimdi ateşin etrafında oturan oniki sessizdiler, oniki dilsizdiler. Kimbilir bu onikiden kaçanlar da olacak mıydı daha, vurulup da ölenler olacak mıydı, donanlar, dayanamayıp da ölmek isteyenler olacak mıydı? Derin bir iç çekişle gözleri ateşte asılı kaldı. Sonra içine döndü bakışları ve usulca seslendi: "Ben direneceğim"...

Ne olursa olsun direniş sürmeliydi, iki üç kişi de olsa partiye ulaşılmalıydı. Artık yaşamın anlamı buydu ve her türlü yol denenecekti. Düşman ne kadar yüklenirse yüklensin, koşullar ne kadar zorlarsa zorlasın, erzak ne kadar dayatırsa dayatsın savaşılacak, yaşanılacak ve partiye ulaşılacaktı. Bu iradenin önüne kimse geçemezdi. Bunları söylerken, Çayan'ın gözlerine bakan komutan Seyfi, onun partiye ulaşacağını biliyordu. Çünkü gösterdiği direniş bir zafer sayılırdı. Kendisi ve yanında on onbeş yıldan fazladır partili olan savaş ustaları vardı. Bu pratik, bu kadar kayıp, bir anlamda savaşın yakıcı gerçeğiydi. Öte yandan Parti Önderliği karşısında bu hesabı verebilme gücü, güçleri yoktu. Yedisi yaralı, oniki kişiydiler. Yararlıların da kaçması olasıydı çünkü diğerleri gibi sağlıklı düşünemiyorlardı, bedenlerindeki acı ruhlarına yansımıştı. Şuurlarını kaybediyorlardı:

"Dinleniyorduk ya da gizleniyorduk. Ama neye yarardı. Eğer bir şeye değseydi biz de halimizden memnunduk. Ama erzak yoktu ve bağlantı kurmak için bir yere ulaşmalıydık. Akşama doğru hareket etmek için hazırlanmaya başladık. Alanı tanımıyor, nerede olduğumuzu bilmiyorduk. İstikamet Kağızman'a doğruydu. Fakat alanı kaba hatlarıyla biliyorduk. Yürüyüşe geçtikten bir süre sonra birkaç ışık gördük. Ormanın içindeydik ve ilerde Karakurt kasabası vardı."

Gördükleri yalnız kasaba değil, içlerindeki umut ışıklarıydı da aynı zamanda, Çayan henüz onsekiz yaşındaydı ve komutan Seyfi eskiden beri her fırsatta çikolata ve bisküvi ile beslerdi onu. Şimdi de gülümseyerek "özlemişsindir çikolatayı, bu köye gidersek, köyde düşman yoksa çantana bisküvi dolduracağım" diyordu.

"Kasabaya yaklaşmıştık. Girmeye az kalmıştı. Biz önde yürürken birden yürüyüşümüzü durduran bir ses çınladı kulaklarımızda: "Durun, kimsiniz?" düşmandı. Hemen geri döndük ve uzaklaşmaya başladık. Peşimizden ne ateş ne de takip ettiler. Düşman buraya gireceğimizi tahmin etmiyordu. Burası üçüncü kolorduya bağlı taburdu, ormanı denetliyordu. Eğer dur denilmezse taburun içine girecektik. Buraya gireceğimizi tahmin etmedikleri için operasyon gücü buraya gelmemişti. Ama bir süre sonra bu tabur da peşimize takılacaktı, çünkü bizi imha etmek için tüm güçleri seferber olmuştu. Bu alanda çok güçlülerdi ve kimsenin girmesini istemiyorlardı. Bir gurur meselesiydi onlar için. Yönümüzü değiştirmek zorunda kaldık ve cihazdan taburun peşimizde olduğunu öğrendik. Mola vermek zorundaydık. Erzağımız yoktu ve üç gündür açtık. Biraz dinlendikten sonra hareket ettik, arazi toprak olduğu için iz çıkmıyordu. Öğleye kadar yürüdükten sonra yorulduk ve dinlenmeye karar verdik, Seyfi arkadaş keşif yapmaya çıkmıştı. Geri döndüğünde ise yüzündeki ifadeyle kötü haberi getirmişti beraberinde. Düşman çok yaklaşmıştı, bu yürüyüşümüzle devam etseydik düşmanın gelmesi an meselesiydi. Bunun için ters istikamette hareket ettik ve çok uzaklaşmadan ağaçların arkasına gizlendik. O sırada düşman mola verdiğimiz yere ulaşmış ve yemek yemeye başlamıştı. Bir süre sonra kalkıp köylere doğru ilerlediler. Konuşmalarını dinliyorduk, sıradandı, bizim hakkımızda hiçbir şey söylemiyorlardı.

Bulunduğumuz yeri terk etmeliydik ve ormanın çıkışında kamufleli bir yerde konumlandık. Akşam karanlık çökmek üzereydi. Odun topladık, ateşimizi yakıp ısınmaya başladık, açtık ve ilk günlerde onüç gün dayandığımız kadar dayanamıyorduk. Bedenlerimiz çok zayıflamıştı. Yaralı arkadaşlar açlıktan baygın yatıyorlardı. O akşam Yusuf ve Gürcan arkadaşlar da hastalanmış, diğer arkadaşlarla birlikte yatıyorlardı. Ayakta kalan üç kişiydik; ben, Bedri ve Seyfi arkadaşlar. Ateşin etrafında oturmuş düşünüyorduk. Seyfi arkadaş zorlu günlerin geçtiğini, karların erimeye başladığını, açlık sürse de artık eskisi kadar zorlanmayacağımızı söylüyordu. Sarıkamış'ta kışlar uzun sürerdi. İlkbaharın sonlarındaydık ve kar hâlâ erimiş değildi. Seyfi arkadaş, ateşte kilitlenen bakışları altında konuşmasını sürdürüyordu: "Benim ölmem ya da yaşamamın bir anlamı yok artık. Fakat ne olursa olsun iki-üç arkadaş partiye ulaşmalı, ulaşacak." Mutlaka dedim içimden ve ürperdim. Seyfi arkadaş için ürperdim. Hepimiz sessizce ateşin etrafında uzandık ama uyuyamadık, düşüncelerimize, düşlerimize devam ettik.

Sabah Gabar arkadaşın seslenmesiyle uyandık. Birilerinin geldiğini haber verdi. Ayak sesleri ve ormanın hışırtısı duyuluyordu. Telaşla yerimizden kalktık ve üzerimize gelen köpeklerle karşılaştık. Köpek havlamalarına karışan silah sesi bir anda Gabar arkadaşın başında susmuştu. Neler olduğunu anlayamamıştık. Yırtık giysilerimiz, yara bere gövdelerimiz, birbirine karışan saç sakalımız ve üzerimizde taşıdığımız yüzlerce bit ile ateşi açan avcı bizi ayı sanmakta haklıydı. İnsana benzer bir yanımız kalmamıştı çünkü. Ve kucağıma yığılan Gabar arkadaşın can çekişen bedeni ve bir direniş abidesi daha şehit düşüyordu.

Gabar arkadaş, Ağrı'lıydı. Saflarda çok eski olmamasına karşın yaşamla çok iyi bütünleşmişti. Fakat üç ay önce yaralanmış, tedavi edemediğimiz için de ayağa kalkamamıştı. Buna rağmen yol boyu hiç sorun çıkarmamış, yaralı bedeniyle açlığa ve zor koşullara direnebilmişti. O kör kurşuna kadar. Bana güç veren bir arkadaştı ve şimdi kucağımda son gücünü, son nefesini vermişti. Hemen silahımı doğrultup öfkeyle ateş ettim. Yol pratiğinde vurduğum ikinci köpekti bu. Köpeklerden, seslerinden nefret ediyordum artık. Kendiliğinden yanımıza gelen avcı, bir şehidimizin babasıydı ve Seyfi arkadaş onu tanıyordu. Bize "ayı" niyetine ateş etmişti ve biz de buna inanmıştık, yapılacak başka bir şey de yoktu zaten. Onu vurmadık, köyünün üst tarafında oğlu vardı ve oraya gömderdik. Avı için getirdiği ekmeği, kazma ve küreğini aldık. Gabar arkadaşı gömdük. Bu anlamda Gabar arkadaş en şanslı şehidimizdi, uğruna savaştığı topraklarda huzurla yatıyordu şimdi, ağrısız, sessiz... Ekmeği bayan arkadaşlara verdik. Avcı, bize Horasan'ın bir köyünü tarif etti. Dediğine göre düşmanın olmadığı tek köydü. Henüz gündüzdü, ama ormanlık olduğu için hemen hareket ettik. Üç dört saatlik bir yürüyüşten sonra akşam saatlerinde köyün üstüne ulaştık.

Bedri ve Abdurrahman arkadaş, önden köye doğru ilerliyordu. Abdurrahman, ayağı yanmasına rağmen direniyordu. Yanık, yürüyüşünü engelliyordu, ama geride kalmamakta diretiyordu. Yaşamakta kararlı görünüyordu.

Köyde karşılarına çıkan ilk eve girdiler. İki mahalleden oluşan köyden istihbarat alacaklardı. Fakat köylü, onları düşman sanmıştı, düşmanın şimdiye kadar oynadığı oyunlardan biri sanmıştı. Düşmana bağlı sandığı Abdurrahman ve Bedri'nin gerilla olabileceklerine hiçbir ihtimal vermemişti bile, çünkü görünüşleri ile kötü oyuncuları andırıyorlardı; güldüren, ürküten, kandıran oyuncular. Köylü yanlış bilgi vermişti. Haber bekleyen arkadaşlarına köyde düşman olmadığına dair bilgi verdiler cihazlarıyla. Aldıkları habere çok sevinen grup, erzak almak, dinlenmek ve gidecekleri yer hakkında istihbarat almak için köye doğru ilerledi. Köye girmelerine yalnız birkaç kilometre kalmıştı ki önlerinde yatan belirsiz gölgeleri farkettiler. Kara bulutların gölgesi değildi, yağmur bulutlarının veya ağaçların gölgesi de değildi. "Kimsiniz" diye seslenen düşmanın gölgesiydi. Aralarında yalnız onbeş metrelik mesafe vardı.

"Hemen geri kaçtık, çünkü asker vur-

mak değil, yaşamak önemliydi. Bütün çabamızı buna harcamamız gerekiyordu. Yanımızda Harun arkadaş vardı. Fakat ayakları, elleri yandığı için zorlanıyor, açlıkla zayıflayan bedeni yalpalanıyordu. Biz geriye kaçarken o düşmanın kucağına gidip teslim olmuştu.

Harun üç aydan fazladır katıldığı bu yürüyüşte o güne kadar direnebilmeşti. Gücü damla damla ter olup dökülüyordu, ayak derileri parça parça dökülüyordu, elleri sonbahar yaprakları gibi dökülüyordu. Direnişi zayıflıyordu, direnci parça parça dökülüyordu bedeniyle birlikte. Kendini zorluyordu, bir gün daha, bir gün için daha direniyordu. Ama artık ne için direndiğini de unutmuştu, ne için orada olduğunu da, hatta kim olduğunu da unutmaya başlamıştı. Hafızası parça parça dökülüyordu. Gittikleri her yerde, yaşadıkları her olayda bir parçası kalıyordu. O gün köyden haber geldiğinde kalan bütün parçalarını toplamış, bütün gücünü köye ulaşmak için seferber etmişti. Ulaştığında dinlenecek, ilaç bulacak, yemek yiyecek, belki yıkanacak, belki sıcak çay ve kimbilir belki tütün de içecekti. Son gücünü o köy için toplamıştı.

Kara gölgelerle karşılıştığı ana kadar, o anda bütün parçaları önüne geçilmez bir biçimde dökülmüştü, yeniden şuuru dökülmüştü ve gözlerini kapamış, düşmana doğru yürümüştü pervasızca.

Bedri ve Abdurrahman silah seslerini duyduklarında grupla bağlantıya geçmişler ve bir yerde sözleşmişlerdi. Arkadaşlarına ulaştıklarında ise üzerlerinde, telaşla aldıkları birkaç ekmek dışında bir şey yoktu.

"Düşman çok yaklaşmıştı, bu yürüyüşümüzle devam etseydik düşmanın gelmesi an meselesiydi. Bunun için ters istikamette hareket ettik ve çok uzaklaşmadan ağaçların arkasına gizlendik. O sırada düşman mola verdiğimiz yere ulaşmış ve yemek yemeye başlamıştı. Bir süre sonra kalkıp köylere doğru ilerlediler. Konuşmalarını dinliyorduk, sıradandı, bizim hakkımızda hiçbir şey söylemiyorlardı."

Ve cihaz susmuyordu, düşman susmuyordu...

- Seyfi! Bak Harun bir ekmek için teslim oldu. Gel sen de teslim ol. Orada yaprakları mı yiyeceksin? Sonuçta hesap vereceksin, Apo seni boğacak...

"Hesap vereceksin" mekanik bir şekilde çınlıyordu Seyfi'nin kulağında. Sessizce cihaza bakıyordu. Düşmana bakıyordu sesizce. "Hesap vereceksin" içinde çınlıyordu, şehit düşenlerin suretleri geçiyordu gözlerinin önünden, kaçanların, ardlarına bakmadan koştuklarını görüyordu, sonra kusarcasına konuştuklarını. Düşman konuşuyordu, "Hesap vereceksin." Cihazı kırmak istiyordu fakat bu bir oyundu, dinlemekten başka yapacağı bir şey yoktu. Ve replik sırası ondaydı şimdi; cihazı eline aldı, cihaza kitlenen bütün bakışlar şimdi komutan Seyfi'ye çevrilmişti. Gözleri uzaktaydı, hüzünlü gözlerinden bir rüzgar geçti ve haykırdı düşmana, "Teslim olmaktansa onurlu bir şekilde kanımın son damlasına kadar size çektirerek, sizi kahrederek ölürüm daha iyi. Çoksunuz ama yüreksizsiniz. Ve parti bizi bekliyor."

"Bedri arkadaşın getirdiği ekmekten her birimiz bir parça alıp hareket ettik. Tekrar ormanın içine girdikten sonra yalnızca iki saat yürüyebildik. Yorgunduk, bitkindik ve nereye gideceğimizi bilmiyorduk. Ama içimizde bir umut vardı, baharın gelişiyle yeşeren bir umut. Seyfi arkadaşın düşmana haykırışıyla büyüyen bir umut. Sağlam yürüseydik kurtulma imkanımız vardı. Bulunduğumuz yerde konumlandıktan sonra, sabahın ilk ışıklarıyla keşif yaparak yeniden yola koyulduk. Önümüzdeki birkaç korucu köyünü aşıp Kağızman köylerine ulaşacaktık. Yol, iki gece çekebilirdi, ama ondan sonra ciddi bir sorun kalmayacaktı artık. Çünkü orada araziyi tanıyorduk, halk yurtseverdi. Seyfi, Bedri, Yusuf arkadaşlar dışındakiler hasta va yaralıydılar. Bu profesyonel savaşçıların yanımızda bulunması, düşmanın yüklenimini arttırıyordu. Üçü de parti içinde belli konumlara sahiptiler ve mücadeleye yıllarını vermişlerdi. Düşmanın, eyalette en çok çekindiği arkadaşlardı bunlar. Birçok yerde düşmanın belini kırmışlardı. Bu üç büyük savaşçıyı böylesi bir durumda yakalanmak, kendileri için kaybedilmesi göze alınamaz bir fırsattı. Yalnız bunun için bile peşimizi bırakmayacaklardı.

Gün boyu yürüdük, çok yıpranmıştık ve hedeflediğimiz yere ulaşamamıştık. Bir korucu köyü üzerinde konumlanmak zorunda kalmıştık.

Yaşam ilk aylarda olduğu kadar zor değildi, kara kış sona ermiş güneş yüzünü göstermeye başlamıştı. Yürümek daha kolay olabilecekken neden hedeflenen yere ulaşamamışlardı, yürüyüş neden ağırlaşmıştı? Çayan, partiye ulaşma umudunun o süreçte güçlendiğini belirtiyor. Bunu komutan Seyfi de biliyordu. Ve bununla beraber komutan Seyfi düşüncelere boğulmuştu. Tek amacı iki üç kişiyi partiye ulaştırmaktı, kendisinin içinde olmadığı iki üç kişi. Onu oraya kadar yürüten bu amacıydı. Yoksa diyor Çayan; "Yılların adamı, sorumluluğu altında bu kadar arkadaşın şehit düşmesine dayanamazdı. Bu bir saygınlığın ifadesiydi." Ya da son görevi. Tasfiyeyi engellemek için bütün gücünü, bütün birikimini, yılların tecrübesini kullanmıştı. Şehadete ulaşan bir bölüğün sorumluluğunun ağırlığı altında eziliyordu. Şehitlerin suretleri yine gözlerinin önündeydi hâlâ ve hiçbir zaman da silinmeyecekti. İşte bu acıyı taşıyamıyor ve bütün çabalarına karşın yaşananın, kayıpların hiçbir açıklamasını yapamıyordu. Ne kendine ne de partiye.

"Seyfi arkadaş ağırlaşmıştı. Biz de ona bağlıydık ve onun yürüyüşü bizim yürüyüşümüzdü. Ağır bir kervan gibiydik.

Başka bir köye ulaştığımızda sabah olmuştu. Bir an önce, saklanmamız gerekiyordu, köyün üzerinde kurumuş bir dere yatağı vardı. Öğleye kadar saklandığımız derede uyuyakalmıştık. İçimizde gözlerini kırpmayan tek kişi Seyfi arkadaştı. Böyle kötü bir yerde yatılmaması gerekiyordu. Her an her şey olabilirdi. Seyfi arkadaş, öğleden sonra benle Bedri arkadaşı uyandırıp gideceğimiz yönü keşfetmemizi istedi. Keşif ardından Seyfi arkadaşın yanına oturduk. Hiçbir şey söylenmiyordu. Bakışları içe dönüktü, biraz sonra da yanındaki "Simit Welson" tabancasını ve taşıdığı parayı çıkarıp bize uzattı. İkimizin almasını istedi. Bir kahindi o anda, kimin ölüp kimin kalacağını bilen bir kahin. Önce bir anlam veremedik. Bedri arkadaş kabul etmedi, ben de bütün ısrarlarına rağmen tabancayı almadım. Beş-altı bin dolar ve on milyon TL parayı almayı kabul ettim. Daha sonra Seyfi arkadaş parayı geri alıp tabancasıyla birlikte çantasına yerleştirdi."

Komutan Seyfi, partiye ulaştıracağı iki kişiyi böylece netleştirmişti. Yürüyüşün ve kayıpların arttığı zaman bunu düşünmeye başlamıştı. Sonuna kadar çaba gösterecek ve tanıkları partiye gönderecekti. Böylece bir tarih silinmeyecek, Serhat'ın dağlarına, topraklarına gizlenmeyecekti. Bir ihanet ve direniş tarihi işlenecekti. Yürüyeceklerdi partiye ve eğer ulaşırlarsa direniş kazanacaktı. İhanet kaybedecek, düşman kaybedecekti.

Bedri, komutan Seyfi'nin durumunu, içinde neler yaşadığını duyumsuyordu. Çayan'sa yalnızca partiye ulaşmayı düşünüyor, bunun coşkusunu yaşıyordu. Digor'u, oradaki yoldaşlarını, Çemçê'nin sorumlusu komutan Berxwedan'ı, onlara anlatacaklarını düşlüyordu. Yıllarca anlatacaklarını düşlüyordu. Yıllarca anlatacaktı. Bir nefeslik an saatlere sığmayacaktı, bir günlük yaşam yıllara sığmayacaktı, yıllar geçecek, Çayan'ın içi içine sığmayacaktı, Çayan'ın anlatımı asırlara sığmayacaktı.

Bir PKK militanının yürüyüşünü, inancını, direncini, bir komutanın üstünlüğünü, hasta ve yaralı arkadaşlarının direncini anlatacaktı. En güç koşullarda nasıl yaşadıklarını, yaşamı nasıl yarattıklarını anlatmaktan usanmayacaktı. İnanmayanlar olacaktı belki, ama işte arkadaşları da vardı yanında, direniş arkadaşları, yoldaşları şahitti, Serhat dağları, poyrazı, gerillayı koruyan kayaları, ırmakları şahitti...

"Açlığımızın üçüncü gününde Bedri arkadaşın köyden kaçırdığı üç ekmek dışında yiyecek bir şeyimiz kalmamıştı. Köyler korucu olduğundan erzak alma olanağımız da yoktu. Akşam karanlığının çökmesiyle birlikte Kağızman'a doğru hareket etmeye başladık. Kar yoktu ve herhangi bir çatışma olacağını da sanmıyorduk. Seyfi arkadaşın davranışından edindiğimiz kanı buydu. Güvenli hissediyorduk kendimizi ve yürüyorduk. Sabaha doğru tanımadığımız, fakat korucu olduğunu bildiğimiz bir köyün yanına geldik. Köylülerin arazinin ortasında topladığı taş yığınlarının etrafına ikişerli saklandık. Ben, Abdurrahman arkadaşın yanındaydım. Abdurrahman yoldaşın ayakları yanmıştı ve zorlanıyordu. Ama buna rağmen kendisine, ayaklarına, ellerine hükmediyordu. Saklandığımız yerde hepimiz uykuya dalmıştık. Ve yalnızca o tanıdık ateşten gözler yanıktı; bizi koruyan, yorulmak, dinlenmek, uyumak nedir bilmeyen Seyfi arkadaşın gözleri... Kısa bir süre sonra Bedri arkadaş kalkarak beni de uyandırmıştı fakat ayağa kalkamıyordum, açlık ve yorgunluktan dizlerim tutmuyordu. Çevreme baktığımda arkadaşların durumlarının çok kötü olduğunu gördüm. Kimi hiç konuşamıyor, kimi baygın yatıyordu. Herhangi bir durumda bizi elle yakalayabilirlerdi. Ve bu durumumuzla ölüme yaklaşıyorduk.

İlerde iki üç çoban vardı. Yanlarına gidip istihbarat isteyecek ve ekmek alacaktık. Kalkıp yürümeye başladıysak da on onbeş metrede bir yere yığılıyorduk. Arkadaşlardan biraz uzaklaşmıştık ama çobanlara ulaşacak gücümüz kalmamıştı. Yakınımızda bir tarla vardı. İçine girdiğimizde birkaç tane dolu torba gördük. Torbaların üzerinde bir tencere, bir de ekmek sacı vardı. Torbalara yaklaşıp baktığımızda, içinde arpa olduğunu gördük. Tencereyi yarısına kadar doldurduk, arpayı kaynatarak arkadaşlara getirdik. Tadının nasıl olduğunu o zaman da ayrımsayamadığım arpa bizi kendimize getirmişti. Yan tarafımızda bir traktör çalışıyordu. Bedri arkadaşla traktörün yanına gitmeye karar verdik. Karşılaşacağımız kişi korucu da olsa farketmezdi. Yanına gittiğimizde duruma göre davranacaktık. Traktöre doğru giderken birkaç çocuk yolumuza çıktı. Fakat bizi görür görmez kaçtılar. Bizi tanıdıklarından mı yoksa korktuklarından mı, kaçtıklarını anlayamadık ama o da önemli değildi. Yolumuza devam edip traktöre ulaştık. Traktör şoförü, eskiden burada faaliyet yürüten, arkadaşlarımızın milisi olduğunu söyledi. Tanıyamadık ama inandık. Ya da inanmak istiyorduk. Traktör şoförü çevrede düşman hareketliliği olmadığını, fakat köyün yarısının korucu olduğunu anlattı. Traktörün yanında iki kişi daha vardı. Birini yanımızda tuttuk, diğerini erzak almaya gönderdik. Köylü bir süre sonra erzakla geri döndüğünde karanlık çökmüştü. Arkadaşların yanlarına döndükten sonra olanları Seyfi arkadaşa anlattık."

Komutan Seyfi'ye olanları anlattıkları sırada, onları görüp kaçan korucu çocukları da çoktan ailelerine gördüklerini anlatmışlardı. Bu ihtimali düşünen komutan Seyfi, grubu harekete geçirmişti ve sabahın ilk ışıklarıyla birlikte yedi saat süren yürüyüş başlamıştı. Kağızman'a bağlı yurtsevlerin de bulunduğu köyün yakınında geceyi geçirdikten sonra sabahla birlikte dün geldikleri korucu köyünün bulunduğu yerden düşmanın ilerlediğini gördüler. Düşmanın tek bir yoldan gelmeyle sınırlı kalmayacağını düşünüp, arazinin kalan bölgelerini kontrol ettiklerinde ise Kağızman hattının tamamının tutulduğunu görmüşlerdi.

Ağrı

Kre Haleç'ten kurtulan, aralarında Dirêj Ali'nin de bulunduğu güç, Ağrı'ya ulaşmıştı. Yirmiye yakın gerilla sınırdan geçtikten sonra Kre Haleç'te yaşadıkları kabusun etkisini üzerlerinden atamamışken, Doğubeyazıt belediye binası önünde paramparça bedenleriyle yatan yoldaşları için halk serhildana durmuşken, onların usları hâlâ Kre Haleç'te kan ve barut kokusunun yükseldiği, Çiya yoldaşın son sözlerinin yankılandığı yerdeydi. Dirêj Ali, Rubarok'tan sonra bu ikinci büyük kaybı artık kaldıramaz duruma gelmiş ve o günden sonra ağzını bıçak açmaz olmuştu. Gözlerini kapatıyor ve büyük bir irkilmeyle yerinden sıçrıyordu. Yirmiyedi canın Doğubeyazıt belediye binası önünde yüzlere bölündüğünü duyduktan sonra da artık hiçbir şey düşünmez, hiçbir şey söylemez olmuştu.

Ağrı'da toplanan gücün düzenlemesi yapılmış ve Çiya'nın da içinde bulunduğu üç kişilik bir grup komutan Hamit'i Tendürek'e götürmek üzere yola çıkmıştı.

"Yolda Hamit'in akrabalarının yaşadığı köyün yanından geçiyorduk. Hamit, köydeki akrabalarının bizi Tendürek kırına bırakabileceklerini söyledi, fakat biz kabul etmedik. Bir gün boyunca durmaksızın yürüyerek, Doğrubeyazıt'ın arka taraflarına vardığımızda, Tendürek kırına ulaşmıştık. Biraz dinlendikten sonra tepeye doğru çıkarken Xarik köyü çeteleri bizi görmüşlerdi. Ertesi gün Göle yakınlarındayken, cihazdan düşmanın operasyona çıktığını öğrendik. Sabah, araziyi keşfe çıkmıştım, görünürde hiçbir hareketlilik olmadığı için tekrar yattım. Benden sonra nöbete kalkan Hamit, telaşla bizi uyandırdı. Tepenin aşağısında on düşman aracının göründüğünü söyledi. Doğruydu, bizi aramaya gelmişlerdi. Biz ne yapacağımızı tartışırken, aşağıdaki askerlerin tepeye doğru çıktıklarını farkettik. Hamit hiç düşünmeden "çatışalım" demişti. Oysa düşman üç koldan, üç bölüklük güçle üzerimize doğru geliyordu. Onlarla çatışmaya girmenin diğer adı intihardı. Hemen yerimizi değiştirerek düşmanla aramızda yarım saatlik mesafe bıraktık ve Xarı'ğın arkasına, aşağılara doğru kendimizi bıraktık. Arkadaşlar bir tepeye oturmuş dinlenirken ben etrafı kontrol etmek için araziye çıktığımda ansızın bir askerle karşılaştım. Birkaç saniye gözlerimiz asılı kaldı birbirine. Düşmandı karşımda ürkek bakışlarıyla duran ve birimiz diğerini vuracaktı. Şaşkın, ürkek, belki de ilk kez tek başına bir gerillayla karşılaşmış ve eminim bu korku anını ömrü boyunca unutmayacaktı. Dizlerinin titremesinden anlamıştım bunu. Ben hızla uzaklaşırken o ana kadar donakalan asker de uyanarak kendini yere attı.

Düşman çemberine girmiştik, ne aşağı ne de yukarı gidebilirdik. "Dört yanımız puşt zulası" dedim. Puşt zulasının içinde korucuların yanında düşmanın özel ordu kadın güçleri de vardı. Ancak bu kadınlar savaşçı değillerdi. Özel ordu timleri bu kadınları kendileri kullandıktan sonra çoğu kez de bizi etkilemek için türlü iğrenç oyunlarda kullanıyorlardı. Çevremizi saran güç, özel ordu timleriydi. Gerilla giysileri giymişler, üzerlerinde çok yabansı duran kleşleri kuşanmışlar, saçları, ayakkabıları, çantaları, hatta çantalarında asılı duran çaydanlıkları bile bizimkilerdendi. Bu oyunla köylüleri ve bizi yanıltmaktaki amaçları; toplu imha ve katliamdı. Bize oynadıkları bu oyunu kendi aleyhlerine çevirmekten başka kurtuluş şansımız yoktu. Çok fazla düşünecek zaman da yoktu. Onların aralarına girerek yürüyecek ya da imha olacaktık."

Düşman ordusunun içinde yürüyorlardı şimdi.

"Cihazlarından birbirlerine nerede olduklarını iletirlerken, bizi hâlâ bulamadıklarını söyledikleri sırada biz hemen arkalarındaydık."

Çiya, o anı daha sonra anlattığı sırada dizlerim titriyordu derken bile dizlerindeki titremenin önünü alamıyordu. Her anlatışta yeniden yaşıyordu o anı. Anlatmıyor, canlandırıyordu sanki o anı.

Hâlâ o zaman düşmanın arasında nasıl yürüyebildiklerine anlam veremediğini söylediği sırada ise güneş yanığı alnında biri-

ken soğuk ter damlacıkları yanaklarından süzülerek çenesinin altında büyük bir damlaya dönüşüp dizkapağının üzerinde buluyordu yerini. Dizkapağındaki damlanın yuvarlak izi her an büyütüyordu kendini.

"Öğleye kadar onlarla dolaştık. Bir tepede öğle yemeği yedikleri sırada büyük bir taşın kenarında gizlenebilmiştik. Tekrar yola çıktıklarında ise, üçerli-dörderli gruplar halinde dağıldılar. Biz de dörtlü bir grupları gibi aralarındaydık yine."

Yürüyüş ilerledikçe gerginlikleri artmıştı. Çiya, artık hangi tarafın gerçekten oyuna geldiğini düşünüyordu. Oyun içinde bir oyun onun içinde de başka bir oyun muydu acaba? Etraflarının daraldığını ve az sonra kahkahalar eşliğinde küçücük bir çember içinde kalacaklarını, sonra kleşlerini üzerlerine kusturacaklarını düşündüğü sırada, bunun bir hayal olmadığının ayırdına, iki koldan askerlerin onlara doğru yöneldikleri sırada varmışlardı. Yine bir uçurum kayasının altına gizlenmişlerdi ve askerler aynı kayanın üzerine oturmuşlardı.

"Galiba Ramazan Bayramı'ydı, çünkü geçen yılki Ramazan Bayramı'nda nerede olduklarını, ne yaptıklarını büyük bir özlemle birbirlerini dinlemeden anlatıyorlardı. Annelerinden, babbalarından, eşlerinden söz ediyorlardı."

Tekrar aramak için kalktıklarında, Çiya ve arkadaşları da peşlerinden gidiyorlardı. Oyunu sonuna kadar oynamak bir kuraldır ve ne korku ne de başka bir şey bunu engellememelidir. İşte oyun devam ediyordu, gerginliğin yerini kriz alıyordu ve az sonra bir şeyler olacaktı. Düşmanın cihazdan, bizim bulunduğumuz kola" dediklerini duyduklarında ise artık her şeyin çözüldüğünü ayrımsadılar.

"Bizi farketmişlerdi. O an kaçsaydık anında tarayacaklardı. Çok önemli bir andı. Çok küçük bir davranış hatası yaşamımıza mal olabilirdi. Yaşamımız pamuk ipliğine bağlıydı adeta."

Oyunun en hassas anıydı.

"Yürüşümüzü değiştirmeden az ilerdeki kayalara yöneldik. Dizlerimiz titremiyordu, yer sarsılıyordu sanki, taşların arasına gizlendiğimizde, Hamit ne yapacağımızı sordu. Sürenerek geçip karşıda kayaların arkasına" geçeceğimizi, oradan kaçma şansımızın olduğunu söyledim.

Oyunun o bölümüne kadar maskesini indirmeyen oyuncunun artık gerçek rolünü oynama zamanı gelmiştir.

"Sürünerek ilerlemeye başladık, fakat Hamit'in gelmediğini kayalara ulaştığımızda farkettik. Hava sisliydi."

Hava sisliydi, sisler ardına gizliydi Hamit'in yüzü. Hamit'in içindeki sis, havayı kaplamıştı sanki.

"Bir ara mermi sesleri, birkaç saniye sonra da taramalının kesintisiz sesini duyduk. Hamit'in çatıştığını ve şehit düştüğünü sanıyorduk."

Hamit'in şehit düştüğü sanısındaydılar. Oysa Hamit teslim olmuş ve düşmana sığınmıştı. Ve 1994 kışının son ihanetinin adı da Hamit olmuştu Ağrı'da...

Tendürek

İhanet Serhat'ta uğursuz bir hastalık gibi kol geziyordu. İhanet neden yüzyıllar boyu her direnişin belini kırmaya çalışmıştı? İhanet neden direnişin boy verişiyle ortaya çıkıyordu? Kimler, neden ihanet ediyordu? İhanet hep gölgemiz olmaya devam edecek miydi?

Baharla umutlar gelir her daim. Baharla karlar erir, kardelenler güneşe, ışığa dönerler yüzlerini. Ama Serhat'ta, ama Tendürek'te henüz kar erimemişti kimi yerlerde. Henüz ihanetin sonu gelmemişti. Ve işte Tendürek de böylesi bir sürece giriyordu:

"Yirmi güne yakındır Gordi noktasındaydık. Gordi; Serhat'ın cehennem bölgesiydi. Odunsuz, susuz ve bölgenin en ayaz noktasıydı. Her gece beş saatte odun alıp getiriyorduk. Suyumuzu büyük kayalıkların arasında, karın erimesiyle oluşan sarınçtan alıyorduk. Sarınç mağrurdur, sabun köpüğü, toprak tozu veya tek bir çöp değdiğinde suyuna, küser ve çekilir içine. Kırılgandır, ona özenle yaklaştığında kibirlenir ve sunar sana berrak suyunu cömertçe. Gordi'de, Tendürek'te edindiğimiz bitlerimizin soyağaçları olmuştu artık. Bir oturuşta altmış bit toplayan vardı saçından, sakalından, vücudundan. Bu alanda yaşamak çok güçtü. Düşman, karşımızdaki Grê Nêriyan tepesinde konumlanmış, çadırlarını açmıştı. Tepe, bölgenin en soğuk yerlerinden olmasına rağmen, düşman çok rahat görünüyordu. Dürbünle izlediğimizde, onların da dürbünlerini gözlerine yerleştirmiş, bizi izlediklerini görüyorduk. Fakat iki tarafta da hareket yoktu.

Çaldıran'a giderken dokuz yaralı arkadaşı durumları ağır olduğu için bir şikefte bırakmıştık. Sığınağın ağzını kapatmadan önce varolan bütün erzağımızı yanlarına bırakıp ayrıldık. Komutanın, daha sonra gelip alacağımızı söylemesine rağmen, arkadaşları ölüme terk ettiğimizi düşünüyordum."

Grup Çaldıran'a gitmek üzere ayrıldıktan bir süre sonra düşman yaralıların olduğu yerden geçecekti. Askerlerden biri tam şikevtin bulunduğu yere geldiklerinde, komutanına battaniye ve silah kokusu aldığını söyledi. Komutan kendisiyle alay eden askere öfkelenerek, eşek oğlu eşek, sen köpek mi oldun koku alıyorsun! Diye çıkıştığında asker, çaresiz hiçbir şey açıklayamadan itaat etmişti. Ve düşman geçip gitmişti oradan. Yaralı gerillalar o sırada ellerinde bombalarıyla bekliyorlardı düşmanı. Tereddütsüz, bedenlerinde patlatacaklardı barutu. Düşman çekip gittikten sonra 17 yaşındaki Hogır sığınaktan çıkarak, Gordi'nin aşağısındaki bir köye ulaşmıştı. Sığınakta ağır yaralı bir gerilla şehit düşmüş, diğerleri de keşif grubuyla karşılaşıp kurtulmuşlardı.

"Düşmana eylem planladığımız bu süreçte bir keşif grubu hazırladık. Düşman er veya geç gelecekti, beklemek değil saldırmak için hazırlanmamız gerekiyordu.

Zorlu yaşıyorduk, kaçışlar oluyordu ama inançları kuvvetlenenler, gerçek savaşçılığı yaşayanlar, iradesine hükmedenler, yoldaşlarına, şehitlerine, parti ve önderliğe daha güçlü bağlananlar da oluyordu. İhanet, direnişi körüklüyordu adeta. İşte savaş, bütün her şeyi su gibi berraklaştırıyordu.

"Bu dönemde Çaldıran tarafında, bulunan güçlerimiz de çatışmaya girmişlerdi. Birçok değerli yoldaş şehit düşerken ihanetin bataklığına saplananlar da olmuştu."

Diğer sabahlardan farklı değildi o sabah. Güneş yine aynı saate doğmuş ve rojbaş hevalno! sesleri karışmıştı uykuya dalan gerillaların düşlerine, Leyla içtimaya giderken artık o ilk günlerdeki gibi olmadığını düşünerek gülümsüyordu. Hemen kalkıyor, hızlı giyiniyor, içtimaya yetişiyor, yemeğini çarp çabuk yiyordu artık. Ellerinin, ayaklarının büyüdüğünü, kaslarının, bileğinin güçlendiğini duyumsuyordu.

> ***"Zorlu yaşıyorduk, kaçışlar oluyordu ama inançları kuvvetlenenler, gerçek savaşçılığı yaşayanlar, iradesine hükmedenler, yoldaşlarına, şehitlerine, parti ve önderliğe daha güçlü bağlananlar da oluyordu. İhanet, direnişi körüklüyordu adeta. İşte savaş, bütün her şeyi su gibi berraklaştırıyordu."***

Kahvaltıya oturduklarında beyaz gülüşlü güneş kızının, Jiyan'ın yüzüne bulutların gölgesi düşmüştü. Öfkeli ve korkunç gözleriyle bakıyor ve "Böylesi bir alçaklığı nasıl yapar?" diye yineliyordu sürekli. Leyla, yine birisinin kaçtığını ayrımsadı fakat bu o kadar şaşırtıcı değildi. Kanıksamışlardı, yalnız az sonra bu kaçan kişinin Dr. Alişer olduğunu duyduğunda Jiyan'ın yüzü gibi karaya kesilecekti Leyla'nın belirsizleşen süreti de. Yalnızca Leyla değil, bütün manga sessizliğe gömülecek ve kapkara yüzleriyle, anlamsız yere eğeceklerdi başlarını. Bir süre yerde gezen karıncaya, bir taş parçasına ya da herhangi bir boşluk noktasında kilitlenen gözleri hızlı bir hareketle canlanacak, sonra kin ve öfke alacaktı az önceki anlamsız bakışlarının yerini.

"Dr. Alişer Türk'tü. Dört yıldır saflardaydı. Güney Savaşı sonrası Serhat'a gelmişti. Kampın doktoruydu. Herkesle ilgilenir, yardımcı olmaya çalışırdı. Kendisi aynı zamanda takım komutanıydı. Operasyonda, düşmanla ilk çatışmaya giren gruptaydı. O gün, ona yakın düşman askeri öldürmüşlerdi. Sabri arkadaş telsizde Dr. Alişêr'e, bu Türk'ün Türk'e karşı savaşıdır diyordu. Bu sözün kendisine çok güç verdiğini daha sonra kendisi belirtmişti. Ama Türk Sefkan'la kaçtıklarında her şeyin bir kandırmacadan ibaret olduğunu anlamıştık."

İhanetin acısını hiç bu kadar derinden duyumsamamıştı. Çünkü büyük güven duymuşlardı ve ihaneti de o denli yaralamıştı her birini, o denli öfkelendirmişti. Leyla, büyük öfkeyle haykırarak sürdürdü sözlerini:

"Bir zamanlar Haki'lerin, Kemal'lerin takipçisi olarak geldiklerini haykıran bu iki unsur, yüce değerlerimize layık olamadılar. Devrim yükünü herkes omuzlayamaz, eski yaşamın tüm "velinimetlerinden" vazgeçmeyi gerektirir bu."

Yalnızca savaş için yaşamayı gerektirir.

Başka özgürlük yoktur!...

"Doğa koşulları zordu, düşman stratejik tepeleri tutmuş gitmiyordu fakat zor koşullara karşı direndiğimiz oranda gerillaydık, savaşçıydık. Bunca mücadelenin amacı da buydu. Yeni yaşam ve özgür insan için savaşım vermek, bunun için yola çıkmıştık.

Dr. Alişêr'in kaçışından sonra noktayı terk etmek zorunda kaldık. Akşam Şehit Mahir Kampı'na vardık. Gündüz bu kampta kaldık. Düşman buraları havanlarla vuruyordu. Akşam olunca tekrar yola koyulduk. Sürekli yapılan menevralardan dolayı yorgunluk beraberinde yılgınlığı da getirmişti.

Gecenin geçit vermez karanlığında Tendürek'te yürümek zordu. Arazi kayalık olduğundan sık sık düşmeler oluyordu. Mesafeli bir şekilde yürüyorduk. Düşman mevzisinin çok yakınından geçiyorduk, askerlerin konuşmalarını ve köpek seslerini duyuyorduk. Yanımızda tutuklu olan bir ajan vardı. Askerlerin sesini duyunca bağırmaya çalıştıysa da yanında bulunan arkadaş ağzını kapatmayı başardı. Kendisini yere atıyordu, arkadaşlar zorla da olsa yürütüyorlardı."

Örgüte yanılgılı yaklaşımlarından dolayı tecrite alınan Rüstem yoldaş da o bitimsiz gece en çok zorlananlar arasındaydı. Taşıdığı bir teneke yağı, açlığa dayanamayınca yarıya kadar yemişti ve aradan birkaç saat geçtikten sonra şişmeye başladı. Vücudu önü alınmaz bir biçimde büyüyordu, dili damağı da şiştiği için fazla konuşamıyordu. Söyleyebildiği tek bir şey vardı: "Komutana söyleyin beni vursun." Fakat Necip arkadaş onu taşıyordu, kendisi de takatsizdi, ama yoldaşını asla o durumda bırakmazdı. Necip arkadaşın yoldaşlık anlayışına sığmazdı bu. Sırtlamıştı yoldaşını, yürüyordu...

Necip yoldaş 1992 yılında saflara katılmış. Tendürek'te ilk silahı, MG-3'ü o kaldırmıştı. Takım komutanlığında tecrübesini, bilgisini aktarmada sınırsızdı ve o yaz, Ağustos ayında şehit düştüğünde, hepimiz o geceki yol yürüyüşünde kan ter içinde yılmadan gösterdiği direnci anımsayacaktık.

Necip'in sırtında dayanılmaz ağırlarıyla ilerlerken ağzından salyalar dökülüyordu Rüstem'in. Ter, ardı kesilmeyen yağmur gibi boşalıyor ve bedeni daha da şişiyordu. Tanınmaz bir hale gelmişti, gözleri, elleri, dudakları ve acı çeken dayanılmaz bakışları...

Düşman yakınlardaydı, Rüstem'i taşımak her an daha da zorlaşıyor ve vurulması için yalvarışları bir düş sayıklamasına dönüşmüştü. Necip, tuzlu terine karışan Rüstem'in teriyle ıslanan gövdesinden indirdi yoldaşını. Yere yığılmıştı, kaldırmak mümkün değildi artık. Düşman enselerinde sayılırdı ve kurşun sıkamazlardı.

O gece Rüstem'in yıllardır beline bağladığı, onu kardan kıştan, ayazdan koruyan şutiği şimdi boğazına bir yılan gibi sarılmaştı. Ve ölmeden önceki sessizliği bütün geceye yayılmıştı...

"Rüstem yoldaşı bir taşın altına bırakarak yola devam ettik. O gece yürüyüşte zorlanmalar çoğunluktaydı. Gruptan kopmalar da yaşandı. Sabahın dördünde ulaştığımız Diyadin noktasına doğanın bir bir başka mevsimi; bahar gelmişti. Gordi'nin aksine karlar erimiş ve gözlerini güneşe açan kardelenler beraberinde diğer çiçekleri de uyandırmıştı. Kışın buz tutan ırmaklar şimdi serin dağ sularına dönüşmüştü. Dişlerimizi sızlatan serinliği ile tatlı dağ suları yanında odun sorunu da çekmeyecektik. Arkadaşların eski manga yerlerine gittik.

Gece yürüyüşünün sabahında birinin daha kaçtığını anladık. Saflara eşiyle birlikte katılan Azat, yaşama fazla katılmıyordu. Eşi Newroz yoldaş ise yaşam dolu ve emekçiydi. Azat'ın kaçışından etkileneceğini düşünmüştük ama işte savaş, pekçok şeyi değiştirebiliyordu. Şimdiye kadar yaşadıkları, direnerek şehit düşen yoldaşlara ettiği yemin onun için her şeyden daha önemliydi.

O gün yeniden yemin etti. Üç kez intikam diye bağırdığında, jilet gibi keskindi gözleri. Savaş, eşini ihanete onu da direnişe sürüklemişti.

"Azat'ın kaçışı üzerine henüz yeni geldiğimiz noktayı değiştirmek zorundaydık. Fakat bir süre sonra Azat'ın teslim olmak üzere girdiği köyde düşman tarafından tarandığını öğrendik.

Dr. Alişer onca yılın ve yaşananın sonunda belki de gerillada konuşmadığı kadar iğneden ipliğe kadar grubun her şeyini anlatıyordu fütursuzca. Anlattıkça anlatıyor, düşmanın sormadıklarına da yanıt veriyor: "Bakın bu da var, bakın bu da kaldı" anlatıyor, sorgulama bitiyor, rahat edemiyor, gözlerine uyku girmiyor, dönüp duruyor yatağında, sonra haykırıyor; "Bu da vardı anlatmadığım" ciğerlerini boşaltıyor, yetmiyordu. Peşini bırakmayan bir azap, anlattıkça kurtulacağını sanıyordu. Son aylardaki sessizliğini anımsıyordu, yaralı arkadaşlarının kanını silerken birden dalışı ve aklına o korkunç düşüncenin gelişi.

Önce endişelenmemişti, sonrasında ise ard arda bu düşünce zorlamaya başlayınca tedirginleşmiş ve suskunluğa gömülmüştü. Sanki o düşünceden kurtuluşun bir tek yolu vardı o da kaçmak... O da ihanet. Alçaktı, nasıl böyle düşünürdü, yüreğinin derinliklerinde gizlediği o duyguyu işte böyle büyütmüş, kendi kendisiyle savaşmış ve sonunda ihanet zafer kazanmıştı. Bu bir anlık bir karardı, bir yanlış adımla düştüğü kuyuydu. Sonrasında ise, yıllardır planlamışcasına ustaca, dingin, hazırlıklarını yapmış ve ona sürekli ihanet bakışlarını kırpan Serhat'ı da yanına alarak kaçmıştı. Şimdiyse her şeyi anlatmasına karşın (hatta istemediklerini dahi) yine de rahatsızdı. Çünkü ölümü seçmişti, bunu duyumsuyordu. Yoldaşları vurmazsa, şimdi teslim olduğu düşman vurmazsa o kendini vuracaktı, bunu anlamıştı, işte ciğerleri parçalanıyordu, kan terleri dökülüyordu alnından, sırılsıklam oluyordu. Ve dağdakiler bırakmıyordu peşini, dağdakileri unutamıyordu. Bu düşünceden kurtulmak istedikçe daha fazla düşünüyordu.

"Dr. Alişer'in kafasına bir tek kurşun sıkmak... Kinle, nefretle birlikte hepimizde oluşun bu düşünce, ihanete intikam gücü de büyüyordu zamanla. Çünkü o ihanet kimsenin aklına gelmezdi, işte öylesi bir güven vardı. O, yarası akarak şehit düşen yoldaşlarını geride bırakmıştı kayıtsızca ve onun intikamını almak düşüncesi yüreklendirmişti bizi."

Sürecek

Özel savaş ve ortaya çIkan sonuçlar...

Baştarafı 7. sayfada

oluşturduğu askeri-polis kadrolarına teslim etmesi, özel savaş rejiminin başından beri militarist bir nitelik taşımasından, yine oldukça komplocu ve terörist yapıda olmasından kaynaklanmaktadır.

"Oldukça teröristtir. Çünkü her şeyi şiddetle yok etmek istiyor. Aynı şekilde çetedir ve çetelerin bir özelliği vardır, ilkelere, kanunlara fazla bağlı değillerdir. Bunların ilkesi, kanunu fazla yoktur. Kendi parlementolarını bir günde askıya alırlar, cumhurbaşkanlarının yetkileri vardır, ama daha şimdiden bu yasalar bir kenara atılmıştır. Bakanların yetkileri belli değildir. Bu, bir çetenin, bir çeteleşmenin oldukça gelişmesi demektir. Çete derken, sadece bir propaganda lafını ifade etmiyoruz burada. Kendi kanununa hukukuna, ilke ve kurallarına uymayan, bunu dilediğince kullanan, çiğneyen bir yönetim söz konusudur. Özel savaş yönetimiyle ve onun şekillenen çetesiyle karşı karşıyayız. Bu yönetim teröristtir.

Terörizm nedir?

Terörizm eğer gerçek, doğru bir anlam verilerek değerlendirilecekse; haksızca, hiç çaba harcamadan el koymaya ve zorbaca uygulamalara verilen addır. Gerici bir politikanın ki, bu artık günümüzde katliama kadar vardırılmıştır. Hiç hakkı olmadığı halde, halklara uygulanmasıyla halklar binlerce yıllık topraklarından sürülüyor, halk dil gibi, yani hayvanların bile alıkonamayacağı bir ses çıkarma düzenlerinden bile koparılıyor. Kültür namına, ekonomi namına ellerinde bir şey bırakılmıyor. En büyük teröristin, karşınızda amansız bir terörizm ile politika yürüten özel savaş çetesi olduğu kesinleşiyor. Her ne kadar sayıları kalabalık da olsa, cübbelli, sırmalı ve rutbeli de olsalar onlar yine bir çetedir. Kıyafete, yaşa-başa aldanmamak gerekir; öze bakmak gerekir. Zaten çapulcular sürüsü fazla olur. Yani rütbeleri çok oldu mu, yaşları çok ilerledi mi, vurguncusu, talancısı çok oldu mu, orada çetenin büyüdüğünden ve tehlikeli hal aldığından bahsedilir ki, gerçekten de TC ordusu da böyle bir çeteleşme olayıdır. Sayıları artmış, yöntemleri son derece tehlikeli hal almış, toplumun başına bela kesilmişlerdir. Toplumun böylece el atmadıkları, düşürmedikleri hiçbir değerini bırakmamışlardır. Bu çete işi değil de, nedir?" demektedir Parti Önderliği.

Özel savaş rejimi başından beri "çete", "terörist" bir oluşumdur. Kuruluşundan bu yana bu özelliğe sahip olmuştur. Ve tüm uygulamaları buna dönüktür.

Özel savaş karargahı çeteciliği Osmanlıdan devr almıştır. Osmanlı geleneğini yürüten en iyi rejimdir. Bu yolla Türkiye ve Kürdistan'daki bütün değerleri gasp etmişlerdir.

"Buna 'Osmanlı kanunu' diyorlar. Bu kanun değil, vahşettir. Kendi yakınlarını bile bu kadar katleden bir sultanlık geleneği, en yakın emek sahiplerinin bile canına okuyan bir sistem katliamları da mümkün kılar. Nitekim ilk katliam denemelerini Osmanlı sultanları yapmıştır. Ardından Atatürk de yapmıştır.

Osmanlı çetesi öyle bir oluşum ki, tarihte barbarlıkta nam salmış bir çetedir. Osmanlı sultanlarının çapulculuğu çok açık söyleniyor. Yani savaşları yaşayan sultanların, savaş durdu mu geliri kesilir. Savaş bir gelir aracı olarak kullanılıyor. İnsan kesme bunlar için bir üretim biçimi oluyor; bunların üretimi ekonomiye dayanmıyor, savaşa dayanıyor. Osmanlı saraylarının dayandığı temel bu oluyor. Bu böyle bir irade (TC) bu sistem üzerine şekilleniyor."

Yağma ve talan dayalı olarak ortaya çıktığından, bırakalım demokratik ve sosyalist gelişmeye, normal kapitalist gelişmeye bile olanak tanımamıştır, terörle susturmuştur. Parti Önderliği'nin de belirttiği gibi *"kapitalizmin gerici talancı özelliklerini alıp-uygularken"* şiddeti bir üretim biçimine dönüştürmüştür. Osmanlı örgütlenmesi nasıl normal ekonomik, sosyal bir örgütlenme değil, bir talan örgütlenmesi, bir savaş örgütlenmesi olarak ortaya çıkmışsa, özel savaş rejimi de kendini bu temelde örgütlemiş ve yürütmüştür.

Bugünde ortaya çıkan ve esas olarak orduda merkezileşen ordunun terörist faaliyetleri ve onun istemleri doğrultusunda, özel savaş çetesinin oluşumudur.

Özel savaş rejiminin oluşturduğu çete düzeninin, çeteleşmenin bu denli tarihi bir geçmişi vardır. Şimdi böyle bir konuma, özel savaş çeteciliğine dayanan ve varlığıyla özdeşleşen rejim, kendi sistemi dışında, siyasal ve toplumsal gelişmelere olanak tanıması mümkün müdür? Elbette ki değildir. Dikkat edilirse TC'nin karakterinde, politik tutumunda, sistem içi muhalefet ve gelişmelere olanak tanımayan bir özellik vardır. Özel savaş rejiminin bu katı despotik karakteri, özellikle 12 Eylül faşist diktatörlüğünün yürüttüğü kirli savaş ve bu savaş ortamında yaratılan çetecilik ve kontralaşmayla daha da perçinlenmiştir.

Her devrimci durum, devrime yol açmaz, devrim özel savaşın aşılmasıyla mümkündür

Rejimin içinde bulunduğu bunalım, devrimci durumu daha da olgunlaştırıyor, güçlendiriyor. Rejim, devrimsel gelişmeyi durduramadığı için her geçen gün kendi aralarındaki çelişki ve çatışmaları daha da derinleşiyor, rejim güçleri, çıkar gruplar biçiminde çeteleşerek ayrışıyor.

Genel açıdan bakıldığında özel savaş güçleri, partileriyle, ordusuyla, basın yayın kurumlarıyla askeri ve siyasal güçleriyle, parlemento ve hükümetiyle, iktidarı ve muhalefetiyle PKK'ye karşı bir tek cephe de örgütlenmişlerdir.

"Şimdi tam birleşmişler. Bu DYP-SHP sözde birbirlerine karşıydılar, birleştiler. Nitekim Apo bizi bölemeyecek diyen hâlâ aynı, köpekler. Yani Türkeşle-Karayalçın. İşte Demirel'le Mesut Yılmaz ki bu devletin sivil maskesi, kesinlikle sözde benden yediği darbeden dolayı ders almışlar ve tek örgüt biçimine birleşiyorlar. Zorlama bir birlik yaratılmış. Bu çok önemli ve bu mücadele çok şiddetli devam ediyor. Özal ayrışması bile çok önemli bir süreçtir. Ve yine bizimle bağı vardı Özal'ın gelişinin. Özal'ın ayrışımı, Özal'ın üzerinde hâlâ gidişi var. Bu İnönü'nün tükenişi var. Özel savaşlarının gelişimi, bu Ersever en son bizimle amansız savaşanlardandı. Bu çıkışla yakınen ilişkisi var" demektedir Başkan APO.

Rejim bugüne kadar yürüttüğü kirli savaşla artık istediği gibi beslenememekte, kendisine oldukça pahalıya mal olmaktadır. Klikler arası hesaplaşma ve bu hesaplaşmaya dayalı kirli savaş gelirlerinden pay kapma oranları düştükçe, rejim daha bir zorlanmakta, oluşturmuş oldukları "büyük suç ortaklıkları" dağılmaya başlamaktadır. Özel savaşın kendini üretemez ve yenileyemez durumda olması, geliştirdiği özel taktiklerin, PKK karşısında boşa çıkması, her alanda sürekli mevzi kaybeden bir duruma düşmelerine de yol açmaktadır.

"Nasıl ki, sürekli zarar eden bir şirket fazla ayakta kalamazsa, sürekli zararına yol açan bu özel savaş şirketi de uzun ömürlü olamaz. Ama çok örgütlüdürler. Katiller örgütü ancak içten ya bir isyan ya da dıştan vurularak dağıtılabilir. Büyük suç ortaklığı onları son anına kadar direnme noktasında tutabilir. Böyle ikili bir karakteri var. Hızla tecrit olma, kabul edilemez duruma gelme, ama diğer yandan sonuna kadar sürdürme inadı önümüzdeki dönemde de daha açık bir biçimde görülecektir" demektedir Parti Önderliği.

Çürüme ve yozlaşma gövdeden, beyine doğru gelişmiş ve özel savaş beyni olarak hükümet, MİT ve MGK'yi sarmıştır. Büyük kontralaşma, büyük mafyalaşma ve bu güçlerin kendi aralarındaki büyük hesaplaşmaları; son süreçte ortaya çıkan, deşifre olan çeteleşmeler, gövde olarak toplumu saran ve bir topumsal kültür, yaşayış biçimi olarak dayatılan çürüme ve yozlaşmanın özel savaşın ana güçlerini de oldukça sardığını gösterir.

Bu, devrimci durumun olgunlaşması demektir. Ancak bu devrim durumunun bir devrime dönüşmesi için, her şeyden önce özel savaş güçlerinin aşılması gerekir. Özel savaş güçleri aşılmadan devrimci durum, devrime yol açmaz ve devrim gerçekleşemez. Bugün Kürdistan'da devrimci durum son derece olgunlaşmasına yönetenler olarak, özel savaş rejimi, merkezi kontrolü yitirmesine ve yine yönetilenler olarak geniş halk yığınları ve emekçiler, eskisi gibi yönetilmek istemesine karşın, özel savaşın aşıldığı söylenemez. Özel savaşın aşılması, her şeyden önce devletleşme ve iktidarlaşma sürecine cevap verebilecek güçlü zafer kişiliğine ulaşmak, kadro ve komuta gücünü bu düzeye çıkarmakla mümkündür. Özel savaşı aşmak son derece mümkünken bunun başarılamaması, esas olarak partiye ve devrime cevap olması gereken kadro ve komuta yapısının, taktik önderlik konumunun bu düzeyi tutturamamış olmasındandır.

Özel savaşı askeri olarak aşmak, silahlı mücadelede yetkinleşmek, düşmana güçlü darbeler indirmek yeterli değildir. Bunun yanısıra ve daha önemlisi, onu siyasal, kadrosal ve kişilik olarak aşmak, zaferi gerçekleştirecek ve yaşatacak güç ve birikime sahip olmak gerekir.

***

Devrimci savaşın niteliği ve özel savaşın şiddeti, halkımız ile sömürgecilik arasındaki savaşta daha kesin, daha dolayısız bir özellik kazandırmış, ara çözümleri esas olarak ortadan kaldırmış, ara güçlerin saflarını belirlemesine yol açmıştır. Bu süreç hızla ilerliyor.

"Kendi savaşımızı iyi tanımak kadar karşı savaşı da iyi tanımak gerekiyor. Çünkü ikisi de bizimdir. Birisi bizi vurmak, imha etmek istiyor; biri de bizimdir, biz vurmak, diğerini imha etmek zorundayız. Yaşamın orta yolu artık kalmamıştır. Bütün orta yollar, reformizmin yolu, her türlü küçük-burjuva örgütlerin önerdiği yollar 1980'lerin ortalarından itibaren ortadan kalkmıştır, hatta düzenin liberal partilerinin önerdiği bütün yollar tamamen ölmüştür. 12 Eylül faşizmiyle birlikte tarihin çöp sepetine atılmışlardır. Ortada yalnız iki yol var; özel savaşın soykırımı ve tehlikeli bir biçimde savaşa götürme yolu, bir de buna karşı halkın direniş savaşını bütün yetmezliklerine rağmen sürdürme yolu."

Rejim, kirli özel savaşı tırmandırmayı sürdürecektir. Refah Partisi giderek özel savaşla daha çok bütünleşmekte, oluşan-kurumsal parçalanmadan yararlanarak kirli savaştan daha çok beslenmeye çalışmaktadır.

Düzen partilerinde görülen politik karmaşa daha da artacak ve özellikle, sistem içi güçler, klikler çatışmasına bağlı olarak daha çok saf değiştirecektir.

Özel savaş cephesinde yaşanan çelişki ve çatışmalar daha da belirginleşecek, klikler arası çıkar çatışması daha bir üst boyuta çıkacaktır. Bu durum kendisiyle birlikte özel savaş rejiminin kirli, kanlı, imhacı karekterinin daha iyi görünmesine yol açacak, demokrasi güçlerinin devrim saflarında cepheleşmesini hızlandıracaktır. Kirli savaş karşıtı güçlerle toplumsal hareketler, aydın etkinlikleriyle demokratik kitle eylemlilikleri, belli bir nitelik ve yoğunluk kazanabilecektir.

Kirli özel savaşa dayalı çetecilik ve kontr-gerilla saldırılarının özel savaş kliğinin güçlenmesine bağlı olarak artması ve giderek Türkiye'de yaygınlaşması olasıdır. Yine bu saldırıların özel savaş rejiminin kendi iç hesaplaşması ve ayrışmasına dönük bir biçim kazanması da giderek gelişecektir.

Özel savaş cephesindeki bu çözülme ve klikler savaşı, devrim cephesini güçlendirecek, PKK'nin nicelik ve nitelik olarak daha da büyümesini sağlayacaktır. Daha da önemlisi, özel savaş rejimi, çürüme, kirlenme ve çözülmeyi yaşayan bir güç olarak kendini açığa vurdukça, PKK, halkların ve ezilen emekçilerin kurtuluş umudu olarak daha da güç kazanacaktır.

Savaşa inanıyorum...

Baştarafı 14. sayfada

Büyüklük yanlışta ısrar değil, yanlışı görmek ve gidermektedir. "Zararın neresinden dönülse kârdır" denilir. Bu hataların neresinden, ne kadar erken dönerseniz ve bunu samimice itiraf edip, gerekliliklerine kendinizi yatırırsanız o kadar kazanma yoluna kendinizi sokmuş olursunuz.

Kazanmanın yolu bundan başka bir şey değildir. Savaşı olduğu kadar sizleri de ciddiye alıyorum. Ama aynı yaklaşım ciddiyetini bana gösterin demiyeceğim, çalışmalara ve kendinize gösterin. Yanlış hesaplarınız olmasın! Başka yerde ne bir iş, ne de sizi yaşatırlar. Alaya alınmaktan, işsiz güçsüz bırakılmaktan başka hiçbir şey sizi beklemiyor. Onu için, "arkamda hazinem, sülalem, başka yerlerde yaşam vardır" demeyin. Ben bile bu kadar adım, ünüm olmasına rağmen, savaşın dışında metelik kadar değer ifade etmem.

Elimden gelen bu, ancak bu iştir. Sizin için fazlasıyla böyledir. Bunun ideolojik esasları, partileşmeyle, halk ilişkisi, hazırlıkları ve bilinen bütün savaş işleri, teorisini ve taktiğini adınız gibi belleyeceksiniz. Savaşı böyle ele alanlar kazanırlar. Sizler işin gereklerine, ciddiyetine göre değil, kendinizi bir hamal gibi, bir köylü kurnazı gibi verdiğiniz için kazanmayı bilemediniz.

Benden bile daha yetenekli ve başarılı olmanız işten bile değildir. Varsa olumlu bir yönünüz, bunu da ben böyle dile getirmekten çekinmiyorum. Ama buna dayanarak kendinizi hak sahibi gibi görme değil, kendinizi düzeltme gibi bir sonuç çıkarmalısınız. Bazı güçlü yanlarımız var, cesaret ettik bu işe ve bayağı kendimizi de feda ettik. Bu iyi bir şey, ama iyi olmayan çok tehlikeli yanlarınız da var. Bu iyi şeylere dayanarak o kötü olan şeylerin üstünü örtbas etmeyin. Tam tersini yapın, onları aşın ve işin doğru yönlerini birleştirip bu işin altından başarıyla kalkmaya çalışın.

Benden daha fazla sizler buna muhtaç değil misiniz? Bunun dışında yaşam yolu var mı? Bunun dışında insan olmanın yolu var mı? Bunun dışında her şey bizi imhaya götürmüyor mu? Evet! O halde bu işe gerçekten doğru bir anlayışla yaklaşın ve sonuna kadar sorumluluklarına sahip çıkın. Gerisi nasıl gelirse gelsin kabullümüzdür. O da başarıdır diyorum.

Yeni savaş süreci ve Kırya...

Baştarafı 23. sayfada

İçinde bulunduğumuz süreçte bütün parti güçleri ve en önemlisi de gerilla güçleri birçok alanda önemli görevlerle karşı karşıya bulunmaktadır. Şimdiye kadar partimizin dönem taktiği bütün sahalarda olduğu gibi, savaş sahasında tam anlamıyla hayata geçirilmedi.

Parti Önderliği 1997'ye yönelik olarak son iki yıldan bu yana geliştirmiş olduğu büyük çözümleme düzeyi ve büyük bir pratik hazırlama süreci söz konusudur. Dolayısıyla 1997 yılının bizim için büyük yaşanacağını, güçlü gelişmelerin ve atılımların gelişeceği bir yıl olacağını şimdiden belirtmek mümkündür. Sadece Kuzey Kürdistan'da değil, bütün Kürdistan parçalarında gerilla bunun hazırlıkları içerisindedir ve her zamankinden daha yoğunluklu bir çalışmayı yürütmektedir.

1996 yılının muazzam gelişme ve kazanımlarının yaratılmasına temel oldu. Bugün her şey çok daha ilerdedir. Nicel ve nitel olarak çok daha gelişmiş ve bütün Kürdistan'da konumlandırılmış bir gerilla, her türlü sömürgeci ve emperyalist saldırıya karşı yiğitçe direnen bir halk, sağlamlaşmış bir parti öncülüğü, bölge ve dünyada anti-emperyalist savaşımda öncü güç haline gelmeyi başarmış bir politik konum ve bütün bunları kan ve canlarıyla yaratan binlerce kahraman şehidin oluşturduğu doğru bir devrim çizgisi var ve bütün bunlar temelinde 1997 daha büyük bir zafer yılı haline getirilebilecektir. 1997'ye ilişkin talimatında Başkan Abdullah Öcalan yoldaş, bu durumu şöyle ifade etmektedir: *"Büyük bir final yılını yaşıyoruz. Savaşı ilk defa böyle istediğimiz biçimde ilerleteceğiz. Buna hepiniz hazır olun! Şimdiye kadar savaştığımızın birkaç katı kadar fazlasıyla savaşacağız... Amansız bir savaşın gereklerini günlük olarak, artık kar-kış demeden ve hatta fırsat bulursak darbeleme işini her yerde ve nerede bir fırsat düşerse orada kullanabilmeliyiz."*

SAVAŞA İNANIYORUM, ÇÜNKÜ KAZANDIRAN TEK ŞEY SAVAŞTIR

Başkan APO değrlendiriyor...

“Büyük oyuncu olduğumu unutmayın. Öyle geleneksel yaşamadığımı, bunu bozmanın büyük oyuncusu kadar yeninin, yaşanılması gerekenin de ortaya çıkması için büyük kavgacı olduğumu aklınızdan çıkarmayın. Çok gizli bir oyuncuyum, rakibi mutlaka şaşırtırım.”

Mücadele kişiliğinize baktığımızda yapılacak en önemli tespit; başarı gerçeğine karşı büyük duyarsızlıktır. Başarısızlığı kader belleme gibi tehlikeli bir tutumda ısrar ve bunun gerekçelerini bulmak, bununla kendini kurtarmaya dayalı bazı hesaplar yapmak. Artık bu hesaplar tutmuyor ve sizleri açıklı bir hale getiriyor.

Savaş ve er meydanına sadece yenmek için çıkılır. Ama sizlerde ise büyük bir kafa karışıklığı var. Yenmek veya yenilmek kavramından da fazla haberiniz yok. Kör bir isyancının, bir ilkelin öfkesi ne kadarsa, canı ne kadar istiyorsa o kadar. Kavga ise kavga, uzlaşma ise uzlaşmaya yatırma durumu söz konusu. Bu kişilik doğru savaş tarzına direniyor, hem de büyük direniyor. Oldum olası, “bizim de bir kavga anlayışımız var, bununla yaşarız, bununla ölürüz” diyorsunuz. Anlaşılıyor ki, bütün diğer hususlar kendini savaş sorununda da netleştiriyor.

Savaşın bir sanat olduğuna kesinlikle anlam vermek istemiyorsunuz.

Babadan kalma usullerle bu savaşı vereceğinize yemin billah gibi bir tutum belirliyorsunuz. Elbette ki, biz de kendi oyunumuzu oynamaya devam edeceğiz. Bir kavga sanatımız olduğunu ısrarla belirteceğiz, dayatacağız, oynayacağız. Gerçeklerimiz ne olursa olsun, istediğiniz gibi savaş veremeyeceğinizi, yine yaşama da istediğiniz gibi katılamayacağınızı sizlere göstereceğiz.

Kavga tarzımı, yaşam tarzımı kolay beğenmemek, bu en temel özelliğimdir. Kolay beğenmemek, kendimi çok beğendiğim anlamına gelmez. Tam tersine, kolay beğenmemenin en temel konusu da kendimim. Ve bunun büyük çabasını sergileyip, beğenilene, başarana doğru kendini götürmektir. Bu, korkunç bir olaydır. Buna gelmeyenler feci yanar.

Savaşa, savaşın başarı tarzına gelmemek ölümdür.

Benim arkadaşlığımda, benimle birlikte yol almakta kendinize neyi biçtiğinizi hissediyor musunuz? Keşke biraz anlama kabiliyetiniz gelişseydi de bunu farketseydiniz. Büyük oyuncu olduğumu unutmayın. Öyle geleneksel yaşamadığımı, bunu bozmanın büyük oyuncusu kadar yeninin, yaşanılması gerekenin de ortaya çıkması için büyük kavgacı olduğumu aklınızdan çıkarmayın.

Çok gizli bir oyuncuyum, rakibi mutlaka şaşırtırım.

Çok farklı dilleri konuşuyoruz

Önderlik sanatının bir hesabı-kitabı ve adım atış tarzı var. Elbette ki, biz bu oyunu sizlere karşı oynamıyoruz, düşmana karşı oynamak istiyoruz. Sizler bu oyunun içinde bir yerlere oturup, kiminiz köşe taşı, kiminiz sağlam tuğla taşı gibi bir rol oynayacaksınız. Değerini takdir edemezseniz başınıza gelecek felaket şiddetlidir. Bir askeri tarzın sahibi olduğumuzu da unutmamalısınız. Bu kadar askeri kişilikle oynamanın akıl kârı olmaz. Son dönemlerde en sıkı durulması gereken, belki de pürdikkat yaşanılması gereken bir yer olarak; PKK içinde, hele ordu tarzında keyfiyeti yaşamak, bana inanılmaz bir felaket, inanılmaz bir hafiflik gibi geliyor.

Nasıl oluyorda bunu kendinize yakıştırıyorsunuz? Özgürlük olayının bu tersyüz edilmiş biçimi sizler için felaket oluyor. Savaşın gelmiş olduğu bu düzeyde hücrelerim zar ağlıyor, “yeter, bizi böyle zorladın” diye. Sizlere bakıyorum, “toplum bizi sıktı. PKK içinde özgürce kendi dilediğin gibi rahat bir yaşam var.” Büyük bir hata. Size şunu söylüyorum; var mı biraz saygıyla anlamaya yeteneğiniz?

Devrimci olanın, özellikle asker olanın ilk işi kendini ciddi anlamaya yatırmasıdır. Saygınız, iddianız varsa yapabilecek kadar anlayabilmek şarttır. Kendini anlamamaktan; kendimi derken tabii bu işin amacını, kuralını, bütün özelliklerini anlatamamaktan büyük üzüntü duyuyorum, sizin adınıza.

Bazen bu tarihsiz, bu kültürsüz gençler hiçbir savaş ve yaşam sanatında yol bulamayan zavallı gençlere, ne olacak diyorum. Onun için sizlere yükleniyorum. Çünkü sizleri bu zavallılıktan kurtarmak istiyoruz. Ama yetmiyor, olmuyor. Kendi başınıza bırakıldığınızda hiçbir değerin sahibi olmadan yitip gitmek.

Çocukluluğumda da kendime göre hiçbir arkadaş bulamadım. Hâlâ o günleri hatırlıyorum, isimleri hep belliğimde. Giderdim, getirmek istediğim yere etraflarında dolanırdım. Çoçuk arkadaşlığı, inanılmaz kaypaklık gösterirlerdi. Sizleri o dönemle karşılaştırdığımda benzer özellikleri hemen görüyorum. Savaş oyununa, savaş gerçeğine gelmiyorsunuz. Ama şimdi daha büyük tehlikeler var, çünkü o zamanki çocuk oyunlarında fazla bir tehlike yoktu.

Bir oyuncu olduğunuzu, savaşın içine girdiğinizi artık kabul etmelisiniz. Alışkınım götürmeye de, ama sizler alışkın değilsiniz. Feci kaybediyorsunuz, kaybettiriyorsunuz. Nasıl girdiniz bu işin içine, yazık değil mi? Adınıza o kadar üzülüyorum ki, bu kadar büyük çabaları, tedbirleri sizleri biraz korumak için alıyorum. Fırlıyorum o cepheye, o köşeye, o eve.

Bir şeyler versek de, acaba biraz adım atabilirler mi? Hayret ediyorum, nasıl kendinizle barışıksınız. Bu biçimiyle, o kadar çirkin ve bir o kadar da başarısız bir gerçeği yaşadığınız halde. Elbette ki, insan üzülüyor. Bile bile başarmadığınız belli ve yaşamadığınız da belli. Peki nasıl oluyor da kendinizi kabul ediyorsunuz?

Ben olsam kendimi tavana, ağaçlara, kayalara asarım. Kendimle her gün böyle savaşıyorum. Öyle anlaşılıyor ki, çok farklı dünyaları yaşıyoruz. Sizler büyük başarısızlık ve büyük kadercilik dünyasının içindesiniz. Özgürlük yürüyüşüne, onun her tür savaşımına kendini başarıyla adama noktasında bile, kavram olarak bir gelişme durumunuz yok. Çok farklı dillerden konuştuğumuz ortaya çıkıyor. Aslında kendinizi kabul ediş tarzınız çok ilginç. Bencil desem yetmiyor, delisiniz veya sizi çok kötü bağladım desem de fazla bir anlam ifade etmiyor. Tedbirler epey alındı, ama sonuç vermiyor. Üzerinizde etkili olmak hiç de kolay olmuyor.

İşte, ben bu noktada aile ideolojisine yöneliyorum. Keşke doğmaz olaydınız! Yaşamla hesaplaşma köklü değil. Aslında ilk verilecek savaş dersi; benim yaşamı sorgulama sürecini anlamaktır diye düşünüyorum. Yani bir çocuk psikolojisi nasıl hesaplaşıyordu o dönemde. Yaşamı beğenmiyordum. “Git beğendiğin yere, al başının çaresine bak, bizim elimizden gelen budur” diyorlardı.

O zamanlar bir hesaplaşma içerisindeydim. İlk kavga süreçlerinde bütün köylüler, hayretler içerisindeydiler ve dalga geçerlerdi, “hele bak, yine ses yükseldi” diyorlardı. Bu savaş benim için o zamanlar başarılı ve çok şiddetliydi. Yani yaşamla hesaplaşmayı bir defa meslek edindikten sonra, kavga olayında büyük mesafeler alınır.

Beni kontrol etmeye çalışmanız mümkün değil. En büyük kontrolü dünya çapında ele almak istiyorlar, ama hâlâ sonuç almış değiller. Sizler parti içinde tedbirler alsanız da fazla bir şansınız yok. Ben mesafeyi çoktan aldım. Unutmayınız ki, yaklaşımlarınız hep beni tehdit etmektir. Ama beni bu tür şeyler durduramaz.

Benimle ortak yürümesini bilmeyenler engeldir!

Elbette ki, hizaya getirmesini bilirim. **Kemal Pir**'ler gibi bazıları beni dikkatle takip etmeye çalışıyorlardı. Kahramanca direnmelerine rağmen, son anda bile kendilerini borçlu görüyorlar. Oysa onlara verdiğim fazla bir şey de yoktu. Ama savaş tarzımın müthiş olma özelliğini farketmişlerdir. Bu tarza göre bir yeterlilikleri olmayınca kendilerini hiç affetmiyorlar ve hep borçlu görüyorlardı. **Hayri**'leri ve PKK'de bazı değerli yoldaşları anlayan ve yürüme iddiasında olanların gerçeği böyle.

Sizler harıl harıl savaş dersini işlerken benim aklımdan geçen, bunlar acaba ele aldıkları işlerin farkındalar mı? Savaşın bazı yönlerini anlıyorlar mı?

Yine aklıma o yaramaz köy çocukları geliyor. Bütün oyun düzenini hazırlardım, gelmezlerdi. Tıpkı onlara benziyorsunuz. Ama farkınız, kendinizi oldukça beğenmeniz ve savaş gibi çok tehlikeli bir sanatta rahatlıkla rol oynayacağınızı sanmanızdır. Her şeyden önce bu psikolojiyi kırmak gerekir. “Neden sen bunları daha önce bize söylemedin” diyemezsiniz. Ben bunları söyledim, sizleri kandırarak savaşın içine çekmedim ki!

Düşman “kandırıldınız” diyor.

Aslında burada bir gerçeklik var. Düşman benim için “bu kendini kandırmış” demiyor. Aksine, sizler için bunu söylüyor. Söylerken gerekçesi, “bunlar acaba yaptıkları işlerin farkındalar mı” diyor. Çünkü dağlarda sizlerle savaşırken biliyor ki, bu savaş gerçeklerine göre aslında savaşmıyorsunuz, oyuna getirilmişsiniz. Düşman sizde, büyük hatayı, büyük yanlışlıkları gördü ve ondan sonra fark etti “bunlar kandırılmış” diye. Aslında kandırılma diye bir şey yok, dikkat edilirse gerçekleri müthiş açıyoruz. Ama anlıyamadınız, yanılgılarla katıldınız ve benimle düşman arasında adeta bir sorun oldunuz, savaş sorununun özü budur.

Kendini savaşa yatıran tek bir kişi istiyorum

Bu durumu kesin aşmalıyız. Hiç olmazsa bu aşamadan sonra, komutada iddialı olanlar için bu durumu aşmak zorundayız. Hatalar benden kaynaklanıyorsa koyalım ortaya. Yine yapamayacaksanız bunu da açıklıkla söyleyin, zorakilik ortadan kalksın. Şu anda savaş komutanlığının bir karikatürü bile olamıyorsunuz. Ama kendinizi savaşçı sanıyorsunuz ve iyi niyetlisiniz. Burada öyle kasıttan

● Devamı 12. sayfada

“Beni kontrol etmeye çalışmanız mümkün değil. En büyük kontrolü dünya çapında ele almak istiyorlar, ama hâlâ sonuç almış değiller. Sizler parti içinde tedbirler alsanız da fazla bir şansınız yok. Ben mesafeyi çoktan aldım. Unutmayınız ki, yaklaşımlarınız hep beni tehdit etmektir. Ama beni bu tür şeyler durduramaz. Benimle ortak yürümesini bilmeyenler engeldir!”